

Giới thiệu (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm

(12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm thuộc thể loại truyện teen, ngược – sủng – sắc, xuyên, có một chút loạn tình cảm HE.

...Nỗi lòng này ta gửi theo gió

...Vạn xuân tình khắc khoảng nỗi cô đơn

...Ngàn nỗi nhớ ta viết thành khúc nhạc

...Gọi chàng về nối tiếp tình duyên xưa

Ngữ lời chưa xót tận tâm can... Vạn nhất tâm đào xuyên tình ái... Khúc nhạc ngàn năm ta từng gầy... Suốt đời suốt kiếp mãi yêu nhau...

Nữ:*Mộc Bảo-Bảo Bình. Vũ khí: Bạch lụa. Nhận biết: Ân Bình*Mộc Song-Song Tử. Vũ khí: Tử kiếm. Nhận biết: Ân Nhị Song Đường*Mộc Ngưu-Kim Ngưu. Vũ khí: Hỏa long. Nhận biết: Ân Ngưu Giác*Mộc Giải-Cự Giải. Vũ khí: Cẩm hồn. Nhận biết: Ân Thủy*Mộc Nữ-Xử Nữ. Vũ khí: Tiêu độc. Nhận biết: Ân Hoa*Mộc Mã-Nhân Mã. Vũ khí: Địch trâm.

Nam:*Hàn Dương-Bạch Dương. Hoàng đế Hàn Phong Quốc.

Cùng đọc truyện và theo dõi tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Khởi Đầu

Chương 0: Giới Thiệu Nhân Vật & Cp

Mộc Bảo - Bảo Bình: Xinh đẹp, tài giỏi và mưu trí, cô chị cả hết sức yêu thương, bảo vệ đàn em.

* Một người hoàn hảo *

~ Xuyên không vẫn giữ được tên nên không có gì đổi ~

~ Vũ khí: Bạch lụa ; Dấu hiệu: Ân Bình ~

Mộc Song - Song Tử: Khá bướng bỉnh, thông minh, lạnh lẽo, cô chị ba có lối suy nghĩ hơi không được bình thường.

* Một người vẹn toàn *

~ Xuyên không vẫn giữ được tên nên không có gì thay đổi ~

~ Vũ khí: Tử kiếm (Nhuyễn kiếm) ; Dấu hiệu: Ân Nhị Song Đường ~

Mộc Ngưu - Kim Ngưu: Ham ăn, ham ngủ và ham chơi, cô chị tư có tính khí trẻ con sốc nổi và khá nóng tính.

* Một người mạnh mẽ *

~ Xuyên không đổi tên thành Hàn Ngưu - Quận chúa ~

~ Vũ khí: Hỏa long ; Dấu hiệu: Ân Ngưu Giác ~

Mộc Giải - Cự Giải: Ham ăn, ham ngủ, ham hóng, cô chị năm có tính khí trầm hơn và suy nghĩ đơn giản theo hướng tiêu cực.

* Một người hiền lành *

~ Xuyên không đổi thành Chu Giải với vai trò Quận chúa tiểu muội kết nghĩa của Chu Bình ~

~ Vũ khí: Cẩm hồn (Cổ cầm) ; Dấu hiệu: Ân Thủy ~

Mộc Nữ - Xử Nữ: Suy nghĩ thấu đáo, thích tung tăng, cô chị sáu có vẻ cũng không phải dạng vừa đâu.

* Một người tài năng *

~ Xuyên không đổi thành Diệp Nữ với thân phận Hoàng muội Diệp Kết ~

~ Vũ khí: Tiêu độc ; Dấu hiệu: Ấn hoa ~

Mộc Mã - Nhân Mã: Tinh ranh, ngốc nghếch, hơi bị dữ, cô em út nghịch ngợm nhưng vô cùng yêu thương các chị.

* Một người hồn nhiên *

~ Xuyên không đổi thành Tiểu Mã với thân phận muội muội chi lang của Bạch Tử ~

~ Vũ khí: Địch trâm ; Dấu hiệu: Ấn phò ~

Mộc Bảo: Yêu chàng có khó lắm đâu? Cũng giống như nuôi một tiểu cẩu không được bình thường thôi.

Mộc Song: Có thể sau này chàng sẽ động tâm vì ai đó khác không phải ta, nhưng hiện tại ta muốn chàng khắc ghi mãi mãi hình bóng ta.

Mộc Ngưu: Tên ngốc nghếch như chàng cũng đòi cùng ta lên giường trúc, mơ tưởng à? Chàng mau làm một trang nam nhi đầu đội trời chân đạp đất đi thì ta cho chàng ăn đậu hũ.

Mộc Giải: Dù biết trái tim chàng sâu thẳm như biển cả mênh mông, có tìm hiểu nhưng cũng chỉ như mò kim đáy biển. Thế nhưng đã yêu, ta sẽ mãi mãi ở bên chàng, cho dù phải trả giá bằng niềm đau.

Mộc Nữ: Chàng lãnh liệt, oai hùng trên lưng ngựa, gió cát bay mù ta chỉ có thể nhìn về một hướng. Chàng như một hiệp sĩ ta hằng mơ ước, dũng cảm, mạnh mẽ nhưng cũng thật lãng mạn yêu thương.

Mộc Mã: Sao có thể lợi dụng mà chiếm tiện nghi ta như thế? Rốt cuộc ta là muội muội hay là thê tử của chàng? Cái kẻ đào hoa phong nhã kia, chàng muốn ta phải sống sao cho vừa?.

Diệp Kết: Lúc nhìn thấy nàng trái tim ta đã say đắm, đôi mắt cứ dõi theo đến không dứt khỏi, nhưng với một vị đế vương ta phải giả vờ thanh cao. Đúng ta không có cao cường như bậc huynh đệ giang hồ nhưng mà ta có thể làm nàng sinh hạ tiểu hài tử đấy, hắc hắc...

♂Bạch Tử ♥ Mộc Mã♀

♂Hàn Yết ♥ Mộc Giải♀

♂Diệp Kết ♥ Mộc Ngưu♀

♂Chu Bình ♥ Mộc Bảo♀

♂Hàn Dương ♥ Mộc Song♀

♂Dương Ngưu ♥ Mộc Nữ♀

Khu biệt thự Mộc gia

Đám phóng viên, nhà báo từ ban sớm đã có mặt tại trước khu biệt thự Mộc gia, chờ trực la ó, thậm chí có kẻ leo rào mà bị bắt. Nếu nhìn vào cứ tưởng lượng hâm mộ thần tượng sao Kpop vậy, nhưng sự thật thì hoàn toàn trái ngược.

Bên ngoài đám người ồn ào không chịu nổi, còn bên trong im lặng đến đáng sợ, Lục tiểu thư Mộc gia đang ngồi trên chiếc ghế bành to, các cô ngồi gần sát nhau, đối diện là người trung niên lịch lãm, mặt ông ấy chỉ toàn màu đen có thể do đèn không sáng hoặc thật sự có đám mây đen đang bay vèo vèo nổi sấm trên đầu.

RẦM

_Các con thật quá đáng! Làm những chuyện như thế này thì còn thể thống gì nữa hả? một đứa ta còn không nói, vậy mà...TRỜI OI, tức chết ta rồi!

Người đàn ông trung niên ấy là chủ tịch Mộc gia, gia đình Mộc gia nổi tiếng khắp thành phố XXX về lãnh vực thời trang, truyền hình, cũng là một gia tộc giàu có và nhiều thế lực nhất vùng. Chủ tịch Mộc đập mạnh tay xuống bàn, các cơ tay ông nổi toàn gân xanh tói cả trên mặt cũng đỏ sẫm, mắt cũng đỏ, ôi nhìn ông ấy thật đáng sợ.

_Cha à bớt giận, thật sự chúng con...

_Im ngay

Mộc Nữ-Ngũ tiểu thư đang khép mình bên người chị của mình, cố gắng nói ra từng chữ thật khó khăn, nhưng chủ tịch Mộc cắt ngang lời không muốn nghe.

_Ta nói cho các con biết, về phòng thu dọn đồ, ngày mai các con sẽ đến Italia với Phục Lữ, đến khi nào vụ việc êm xuôi ta sẽ nghỉ lại có cho các con về không. Giờ thì đi hết cho ta.

_Con không đi đâu, chuyện này không phải là thật, có người hãm hại chúng con mà, con không muốn cùng Phục Lữ đi đâu, huhu

Mộc Bảo - Đại tiểu thư đang ôm lấy Mộc Nữ cũng đứng nhanh dậy, về mặt kiên cường cùng đau khổ của cô xen lẫn, cô không muốn cùng Phục Lữ đi đâu, ai cũng biết hẳn là một kẻ nghiêm nghị chưa kể là tay phải đắc lực của cha cô, từ nhỏ mọi giáo huấn của các cô đều học từ hẳn, phải nói là kỷ luật không thể chịu nổi. Với lại cái tin đang nổi trên mọi bài báo đâu phải do các cô làm, rõ ràng có người hãm hại tại sao cha cô lại không tin, ông không phải là một người rất phân minh sao?

_Thật sự không phải chúng con mà, đừng mà con không muốn rời khỏi đây đâu, cha!

Mộc Song - Nhị tiểu thư núp mình sau ghế cuối cùng cũng lòi đầu lên khóc sụt sùi, cái gì mà đi chung với ác ma Phục Lữ còn cả việc tới Italia nữa, ở đây có bạn bè nè, với lại các nàng chỉ mới tốt nghiệp cấp ba thôi còn phải theo đuổi mục tiêu mình đã chuẩn bị lâu rồi chứ.

_Đi ra ngoài.

Không muốn nghe lời các con nói nữa, ông nhất quyết đuổi đi hết. Ánh mắt chủ tịch Mộc như phóng ra lửa làm các nàng chạy chối chết không kịp nói lời oan ức. Cũng phải thôi, căn cứ ngầm của gia tộc Mộc được đóng tại Italia, nơi đó đào tạo về quân sự các nhân vật được gia tộc gửi đến đều bị huấn luyện nghiêm khắc sống dờ chết dờ, đó là lý do tại sao Lục tiểu công chúa bán sống bán chết mà khóc, nài nỉ van xin.

Chủ tịch Mộc thở dài, đốt thuốc ông ngồi trước cửa sổ phòng khách, đã lâu lắm rồi ông rất nhớ, nhớ người con gái cùng ông yêu nhau, sự nghiệp này cũng một tay người ấy cho ông, các tiểu công chúa xinh đẹp cũng từ người ấy mang đến. Nhưng chưa cùng ông hưởng hết hạnh phúc, chưa đi tới tận con đường thì người con gái ấy vĩnh viễn đã đi xa. Chủ tịch Mộc tên thật là Mộc Tâm cùng bà Mộc là Dương Khuê, hai người yêu nhau một thời còn rất nhỏ, ông lúc ấy chỉ là một kẻ làm việc thuê không ăn học mười tuổi đã bắt đầu hiểu đời, bà Khuê khi ấy là tiểu thư nhà họ Dương danh giá, thế mà..... Mộc Tâm không muốn nhớ nữa ông nhủ chặt mày, nhưng vô tình khòe mắt ông lại lặng lẽ rơi lệ.

-----Phân cách tuyến-----

Phòng ngũ Lục tiểu thư.

_Huhu em không muốn đi đâu, Phục Lữ thế nào cũng bám em ra cho coi.

Mộc Mã- Lục tiểu thư, cô khóc nức nở ôm chầm lấy Mộc Bảo.

_Ai bảo em gây thù với hẳn chị?

Mộc Bảo cóc nhẹ vào đầu em gái, vừa cười vừa mắng.

_Ai nói, em chỉ có xi bánh xe để hẳn bị trễ hẹn với người yêu thôi mà!

Mộc Mã sụt sịt cái mũi như kẻ vô tội vạ, mà thật sự Mã Mã có làm gì nên tội đâu ngoài chứ, chỉ có chiếc xe mô tô của Phục Lữ bị bể bánh không chạy được thôi, và hình như hẳn và bạn gái giận nhau gần nửa tháng à.

Thật sự thì không khí cũng có chút kì quái nha, Mộc Nữ với Mộc Mã thì khóc sụt sùi, Mộc Bảo với Mộc Song thì ngồi suy tư gì đó lâu lâu lại châu mày, thờ dài, có lúc lại mở trừng mắt nhìn nhau rồi lại lắc đầu. Mà vấn đề chính ở đây là Mộc Ngưu-Tam tiểu thư và Mộc Giải-Tứ tiểu thư à, hai cô gái cứ ngồi cùng nhau ăn sôcôla xong rồi lại ăn kem, quay qua ăn bánh, cười hi hi hà hà xem phim hài nữa, như là chẳng có chuyện gì xảy ra hết, trời vốn sinh hai kẻ không bình thường này cùng một ngày, mà đúng ra là song sinh, tính tình thì giống nhưng cái mặt thì không giống tạo nào hết.

Mà nói cũng hay nha, Dương Khuê ba năm sinh sáu cô con gái đẹp như hoa vậy đó, mỗi năm song sinh hai đứa. Mộc Bảo và Mộc Song cũng đã hai mươi tuổi rồi, Mộc Ngưu và Mộc Giải thì mười chín, Mộc Nữ và Mộc Mã chỉ mới tròn mười tám thôi. Các nàng có song sinh đầy giống tính tình đấy, suy nghĩ cũng giống mà ngoại cảm cùng nhau rất nhạy bén nhưng khuôn mặt sao lại mỗi người một vẻ, khó hiểu. Chả trách khi các cô nói mình là song sinh chả con ma nào tin, còn chê cười, xụ mặt nhìn nữa chứ, nhìn bọn họ khi ấy cứ giống chó mặt xệ sao ấy.

_Này mọi người thu xếp xong quần áo mai đi chưa?

Mộc Giải đang ăn bánh snack quay sang hỏi, giọng rất tỉnh và đẹp gái nha, phải nói người này quả hồn nhiên luôn đấy chứ.

_Rồi!

Bốn cô gái đang ngồi quay sang nói, ánh mắt liếc xéo Mộc Giải như ý bảo-" Có nên giết nó không nhi?"- Nãy giờ ăn thì lo ăn đi còn quay sang hỏi câu mà các cô luôn đau đầu.

_Ê, tivi bị gì kia?

Mộc Giải cười hi hi rồi quay sang theo hướng Mộc Nguru nói, đúng thật là cái tivi bị gì rồi, đang coi phim hài mà tại sao toàn nổi hột é tùm lùm thế, Giải nhún vai tỏ vẻ không biết, sau đó lấy bật mắt leo lên giường, thẳng. Nguru cũng chẳng có việc gì làm nên mở điện thoại lên định chơi game online, thế mà không có sóng, bực mình cô bay thẳng ra ngoài hành lang đi để kiểm cột sóng.

Mọi người trong phòng đang im lặng, bỗng giật thót tim bởi tiếng kêu chói tai của Nguru. Cả bọn chạy ra xem thế nào. Mộc Bảo hốt hoảng chạy tới phía cầu thang thấy Nguru bị té lăn quay xuống dưới, đầu đập vào bậc thang làm chảy máu. Mộc Song vội vã tìm đồ cứu thương tới, chạy gấp tới phòng bác sĩ riêng Chương Nhĩ.

Mộc Nguru ôm trán đau điếng, mắt lộ vẻ sợ hãi nhìn thấy các chị em tới, quỳnh quáng chui thẳng vô lòng mọi người, mắt đẹp Nguru nhìn lên vách tường như sợ hãi điều gì đó, trán cô đầy máu hòa lẫn mồ hôi. Nguru Nguru còn nhớ lúc này rõ ràng có người đứng tại đó, hẳn muốn giết cô.

Mộc Song bước vào phòng cùng bác sĩ Chương Nhĩ, cô đưa tay lau nhẹ mồ hôi trên trán.

_Bác sĩ vào xem con bé có sao không?

Mộc Bảo cùng các Mộc Nữ đỡ Mộc Nguru lên giường, tâm người nào nào người nấy cũng rối cả lên. Chương Nhĩ là một người đàn ông trung niên, tuổi cũng hơn năm mươi, dáng người khá mập mạp.

_Các cô chủ cứ yên tâm.

Chương Nhĩ lấy đồ nghề ra từ trong chiếc túi sách, vệ sinh đồ dùng rồi tới vết thương của Mộc Nguru.

Sau mười lăm phút, Mộc Nguru do mất máu, đã ngất từ lúc nào, bác sĩ cũng đã chữa xong và đi. Căn phòng có năm người còn tỉnh táo, thật im lặng chỉ có tiếng thở dài, và dòng suy nghĩ miên man.

Sáng hôm sau

Năm giờ sáng, các cô đang say trong giấc nồng, không biết tên nào chơi xấu kéo rèm cửa sổ, lại còn bật cả đồng hồ báo thức la inh ỏi không thể chịu nổi a.

_Tắt chuông đi, cho người ta ngủ coi!

Mộc Mã lăn tới lăn lui, tay chân đá loạn xạ trên không, miệng không ngừng la, đến khi chịu hết nổi cô mới bật dậy nhìn xung quanh. Không phải chỉ riêng Mộc Mã bị đánh thức mà năm người kia cũng vậy, mà cái tên thủ phạm không ai khác ngoài Phục Lữ. Mộc Nữ vốn định chửi một trận cho cái tên chết bầm ấy, nhưng khi thấy ác ma không biết tại sao người cứng đờ?

_Mau chuẩn bị, máy bay đã tới, tôi cho các cô mười lăm phút, nếu còn chưa ra thì tự mình hiểu.

Phục Lữ vừa bước nhanh ra ngoài, Lục tiểu thư cũng vừa lúc quăng chăn, gối, cuống cuống chạy thu xếp, vệ sinh cá nhân, đua nhanh lắm không ai nhường ai, thấy cái gì gom cái đó. Đúng mười lăm phút, các cô cũng tươm tất đi ra sân, chiếc máy bay riêng đã đợi từ lúc nào.

_Em không muốn đi đâu!

Mộc Nữ nói, nước mắt đã rưng rưng rồi, cái máy bay đó nhìn thật không ổn, có cảm giác thật sự không nên lên. Mộc Nguru dù đau cũng không dám chậm chạp, may có Mộc Giải đỡ nên việc lên máy bay không mấy khó khăn.

_Không muốn đi? Cũng phải đi.

Mộc Giải nhún nhún vai rồi ngồi xuống ghế tựa lưng, nghe phone bắt đầu lim dim ngủ, không phải Giải vô tâm đâu, cô biết dù có làm gì cha cũng không thay đổi quyết định vậy cứ thuật theo những gì đang diễn ra đi.

Lời nói của Giải cũng đúng, Mộc Bảo buồn bã ngồi xuống lấy phone nghe nhưng không có nhạc, cô lúc này muốn được yên tĩnh, cô phải suy nghĩ, là người chị lại làm các em lâm vào việc này nếu không phải tại mình thì cả đám đâu phải rơi đi thế này chứ. Giờ Bảo rất nhớ lại rất hận Gia Nhân, hẳn là người yêu của cô, ngày hôm đó do Bảo bắt gặp hẳn cùng người khác yêu nhau trên đường, trong lúc không thể không chế cô đã lấy đá đập đầu người con gái kia. Trong lúc đó, các em cô sợ hãi chạy đến chặn chị mình lại ai ngờ không kịp, Mộc Bảo từ nhỏ đã học võ thuật nên tay chân nhanh nhẹn, lại có lực đạo mạnh, cô gái ấy chết, Gia Nhân do giết mình, nên lùi lại mấy bước, không may mắt chân bị trượt ngã ra ngoài dòng đường xe cộ, chiếc xe coongteno lao đến không kịp phanh gấp.

Cũng vì sự việc ấy diễn ra, một tên phóng viên đang ở gần đó chứng kiến, nhưng hẳn lại đi nói ngược sự thật là:" Lục tiểu thư họ Mộc có tình giết chết hai người vô tội, bằng cách tàn nhẫn nhất. Có phải vì họ quá quyền lực nên muốn làm gì thì làm? Xem mạng người như cỏ rác?". Nhớ đến đôi mắt vốn êm đềm như mặt nước của Mộc Bảo đã bắt đầu nổi sóng, những tia đỏ máu len lỏi làm đôi mắt trong thật đáng sợ.

_Mọi chuyện đã qua rồi, em không trách chị đâu.

Mộc Song hiểu được tâm trạng chị, song sinh luôn nhạy cảm, có thể biết người kia nghĩ gì, cảm giác ra sao. Song cầm lấy tay chị ân cần, Bảo Bảo từ nhỏ

đã lo cho cả đàn em, lúc nào cũng yêu thương bảo vệ, các em làm sai cô cũng nhận lỗi để cha phạt mình cô. Không ai có thể thay thế Mộc Bảo bây giờ chị mình gặp nạn các cô quay mặt đi không phải quá tàn nhẫn sao?

_Chị, đừng nhớ chuyện đó nữa, cái gì qua rồi cho nó qua hết đi.

Mộc Giải đang nghe nhạc vô tình bắt gặp Mộc Bảo im lặng đôi vai lại run run, cô biết chị mình đang có chuyện gì xảy ra. Chưa bao giờ Giải trách chị mình dù bất cứ việc gì, dù chuyện đó lỗi các cô vào, dù chuyện đó thật tồi tệ, nhưng Bảo là chị là người thân của Giải, cô sẽ không bao giờ bỏ rơi người thân của mình.

_Mộc Mã sẽ buồn nếu Mộc Bảo cứ nhớ lại chuyện cũ mà suy tư đó!

Tuổi cũng mười tám rồi, thế mà Mã cứ giống một đứa con nít khi bên các chị của mình, nhưng ra đời thì không có chuyện đó đâu nha.

_Ừ, chị không nhớ nữa có các em ở đây mà!

Mộc Bảo ôm chặt lấy các em của mình, nước mắt cô đua nhau rơi, có thể cô đã làm chuyện kinh khủng khiến các em mình chịu khổ, nhưng chúng nó chưa bao giờ trách móc tại sao? Mộc Bảo hạnh phúc khi có những đứa em đáng yêu thế này.

Bạn đang đọc truyện (*12 Chòm Sao*) *Khúc Hát Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xuyên Thập Rồi

Khóc một hồi người nào cũng mệt mỏi rồi, chui vào ghế mà ngủ a, Đang êm xuôi, bỗng máy bay mất điện, do nhiên liệu hết? Chắc không vì nếu hết hệ thống sẽ báo mà. Cả máy bay lao nhanh xuống, bị một lực chúi quá mạnh làm cho các nàng tỉnh giấc, thấy máy bay có vấn đề, không thể bình tĩnh được mạng sống đang treo lơ lửng a.

Đồ dưỡng khí được đưa xuống các cô lấy ngay đeo vào mặt, dây thần kinh căng tới nỗi muốn đứt, tim loạn xạ đập mạnh muốn nhảy ngược ra ngoài, chân co quắt cả người thật khó chịu. Tốc độ càng ngày càng nhanh lao xuống, phía dưới là một cánh rừng, máy bay đã bắt đầu bốc lửa, trong đầu các cô chỉ còn lại một suy nghĩ: "Chết chắc rồi! "

Vừa đúng lúc đó, tiếng la của Nguru làm các cô quay đầu lại, cảnh tượng thật đáng sợ. Có một bóng đen, đúng hơn là một cái tay to đang bóp cổ của Nguru khiến cô ngạt thở, tiếp sau đó nhiều cánh tay hơn hướng tới năm người còn lại, cũng nhắm ngay cổ mà bóp. Không thể tin được Lục tiểu thư sắp chết nhưng không phải chết vì máy bay rơi mà bị ma bóp cổ đến chết a.

Không khí bị cướp hết, các cô nhăn nhó mặt mày, tay chân hươu hươu cố đẩy cái tay ma quái ấy ra nhưng vô vọng trước mặt các cô dần tối đen lại, mọi ánh sáng nhỏ nhoi cũng đã biến mất.

_Ở đây là đâu? Bảo, Nguru, Giải, Nữ, Mã, mọi người ơi, mau tỉnh lại.

Mộc Song là người tỉnh dậy đầu tiên, cái mà cô thấy thật lạ, chẳng lẽ mình phải dưới âm tào địa ngục hay thiên đàng phía tây chứ, tại sao lại ở đây?. Song Song đi đến từng người lay động, lay mãi mãi cả tay mà chẳng ai tỉnh dậy hết.

_Ờ? ở đây là đâu thế?

Mộc Mã, dụi dụi đôi mắt như mới ngủ dậy, mới đảo mắt nhìn, đây là căn phòng to, tất cả đều trang trí bằng màu trắng, không thấy cửa, đèn, hay lối đi, chỉ như một chiếc hộp vuông to.

Sau Mộc Mã các cô gái khác cũng tỉnh dậy và cũng một khuôn mặt, ngáo toàn tập. Họ nhìn xung quanh rồi đi tới đi lui tìm đường ra, nhưng cứ đi thì càng dài, con đường dường như là vô tận.

_Các người vừa tỉnh đã đi à?

Một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi, mặt mày hung tợn cứ như là quỷ dữ, hán nhân nhả ngòi xuống chiếc bàn trắng, rót một ly trà, đưa lên môi nhấp nhẹ.

_Người là người!!

Mộc Nguru vừa nhìn thấy hán ta đã nhe nanh múa vuốt ra, dù có đánh chết cô đi nữa cô vẫn nhớ hán chính là cái bóng ngay bức tường đã đẩy Nguru té xuống cầu thang. Hán nhếch môi, tạo thành một đường cong nhỏ ở khóe miệng đầy tà ý.

_Sao ngươi biết ta à? - hấn hỏi

_Hừ có chết ta cũng không thể quên - Nguru vừa nói vừa tức tối xông tới, định vơ tay đánh hấn ai ngờ chỉ mãi đánh vào không khí thôi.

_Ngươi là ai? - Mộc Bảo thấy hấn kì lạ đến quái đản nhưng thật ra nhìn hấn cũng chẳng có gì là ác ý cả. Còn Nguru thì cứ đánh hấn với vẻ mặt giận dữ, thật sự Bảo đang khó hiểu,hấn làm gì cho cái con bé chỉ biết ăn và chơi này nổi giận.

_Ách! ta quen giới thiệu rồi, ta là Tử Dai, cũng là người mang các ngươi tới đây.

_What the...? Mang chúng ta tới đây làm gì? Tên chết bầm

Tử Dai đưa tay ra cử chỉ lịch thiệp bắt tay, thế mà Mộc Nguru bay thẳng tới đá hấn cũng chỉ vào khoảng không vô định.

_Cuộc sống ở hiện đại các ngươi đã tận rồi, nhưng ở một nơi khác có những người số chưa tận nhưng lại bỏ cuộc, các ngươi phải đến đó thay các nàng ta nối tiếp duyên phận. Nếu ta để các ngươi chết khi rơi máy bay thì phần hồn các ngươi sẽ bị lưu lạc ta khó tìm lắm, thả giết các ngươi trước bắt luôn một thể!

Vừa nói Tử Dai vừa cười, tay còn làm hình chữ V nữa, hấn nói mà cứ như xem mạng các cô như trò đùa ấy chứ.

_Nói tiếp cái con khi khô, ta muốn về nhà!

Mộc Nguru sau khi đánh mệt mỏi rồi cũng chịu thua mà ngồi trên sàn thờ dõc, ôi thôi thả ở thế giới của cô đi có tên Phục Lữ ác ma cũng chẳng sao, ít ra cũng có những người cô yêu thương và quen biết, bây giờ đi đến thế giới khác vậy không phải sẽ không bao giờ được gặp những người thân thương nữa sao?

_Vậy chúng ta xuyên không sao? - Mộc Bảo hỏi

_Ừ, nhưng ta không chắc cho các ngươi xuyên cùng một chỗ đâu nha.

Hấn chợt nhớ ra cái gì đó, móc ra một túi đồ, để trước mặt các cô.

_Vậy sao chúng ta tìm được nhau? Cái gì đây?

Mộc Giải im lặng nãy giờ cũng lên tiếng, thật ra thì xuyên hay không xuyên đối với cô chẳng quan trọng, mà nếu xuyên tới cổ đại không phải rất nhiều soái ca sao? Nghĩ thôi mà đã thấy thích rồi.

_À, đây là dấu ấn, các ngươi muốn dấu ấn nào ta sẽ đặt trên người các ngươi khi xuyên, đến khi xuyên các ngươi có thể lần theo dấu ấn mà tìm thấy nhau, còn đây là các bảo bối võ công, đến đó mà các ngươi không có gì phòng bị chắc ta lại phải đón các ngươi lần nữa quá!

Tử Dai đặt các món đồ trong chiếc túi ấy ra, túi ấy thần kì ghê, nhỏ xíu mà lấy quá trời đồ, nào là sáu cái dấu ấn, chưa nói tới sáu món bảo bối nữa nha.

Dấu ấn: chiếc bình bằng cẩm thạch lấp lánh - Mộc Bảo, chỉ có hai đường thẳng song song nhưng lại có vô số tia hào quang nhỏ - Mộc Song, đôi sừng của một con trâu đỏ - Mộc Nguru, chiếc cang to với những giọt nước - Mộc Giải, một bông hoa tulip nhỏ - Mộc Nữ, con ngựa bé nhỏ nhắn - Mộc Mã.

Vũ khí: Bạch lựa - Mộc Bảo, Tử kiếm - Mộc Song, Hóa long - Mộc Nguru, Cẩm hồn - Mộc Giải, Tiêu độc - Mộc Nữ, Diệp trâm - Mộc Mã.

Chú thích: Bạch lựa: băng dải màu trắng được dấu trong tay áo.

Tử kiếm: cây kiếm mỏng làm thành thất lưng.

Hóa long: đôi vòng tay giống Na Tra có thể thu nhỏ biến lớn.

Cẩm hồn: đàn tranh, không biết nó ở đâu chỉ cần có lệnh nó lập tức bay tới.

Tiêu độc: cây sáo có độc, có thể thu nhỏ thành vòng cổ.

Diệp trâm: cây trâm cài hình bướm, cài trên tóc, hết nó tự có lại chẳng biết từ đâu lên.

Các cô được Tử Dai chuẩn bị cho, giải thích hết những thuộc tính, rồi tới số phận của từng người và một điều làm các cô rất vui. Khi xong nhiệm vụ hấn sẽ cho mọi người trở về hiện đại, ở đó cả đôi chi bằng hai đến ba năm hiện đại, với lại nhờ hấn mà các cô chưa chết chỉ sống thực vật thôi.

Mộc Mã, bĩu môi cô không thích trâm đầu cô muốn cây kiếm của chị ba cơ, vòng lựa của chị cả cũng dịu dàng quá chả muốn, cô muốn đôi nhưng không được, cái tên khi ho có gáy Tử Dai cứ nhần nhần suốt, cái gì mà không thích hợp với chả không thể dùng.

_Các ngươi cứ tới đó đi ta sẽ luôn theo giúp các ngươi, khi thật sự gặp chuyện khó giải quyết thôi.

_Chúng ta đi bằng cách nào?

Mộc Giải đang cố tìm cây đàn hồi này kêu thử nó đi cuối cùng nó mất tiêu thật luôn, nhưng có một chuyện khó hiểu, các cô đi sao đây? Không lẽ bị bóp cổ tới chết nữa hay là bị đập đầu rồi đưa đi? Mấy cách đó không thoải mái tý nào.

Thấy Giải hỏi các cô mới để ý, này giờ quên hỏi nữa, tất cả có mười hai con mắt cùng liếc xéo tên Từ Dai như muốn ăn thịt vậy. Hắn ta cười cười tỏ vẻ vô tội, tay chỉ xuống đất một cái lập tức có một chiếc hố đen hút các cô xuống dưới.

_ Cái tên chết bầm Từ Daiiiiiiiii!!

Mộc Ngưu bị đột ngột quá nên đầu một lần nữa đập xuống sàn, đau đớn kêu thất thanh. Còn Từ Dai nhâm nhi chén trà thật điềm tĩnh rồi cười một cách miễn cưỡng.

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Mộc Bảo - Mộc Song

Mộc Bảo - Mộc Song

_ Ưm... um...

Mộc Bảo đau đớn rên rỉ, cũng tại cái tên quỷ tha ma bắt Từ Dai hại đây mà, cái gì mà xuyên không chứ? Cố ý giết người thì đúng hơn a. Dù chưa mở đôi mắt ra nhưng Bảo Bảo thấy cả người ê ẩm đau nhức và hình như có cảm giác đang bị lôi đi dù chậm nhưng rất khó chịu.

BỊCH

_ Ai u, đau quá a!!! Có chuyện gì vậy?

Lực đạo kéo nàng thật nhanh đã chuyển sang ném, cái tên khốn khiếp nào không biết đã cho Bảo nhà ta phi thẳng xuống sàn nhà bằng gỗ cứng nhắc, tội thay cái móng nàng thật đau nga.

_ Tỷ ơi, Bảo tỷ ơi!!!

Tiếp theo đó Mộc Bảo nghe thấy giọng nói quen thuộc bên tai, nên cố gắng mở to đôi mắt ra. A, đúng là lạ tiểu nha đầu lạ hoắc này sao biết tên nàng còn gọi thân thuộc là tỷ nữa (Mộc Song gọi đây, xuyên không nên ta đôi lời thoại luôn là tỷ muội nha). Bảo Bảo neho mắt dò xét hỏi:

_ Người là ai a? Ta và người quen sao?

_ Ta Mộc Song đây? Tỷ nhìn lại bộ dạng mình đi?

Vừa nói Mộc Song đưa nhanh chiếc gương đồng trước mặt cho Mộc Bảo xem, đúng thật là khác nha. Khuôn mặt Mộc Bảo nhỏ nhắn xinh xắn như tiểu hài tử mười lăm tuổi thôi, chưa kể tới thân hình nhỏ nhắn đến gầy sọc thế này nữa. Nhìn sang Mộc Song, Bảo Bảo quan sát, Song nhi có khuôn mặt tinh nghịch đáng yêu cũng chừng mười bốn, mười lăm thôi, nhưng kì lạ là hai khuôn mặt giống nhau tám trên mười phần rồi, trừ đôi mắt của Song nhi tinh nghịch còn của nàng thì vô hồn quá, chiều cao thì Bảo Bảo cao hơn Song Song gần năm tấc, Có thể nhận ra nhau cũng nhờ có dấu ấn tên ôn thần Từ Dai để lại trên người các nàng nha. (Từ Dai: hắc xì... quái lạ sao cứ hắc hơi mãi thế này???)

_ Đây, đây hai cô bé quên sự có mặt của ta rồi à?

Một giọng nói the thé của lão bà gần năm mươi khuôn mặt thì phần dày gần cả cái chậu hoa, chưa nói tới dáng người mập mạp xấu xí nhìn mà muốn ối, thật làm hư mắt người nhìn a. Lúc này Mộc Bảo, Song nhìn xung quanh, kể bà ta có hai tên mặt mày bặm trợn nha hình như là dân bảo kê giống ở hiện đại đây mà. Căn phòng ngập tràn trầm hương, nhìn căn phòng như một cổ phòng tân hôn toàn màu đỏ, cả hai nhìn nhau đứng hình trong nửa giây mới giật mình la lớn:

_ Lầu xanh?

_ Haha các người cũng biết sao đây là An Thiên Lâu nổi danh kinh thành Hàn Phong Quốc này, phụ mẫu các người thiếu tiền bọn ta nên các người phải làm trả nợ, ngoan ngoan mà nghe lời không thì...

Cái bà Tú vừa nói tay vừa diễn tả như lưỡi dao mập mạp. cửa ngang cổ thè lưỡi, trời ơi nếu không phải vì chưa ăn gì chứ không hai nàng đã ối, ối đến khi không còn ối được nữa luôn quá, xấu mà khoái làm trò. Tú bà nói xong thì đi ra ngoài cùng hai kẻ đầu bò kia, sau đó thì có khoảng bốn tới năm cô nương bước vào không nói không rằng, tự động thoát ý hai nàng ra khiến Mộc Bảo Mộc Song trở mặt nhìn nhau không kịp phản ứng.

_Cái con mẹ nó các người làm cái quái gì vậy? Buông ra!!!!

Mộc Song tức giận hét to, chưa gì đã bị người ta lôi vô bồn để cọ rửa, đây là cái việc tối kỵ nhất của nàng, cảm ai đụng vào thân thể nàng khi chưa được phép, mà cái đám xú nữ nhân kia dường như là điếc với cảm hoặc là có nghe có thấy mà chẳng hề phản ứng, cứ tiếp tục cọ cọ rửa rửa thân thể Bảo và Song khiến cho việc tắm rửa thành khu chợ búa đầy tiếng chửi tục.

Sau khi được tân trang như công chúa thì cả hai cùng đóng băng, hai nàng quả thật rất đẹp nha, dù tuổi còn nhỏ mà lại xinh thế này, có thể dùng từ khuynh quốc khuynh thành để tả thôi đấy. Tiếng nói cười rôm rã nghe mà sồn cả da gà, tiếng nũng nịu của các cô nương, tiếng nói dè dặt của lũ đàn ông làm cho Bảo Bảo, Song nhi như muốn cầm dao đi giết giết hết. Nhắc tới giết mới nhớ, không phải hai nàng có bảo bối sao? Mà y phục này thì làm gì có nhi rõ ràng lúc tỉnh các nàng còn cầm giờ đầu mất tiêu rồi, Bảo Bảo thuận tay quơ tay áo, ai ngờ một đoạn Bạch lụa tuôn ra quấn chặt vào thành cây trúc bên cửa sổ, nàng kinh ngạc nhìn vào cổ tay áo thì chẳng có gì ngoài cái tay trắng nõn nà hết. Song nhi đang tìm kiếm thì thấy khó chịu ở thắt lưng, thuận tay nàng gỡ thắt lưng ra nào ngờ nó là một thanh nhuyễn kiếm còn được gọi là Tử kiếm nữa.

Thế là trong căn phòng giờ đây tiếng cười nói, cùng với âm thanh võ đồ xen lẫn vào nhau, hết xoảng thì tới rắc, rầm, tiếng cười của nữ nhân trong căn phòng ấy còn đáng sợ hơn cứ như người từ địa ngục lên vậy.

-----Phân cách con mẹ nó An Thiên Lâu-----

Đã gần một tuần hai nàng xuyên không rồi, mà ngày nào cũng ngồi lì một chỗ buồn bĩnh tới không chịu nổi, Tú bà bắt hai nàng tiếp khách thì các nàng bảo đau bụng rồi khóc lóc thảm thiết, nói chung là hai người rất không bình thường một kẻ chán quá lảng ra ngủ một kẻ ngồi ngâm thơ 18+ cái gì mà hang với chả trần, cái gì mà mộng tròn như cái nón bảo hiểm, thơ không ra thơ diễn tả cũng chả giống ai.

Tú bà đã nhân nhượng quá mức hôm nay bà ấy bắt buộc hai nàng phải tiếp khách là hai vị công tử có danh phận rất cao nha, nghe nói chỉ cần một cái nhãn mặt thôi cũng đủ làm cho kẻ khác chu di cửu tộc, nói thế thì ai cũng biết bọn họ là ai rồi hen, Hoàng đế Hàn Phong Quốc - Hàn Dương(Bạch Dương)cùng bạn hữu Hoàng đế Chu Trung Quốc - Chu Bình (Thiên Bình). Nghe tới hai vị soái ca lưng lầy danh tiếng cả hai thật muốn ngắm nhìn lắm, Hoàng đế cả ngàn phi tần mà còn tới Thanh lâu không phải chứ? Thấy cũng lạ và tò mò nên hai nàng quyết định bán sông bán chết cũng phải phục vụ lễ đầu bọn họ thích các nàng rồi thì chuộc các nàng ra thì sao không phải rất tốt?.

_Song nhi nè? Người nghĩ xem bọn Ngưu - Giải, Nữ - Mã sao rồi? Tỷ nhớ chúng quá, ra khỏi đây tỷ nhất định phải kiếm bọn nó.

_Chắc là bọn nó cũng xuyên không rồi nhỉ? Chả biết có bất hạnh như chúng ta không lỡ chúng xuyên nhầm vào tử ngục thì sao đây? Thật sự lo quá đi!!!

Cả hai cùng thờ dãi ra, phận làm chị mà giờ đây chỉ biết ngồi chờ không dám ra ngoài vì bọn chúng nói phụ mẫu thân xác này đang vất vả kiếm tiền chuộc chúng, thấy họ thật tội nếu rồi đi không phải để họ phải chịu thêm khổ sao? Cứ chờ tới ngày Song nhi cùng Bảo nhi nàng trả thù nhé, mà ngày đó sắp đến rồi, tự do sẽ thuộc về hai nàng thôi.

_Này cả hai người các người cứ ù lì thế sao? Mau mau chuẩn bị khách quý sắp đến rồi.

Tú bà vừa nói xong đã lắc mông bỏ đi ra ngoài, mà cái mùi nước hoa xi đá mèo gì đó của bà hồi chưa từng thấy đứng cách cả dặm cũng ngửi thấy đó, mà đúng cái mùi đó rất giống nước tiểu tiện của con tiểu miu nhà Mộc gia nha, khai quá chừng à.

_Đi thì đi chứ sợ gì? Đi thôi Song nhi.

Mộc Bảo dẫn Mộc Song đi ra ngoài sau lưng của Tú bà, Bảo Bảo học võ nên có một tý võ phòng thân có gì còn che cho em mình được chứ để con nầm đó đi trước chắc cả hai cùng vào viện năm sớm quá.

Phòng thượng hạng

Nơi hai nàng bước vào thật lộng lẫy xa hoa nha, mọi thứ đều tôn lên vẻ cao quý, khó phải đoán cũng biết kẻ trong đó có rất nhiều vàng a. Hơi rụt rè Bảo và Song chỉ đứng cái đầu vô trước nhìn cứ như là hai kẻ trộm ấy, ngó tới ngó lui, sau một lúc đã định dạng được sự vật hiện tượng, mọi thứ trông có vẻ ổn hai người mới bước vào.

_Aaaaaaaa

Mộc Bảo -Mộc Song đồng thời bịt chặt cả hai mắt lại, ây da trước mặt nàng là cảnh xuân hội tình quá nha, mà lại là... Không tin nổi luôn hai đứa con trai đẹp như họa đang ôm hôn nhau còn không có mảnh vải nào nữa chứ, thật là thời cổ đại cũng chẳng thua kém hiện đại đâu nha, chúng nó thụ con bà nó rồi.

-A! Thật thất lễ.

Người con trai tuần tú, có nước da màu đồng rắn chắc cộng thêm chiều cao thật là lý tưởng nga, cao gần chạm nóc nhà kia (ta làm quá), hẳn ta bước xuống giường tay kéo chiếc xiêm y bên cạnh khoát lên người sau đó nở một nụ cười thật quyến rũ nha - Hoàng đế Hàn Dương năm nay hai mươi tuổi.

-Bọn ta không có ý làm hai nàng hoảng hốt thế đâu?

Còn kẻ kia đang nằm trên giường cũng ngồi ngay dậy, hẳn ta thật đẹp nha, nước da trắng như em bé đôi môi son đào nhìn mà muốn ăn sống luôn đó, đáng người cũng chuẩn quá đi lì, soái ca a. Cổ đại có cần soái ca nhiều vậy không? Sao không để mấy em lên hiện đại cho gái thêm chơi chứ, thật là uổng mà - Hoàng đế Chu Bình năm nay cũng hai mươi tuổi.

-Không... khô..ng có gì a..

Song Bảo đồng thanh nói, tay hươu hươu, còn mắt thì không ai chịu rời hai soái ca nha, miệng có khi cũng chảy nước miếng dài xuống sàn rồi cũng nên.

Hàn Dương nhẹ nhàng cong khóe miệng, nụ cười thật hoàn hảo đến điên đảo lòng người. Hắn đứng dậy đi đến chiếc bàn tròn rút ra bốn ly nữ nhi hồng thượng hạng, không vòng vo lần quần hần đi ngay vào vấn đề.

-Bọn ta sẽ chuộc các nàng nhưng có điều kiện.

-Điều kiện gì? Cái gì cũng được hết miễn sau đừng có đem chúng ta đi bán nội tạng được rồi.

Chỉ cần nghe câu chuộc các nàng, hai người đã không suy nghĩ mà chờ đợi, mặc kệ làm gì cũng được, ra khỏi đây càng nhanh càng tốt mới được nếu không thì có ngày các nàng cũng tàn hoa bại liễu mất thôi, với phải đi kiểm tui nhóc nhỏ nữa để chúng bên ngoài lâu quá sinh chuyện nữa cũng nên.

-Chỉ cần hai nàng đóng giả làm hôn thê của bọn ta. Thế nào?

Chu Bình đã mặc chỉnh tề quần áo mà bước tới bàn, tay cầm chung rượu nhẹ nhàng nhấp môi.

-Được, chỉ cần ra khỏi đây thôi.

Ây da, hai người này thiếu suy nghĩ ghê nha, nếu làm hôn thê vậy không phải là sự tình càng rối thêm sao bộ trong cung bộ thiếu nữ nhân lắm à?, với lại bọn họ đồng tính nha, hai nàng sau này sẽ trở thành lá chắn kiên cố cho bọn họ đây nè. Chắc rồi!

-Vậy thì hãy in dấu tay vào đây.

Làm việc nhanh chóng hiệu quả nhất Hàn Dương móc từ trong người ra một cuộn giấy nội dung thì hai nàng đọc xong thấy có gì đó không ổn nhưng mà vẫn in dấu tay, sau đó lại ngồi nghĩ hình như mình bị lừa thì phải?. Nội dung chủ yếu là như thế này:

Hàn Dương và Chu Bình là bên a. Mộc Bảo và Mộc Song là bên b

Bên a chỉ cần bên b làm những việc sau, nhất nhất nghe lời không được cãi, bên a nói gì nghe đấy bảo làm gì thì làm đấy, khi nào không còn giá trị bên a sẽ trả tự do cho bên b.

Chỉ nhiều đó thôi á, mà hai nàng cứ suy nghĩ mãi trên chiếc xe ngựa đặc tiền khi bước ra khỏi An Nhiên Lâu, thấy sao sao mà không biết vấn đề nằm chỗ nào, sau một lúc mệt mỏi cả hai lần đứng ra ngủ không chút ý tứ gì hết, còn hai tên kia thì đang nằm ôm nhau ngay trong xe nha, xe ngựa lớn nên rất rộng vừa đủ bốn người nằm luôn đó.

Dù hai tên đó ôm nhau nhưng chiếm tiện nghi lớn nhất vẫn là hai nàng, Mộc Song thì ôm lấy Chu Bình kẹp cứng nhắc, Mộc Bảo nằm trên đùi Hàn Dương làm hần cử động không được, lâu lâu lại chảy ke, hắc hắc.

Thế là trên đường đi đâu đó, có hai kẻ chịu trận và hai kẻ đang ôm mộng đẹp cộng tiện nghi quá xá.

_____ Phân cách đồng tính _____

-Dậy đi, tới rồi.

Chu Bình lay lay người Mộc Song và Mộc Bảo nhưng cả hai vẫn ngủ như chết chả có động tĩnh, bất đắc dĩ nên hai chàng trai đẹp mới phải ẵm hai nàng vào cung Hàn Phong Quốc, nhưng chưa đi tới tẩm cung của Hàn Dương thì vô tình gặp Thái Hậu Nhạc Như cùng các bá quan văn võ đang hưởng cảnh gió mát ngày gì thì bỏ tay.

-Hoàng...

-Thôi đứng dậy hết đi.

-Mẫu hậu cát tường.

Chúng thần định hành lễ nhưng Hàn Dương không thích, hần đi tới bên Thái Hậu cung kính, trên tay vẫn còn cục nợ đời.

-Thái Hậu, ta mạng phép không hành lễ

Chu Bình cười khở hành lễ làm sao a, cái thiên hạ đang ngủ say như chết này không lẽ quăng đi sao, hết cách rồi hần cũng đành phải mạng phép cùng Thái Hậu.

_Ân, không sao, các nàng là ai thế?

_Mẫu Hậu con đưa Hoàng Hậu tương lai về rồi đây, trên đường nàng sinh bệnh nên bất tỉnh, còn kia là biểu muội nàng cũng là Hoàng Hậu tương lai của Chu Bình đệ cũng ngã bệnh rồi.

Mẫu Hậu hần vẫn hay nghi ngờ cảm đoán hần và Chu Bình qua lại, cũng phải thôi hai người quá mức tình huynh đệ rồi, bà ấy chỉ mong Chu Bình và Hàn Dương lại là huynh đệ như xưa, bà không bắt ép con mình phải kén vợ chỉ cần hần thích thì gái lâu xanh cũng có thể thành Hoàng Hậu bà không muốn bị kịch hai năm trước lại trở về. Từ sau khi bị kịch ấy xảy ra hầu như trong cung không còn bất kì phi tần nào nữa.

_ Vậy các con mau đưa các nàng về, mời đại phu, khi nào các nàng tỉnh ta sẽ tới thăm

Thái Hậu cười hiền, có con dâu tương lai rồi sao không cười, lẽ Hàn Dương không cưới nữ nhi mà cưới Chu Bình tới khi đó bà tự tử để đền tội với tổ tiên hoàng tộc thôi. Với lại hai cô nương ấy nhìn rất đẹp mới nhỏ tuổi mà làm cho người điên đảo rồi, bà đoán chắc chắn hai nàng ta sẽ là hai con sâu đo rất lớn nha.

_ Không cần đâu, khi nào các nàng tỉnh các nàng sẽ tới thỉnh an người, con thất kính.

Nói xong Hàn Dương cùng Chu Bình bế hai cái cục hất này đi, đổi hướng hần không muốn tới tẩm cung của mình nữa mà tới thẳng nhuyễn tháp Ân Dạ (đặt theo tên người hần yêu nhất, sau này rồi biết), ngôi tháp yêu thích của hần nha, nằm ở phía Đông đình viện, cái tháp ấy nằm trong nơi mà sau này Mộc Song sẽ ở Song Cung.

- Ngày mai đệ sẽ mang nàng về nước. Có thể một tháng sau mới hội ngộ.

Chu Bình vẻ mặt buồn hiu nói, ai bảo hần là vua một nước, tối ngày cứ chạy rong thế này thì còn thể thống gì nữa chứ, cứ mỗi tháng hần và Hàn Dương sẽ được gặp nhau vào ngày rằm, và thêm ba ngày sau đó trong cung mở tiệc trăng rằm. Vốn tình yêu này chưa từng được chấp nhận, hần rất buồn và đau khổ, khi nhìn người con gái trong tay mọi thứ dường như rất khó hiểu, thiên hạ trong tay làm hần đau nhói, vì sao thì đó là một bí ẩn? Người con gái mới gặp lần đầu đã cho hần cảm giác bất thường hình như là trái tim hần sẽ một ngày nào đó nằm trong tay nàng.

Hàn Dương đặt Mộc Bảo này trên chiếc giường nhỏ, Mộc Song cũng được nằm một chiếc giường nhỏ giống vậy.

_ Có phải đệ thấy hai nàng ấy rất đặc biệt một ngày nào đó sẽ chia lìa ta và đệ, có khi khiến hai chúng ta trở lại như xưa?

- Ân đệ cũng nghĩ vậy.

- Nhưng bây giờ ta yêu đệ, còn ngày sau thì đệ sau này tính.

- Đệ cũng yêu huynh

Hàn Dương và Chu Bình mỗi kẻ mỗi, tay cũng bắt đầu loạn, kẻ đó thì chuyện của các đam mỹ nhá, ai biết thì tự suy diễn ta còn non lắm không biết gì hết nha, là lá la.

Mộc Bảo Mộc Song dậy này giờ rồi mà không muốn mở mắt vì làm biếng đi bộ, lỡ gặp ai đó thì sao đây? Nhưng mà chuyện này thì hai nàng đều không muốn thấy a, hai soái ca đang ở e í bên kia thật sự làm hai nàng sồn da gãi, hoa mắt chóng mặt và đã bất tỉnh thật sự.

Bạn đang đọc truyện (*12 Chòm Sao*) *Khúc Hát Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Mộc Nguru - Mộc Giải

Mộc Nguru - Mộc Giải

Mộc Nguru sau khi bị " hộ tống " một cách " nhẹ nhàng ", nàng cảm thấy cả người đau nhức không thôi, tên Tử Dai chết bầm kia, đợi sau khi làm xong nhiệm vụ mi biết tay ta a.

Tử Dai" * lạnh xương sống * =='

Vừa chui chui cái mông đau ôi là đau, nàng mới bắt đầu cảm thán, nếu không nhờ hay bị té nên quen rồi không thì chắc tiêu quá. Giờ phút này Mộc Nguru còn chưa thấy sự nguy hiểm nào ở bên mình hết nên nàng cứ vô tình chui mông mãi, cho đến khi.

_ Tiểu thư ơi!

Vừa nghe tiếng kêu nàng bây giờ mới để ý nha, mình đang dưới một cái hồ chứ chả chơi được đâu, kiểu này không ổn chút nào hết. May mà đúng lúc có người đi tới nếu không nàng sẽ làm quý ám Tử Dai khốn kia thôi. Con mẹ nó lão bà đây mới xuyên đã cho xuống hồ rồi chết tiệt.

_ Giúp ta với, giúp với - Mộc Nguru la lớn.

_Tiểu thư nhà ta đó, mau mau. Người đang ở đâu?

Hai tiểu nha hoàn mừng rỡ nghe tiếng đáp bỗng chạy tới, cuống quýt tìm.

_Ta dưới hồ này.

_Thấy rồi, tiểu thư đợi nô tỳ.

Biết được tiểu thư mình ở đâu, nha hoàn nhỏ chạy nhanh kiếm một nhánh cây to giúp tiểu thư trèo lên a. Mộc Ngưu cũng rất biết phối hợp nha, nắm cành cây leo lên một cách dễ dàng.

_Tiểu thư người làm nô tỳ sợ chết mất, nô tỳ cứ tưởng người đã... oa oa....

Tiểu nha hoàn khóc to ôm lấy Mộc Ngưu, nói thật thì Ngưu nhà ta rất ngây thơ, mặt đực ra đây không hiểu gì hết, định bảo: " Ta không biết người tránh ra dùm "

Mà khi nhìn nàng ta khóc Ngưu nhi cứ đứng im không nỡ đẩy ra, lấy tay xoa đầu cô bé an ủi.

_Ta xin lỗi làm người lo, nhưng mà... tình hình là khi rớt xuống hồ không biết có bị gì không làm ta quên mất tiêu hết tron rồi, người là ai? Người nữa? Ta sao ở đây?

Mộc Ngưu đóng vai quá nhập thần nha, nàng tỏ một bộ mặt không thể không tin được, mi châu mảy nhăn nhó như mắc ị, cố gắng nhớ nhớ xem.

_Tiểu thư người có sao không? Em là Tiểu Xảo hầu hạ cận người mười năm nay a, còn đây là Tiểu Bạch là nha hoàn thân cận của quận chúa. A mình về nhanh đi tiểu thư quận chúa...

Vừa đang nói bỗng sắc mặt hai nô tỳ biến sắc một màu đen thui thui lùi, nữ tì Tiểu Bạch bắt đầu khóc nức nở làm Mộc Ngưu nhức đầu, mới xuyên qua chưa thấy gì mà toàn nghe tiếng khóc với chả khóc.

Thật là, mà chắc việc này nghiêm trọng nha thấy hai nàng cứ sụt sướt thế này không hay ho nha. Ngưu sốt ruột nên hỏi:

_Sao quận chúa thế nào?

Tiểu Bạch vừa khóc vừa nói:

_Nhị Vương gia nghi ngờ quận chúa hại chết người, nên Gia rất giận dữ nên tiểu thư không về quận chúa nhà nô tỳ chết mất, thế nào thì cũng tại nàng ấy quá yêu Gia thôi mà... oaoa

_Về, về nhanh thôi mạng người quan trọng.

Mộc Ngưu đứng dậy đi theo hai người tì nữ, lòng chột lo lắng có khi nào là Mộc Giải nhập vào thân xác đó không? Ngưu có cảm giác không hay thật sự cảm nhận được em gái đang gặp nguy hiểm, bước chân nàng càng gấp rút, mới tới đây đã chết việc này là không thể được, tên Vương gia đáng chết dám khinh em ta.

Hãy đợi đấy:- Từ Dai người không sống nổi với ta rồi!- Ngưu thầm nghĩ, không thể không cho hắn một trận được.

Cuối cùng cũng tới, ngoài phủ ghi Hàn Vương, thật sự rất uy nghi nha, nhìn cứ như hoàn cung ấy, to và thật sang trọng. Nói nơi này mà to hơn nhà nàng thì chắc chắn nàng giờ tay tán thành ngay, quá to quá to.

Đi tới nơi một căn phòng như nhà giam, Ngưu bỗng chốc rùng mình khi nghe được âm thanh bên trong.

_Người khai mau, nàng đang ở đâu?

Chát chát

Xác định là tiếng roi đang quất vào da người đây mà âm thanh chưa chát, vang dội cả đêm đen, bây giờ đôi mắt Ngưu đã nổi đầy lửa rồi, em nàng, nàng chưa bao giờ la nó vậy mà có kẻ dám đánh nó ư.

_Người nói gì ta không hiểu? Người là ai buông ta ra đau quá. Ngưu tỳ người ở đâu cứu muội.

Giờ thì xác định rồi, kẻ đang bị đánh ai ngoài em của lão bà Ngưu đây. Quá đáng!

Mộc Ngưu, đập cửa bước vào, nắm tay đã chuẩn bị tư thế chiến đấu, đôi vòng tay Hỏa Long đang rất hăng cũng bắt đầu bùng sáng.

_Giải nhi!

_Ngưu? Cứu ta.

Khói đã bốc nghi ngút trên đỉnh đầu Mộc Nguru, cái tên chết bầm cầm roi kia dám đánh em ta, Giải nhi đáng thương quần áo bị rách nát chưa kể tới trên lưng còn có hai vết rách dài sâu hoắm đang bắt đầu chảy máu, nước mắt làm nhòa đi khuôn mặt vốn xinh đẹp của nàng ấy.

- Tên Cầu đáng chết kia!!

Vừa dứt lời Mộc Nguru đã xuất chiêu lập tức Hỏa long nhận lệnh bay vút về phía tên Vương chết bầm ấy.

Do tốc độ Hỏa long quá nhanh hay tại không chuẩn bị trước Nguru nhi hiền dịu, Hàn Yết dính ngay một đòn vào vai trái làm chiếc roi trên tay rớt xuống. Hàn có chết cũng không tin muội muội nhu mì của hắn đây sao? Từ nhỏ đến lớn chỉ mình ca ca này chăm sóc nàng, ngoài cầm kỉ thi họa ra hắn vẫn không hề dạy cho Nguru nhi cầm khí nha, tại sao?

Chưa kịp hỏi, Hàn Yết đã thấy Mộc Nguru ra chiêu tiếp theo lần này là nhắm vào giữa hán hán, hán nhanh người lách người né tránh nhưng Hỏa long như có linh tính vẫn không buông tha tiếp tục hướng về phía đó mà tấn công, bây giờ Hàn Yết cảm thấy mặt mình chỉ toàn màu đen thôi, hắn thi triển khinh công bay ra ngoài phòng, một chiêu đá thẳng vào đôi Hỏa Long, lập tức binh khí ấy không theo hắn nữa.

Mộc Nguru không quan tâm tới hắn mà chạy thẳng tới chỗ Mộc Giải đỡ nàng đang nằm trên nền nhà dậy, xung quanh chỉ toàn mùi máu sộc vào mũi rất tanh.

-Giải, muội sao rồi? Giải....

Nguru quát thật rồi, kêu cỡ nào lay cỡ nào thì Giải nhi vẫn nhắm nghiền mắt nằm yên bất động, đừng nói là chết nha, đừng nha.

Nàng ôm lấy Giải Giải dù chẳng biết tại sao mình có thể kiên nhẫn nổi nhưng bây giờ không phải lúc để hỏi điều đó. Nguru chạy ra ngoài hô to.

-Gọi bác sĩ nhanh đi!!!!

-Bác sĩ là ai vậy tiểu thư?

Tiểu Xảo cùng Tiểu Bạch hốt hoảng chạy vào sân thì nghe giọng la của Nguru nhưng vẫn không hiểu bác sĩ là ai?

-Nhằm gọi đại phu nhanh

-Ân

Tiểu Xảo nhanh chân đã chạy mất bóng, Nguru Nhi lo lắng quay vào trong thì thấy Hàn Yết ôm Mộc Giải trong lòng còn Tiểu Bạch thì khóc như: -" Tiểu thư sao người chết sớm quá vậy "- làm cho Nguru không thể không cười trong lòng với cô bé ngọc này, thương yêu chủ đến quá.

- Nguru nhi, ta xin lỗi ta tưởng muội đã...

- Chết?

Không đợi Hàn Yết nói hết, Mộc Nguru đã chen vào, mắt khinh thường nhìn hắn, cũng không muốn dành lại Giải nhi vì nàng cảm thấy hắn sẽ không hại muội muội của nàng.

- Phải ta nghĩ nàng bị Giải nhi làm hại, nàng ấy biết ta và muội còn hơn mức huynh muội, nàng ấy sẽ hại muội vì ta không thể yêu nàng như một thê tử được.

Hàn Yết đau khổ ôm lấy thiên hạ trong lòng, sau khi điểm huyết cảm máu cho Giải nhi, hắn chỉ cố làm cho Giải nhi không trở nên lạnh thôi. Đôi mắt đẹp Hàn Yết nhìn thẳng Mộc Nguru, ánh mắt hán si mê như chứa đựng cả một tình yêu trong đó.

- Khoan khoan, ta và ngươi yêu nhau? Giải nhi đã là thê tử ngươi? Hại chết ta? Không thể yêu nàng. Shut up.... đùa à?

Mộc Nguru vẫn chưa hiểu nha, nếu là huynh muội mà yêu nhau vậy không phải là loạn luân sao? Chưa gì mà Giải nhi đã bị gả trong khi tỷ tỷ còn chưa được uống rượu mừng nữa, rốt cuộc hai thân xác này trước kia có chuyện gì thế này?

- Muội nói gì thế? Đùa? Muội không sao chứ? Muội bị thương chỗ nào sao?

Hàn Yết lo lắng hỏi, trước mặt mình rõ ràng là muội muội tại sao lại cảm nhận là không phải.

- Ta chính là bị thương đau chết đi được, ngã xuống hồ chả nhớ cái gì cho cam.

Nàng đóng kịch là hết chỗ chê vào đâu luôn, giả vờ ôm đầu ngồi xuống sàn, cố gắng tỏ ra rất đau. Hàn Yết bán tín bán nghi nhưng vẫn không nói gì quả thật là không giống từ cư xử đến cách nói chuyện nữa, có lẽ nàng bị mất trí thì sao?

- Ta sẽ tìm người giúp muội, Hàn Nguru muội sẽ nhớ lại thôi, thực sự không phải hờn ta?

Ấy da, Hàn Nguru à tên kì quá nhưng cái tên giống được rồi, nàng cũng vờ đáng thương gật đầu, nhưng trong lòng thầm cười: -"Giúp được mới lạ có

thuốc tiên ta cũng chả nhớ gì đâu "-, thế là nàng rất thỏa mãn cười.

- Ta không muốn nhớ lại càng không muốn biết, bây giờ ta chỉ biết Giải nhi là thê tử của ngươi, hãy đối xử tốt với nàng còn không ta sẽ chẳng muốn nhìn mặt ngươi nữa. Ta và ngươi cũng đâu mấy thân thiết làm gì cho một.

Hàn Yết muốn nói nhưng lại thôi, chỉ biết thở dài đôi mắt đen âm trầm lặng lẽ cụp mi, có lẽ đó là những câu nói làm cho hắc đầu lòng trái tim hắc vốn chỉ trao cho nàng, thế mà hôm nay nàng lại nói như thế. Nếu như là ngày trước nàng nói có thể hắc nghĩ nàng hờn dỗi nhưng hôm nay thấy nàng thay đổi thế này có lẽ lời ấy không phải là giả không phải xuất phát từ hờn trách, ghen tuông.

Đại phu đến là lúc bầu không khí căng thẳng bao quanh.

Hai canh giờ trôi qua, mọi người cứ giữ mãi dáng vẻ ấy đến khi đại phu bước ra, Ngưu nhi đã đứng phắt dậy lôi mạnh đại phu xuống.

-Muội ấy sao rồi?

-Vương phi do mất máu nhiều nên cơ thể suy yếu cần tịnh dưỡng lâu ngày, và... còn ...tha...i...nhiiii..

-Thai nhi sao? Nói.

Đại phu bị dọa cho sợ, ông ta chưa bao giờ thấy tiểu quận chúa lại dữ đến vậy a

- Thai nhi rất yếu nên chăm sóc cẩn thận không thì có thể sinh non và ảnh hưởng đến người mẹ, thân sẽ đi viết đơn thuốc a, thân cáo lui.

Đại phu thấy ai cũng đứng hình nên nhanh nhẩu thoát mạng chạy bán sống bán chết, không quay đầu lại luôn ấy chứ.

- Con mẹ nó Giải nhi mà có bất trách gì, huynh sẽ chẳng yên lành với ta đâu

Vứt lại cho Hàn Yết một câu cảnh báo Mộc Ngưu đã lao tới giường Mộc Giải, xoa xoa khuôn mặt xanh xao tiều tụy của muội muội nàng, tên Tử Dai đó bộ điên à sao lại cho nàng xuyên vào thân xác loạn luân này, cho Giải nhi trong thân hình chịu nhiều tổn thương đến thế.

Tay Ngưu rê xuống bụng nhỏ Giải, nó phẳng lạng thế này nhưng lại có một sinh mạng yếu đuối có thể ra đi bất cứ lúc nào, tội nghiệp cho thân phận nó, không thể trách được vì nó đã đến không đúng lúc rồi.

Hàn Yết đứng ngoài cửa dựa người vào tường ngắm Ngưu - Giải một người hắc yêu và một người yêu hắc đến điên, hắc không biết mình nên giữ bên nào và nên buông bên nào. Lòng hắc đau khi ý nghĩ nên từ bỏ Ngưu thoáng qua, nhưng hắc không thể bỏ mẫu tử Giải nhi vì nàng không có tội gì cả, nếu không yêu hắc nàng ta sẽ không trở nên xấu xa như thế. Những điều phải nghĩ làm hắc đau đầu.

Nửa đêm

Thức giấc vì con đau ở lưng Mộc Giải mở mắt quan sát, thấy mình đang nép trong một thân hình vạm vỡ ấm áp, Giải quan sát khuôn mặt tỉnh tể của hắc ta, đẹp thật đẹp sao lại có sói ca nằm đây nhỉ? Lúc này mới xuyên chưa kịp hiểu tình hình đã bị ai đó quát roi đau đến ngất mà trước khi ngất hình như hiện ảo giác Giải thấy Ngưu đến cứu mình nhưng chẳng biết cái kẻ ác độc kia là ai?

Bị ánh mắt ai chăm chú nhìn, Hàn Yết giật mình tỉnh giấc, chạm vào ánh mắt trong veo to tròn của Giải nhi hắc khẽ thở dài định xin lỗi nhưng đã bị Giải cướp mất lời rồi.

-Người là ai sao đẹp thế? Tôi lên thiên đàng chưa?

Hàn Yết tức cười nhưng không cười lớn, vẻ mặt ngây thơ đến đáng yêu của thiên hạ nhỏ không giống hằng ngày mở miệng là chanh chua đánh đá, hôm nay nàng như một người khác vậy.

-Ta là tướng công nàng, đây là Vương phủ thừa Vương phi của ta nàng chưa chết và đang ôm ta ngủ.

Hắc nghĩ chắc vài câu bông đùa sẽ làm nàng bớt nóng giận vì nhiều lần trừng phạt nàng khóc náo sau đó cũng bình thường quần lấy hắc thôi.

-ỒỒ, mất trí rồi, ta không nhớ.... haizzzz..... nếu vậy tốt quá ta có tướng..ggg cô..ng thật ẹ..p

Mộc Giải vừa nói lại ngáp sau đó chìm vào giấc ngủ, đầu gối lên tay Hàn Yết, ôm nhẹ hắc để cảm nhận lấy sự ấm áp, không cần suy nghĩ nhiều dù sao cũng xuyên không rồi làm xong những gì tên Tử Dai bảo là xong, làm cho phu quân yêu sinh cho hắc đứa con, sau đó sẽ được trở về.

Mọi chuyện tưởng chừng đơn giản như Giải nghĩ lại vô cùng phức tạp ấy nha.

Hàn Yết hôn nhẹ lên mái tóc Giải: -" Quên rồi sao? Hôm nay tới hai kẻ mất trí, thế cũng tốt không ai phải đau vì ai cả"- nếu Ngưu không mất trí gọi Giải là muội thì khi nghe câu mất trí rồi của Giải nhi có lẽ hắc sẽ không tin đâu, chắc là hắc tin nhất vì thiên hạ trong lòng không bao giờ nhu mì như thế trước đây. Ngày hôm nay thật lạ nhưng nếu mất trí như thế không phải hắc rất dễ giải quyết sao?. Từ ngày mai ta là tướng công nàng là huynh của Ngưu mọi thứ nên trở về đúng trật tự nó thôi.

Chương 5: Mộc Nữ - Mộc Mã

Mộc Nữ - Mộc Mã

Hiiiiiiiiiiii

Ya....Ya....

Tiếng vó ngựa xé tan không khí xung quanh, chưa kể con ngựa đang chạy tốc độ làm cho Mã Mã nghiêng ngã chóng mặt xém chút là ói hết thức ăn trong bụng rồi, mới tỉnh dậy chưa kịp hiểu tình hình ra sao chỉ biết mình như cái gỏi trong chiếc hộp bị người ta lắc mạnh, mà cái hộp này tới tận ba người nha, đã chật chội lại còn đông nữa chứ.

- Đứng lại Bạch Tử Hồn!!!

Giọng hét thật mạnh bạo vang vọng từ phía sau, dù rất hiếu kì Mã cũng không muốn ló đầu ra xe ngựa đâu, ló đầu ra là chết chắc, chết chắc.

- Haha người có bản lĩnh thì bắt ta đi Ngự tiền thị vệ của Hàn Dương quả thật chỉ là con tép thôi sao?

Kẻ đang nắm dây cương điều khiển xe ngựa giờ giọng chế nhạo người kia, trong lòng Mã muốn tán cho hắn mấy phát löt ngựa ngay, tay lái lùa quá mà.

- Ưm ưm đau quá.....

Nãy giờ Mã mới để ý mình ngồi trên hai cái gối rất mềm trong lúc bị nghiêng xe đã ngồi lên người hai người hai đó lúc nào chả hay luôn, giọng nói lúc này là hai người này đồng thanh nói đấy. Mã quýnh quýnh lùi ra góc mới nhận ra rằng là một nam tử điển trai và một tiểu mỹ nữ trong cung trang sang trọng, khỏi đoán cũng biết là quý tộc rồi, nhưng mà cô nàng đó chẳng phải là...

- Nữ tỷ tỷ, oaoaoaoa

Mộc Mã bay thẳng vào lòng người đối diện khóc rùng, thật sự rất sợ nha lờ như xuyên tới một mình thì sao đây? may mà cuối cùng là xuyên cùng lúc a.

- Người buông hoàng muội ta ra tên thích khách kia.

Chàng trai đó là Diệp Kết hoàng đế Diệp Quốc, hắn một chân đạp thẳng cánh tay đang ôm hoàng muội hắn ra, hòng giành lại nhưng không ngờ.

Chát

- Vũ phu sao người dám đánh em ta?

Cái tát như trời giáng của Mộc Nữ tặng cho khuôn mặt trắng nõn nà của Diệp Kết làm hắn bàng hoàng chưa hiểu vấn đề, hắn sợ à thích khách sẽ giết hoàng muội nên mới đá à ra ai ngờ bị muội đánh, muội của hắn bệnh người ngoài mà đánh hắn?

Hắn quay sang thì thấy hoàng muội đang xoa vai cho à thích khách còn à ta khóc như đứa con nít, làm cho hắn mọc rất nhiều dấu chấm hỏi bay lượn quay đầu nha.

Kéttttttttt

Chiếc xe ngựa thẳng gấp làm mọi người va vào nhau ai nấy đều sợ hãi.

- Chuyện gì vậy Mã nhỉ?- Mộc Nữ ôm lấy Mã Mã hỏi, nàng mới tỉnh lại nên không biết chuyện gì.

Mộc Mã nhún nhún vai kiểu như: "Ồ chắc muội biết chuyện gì đang chuyện gì đang diễn ra quá" - thế là cả ba lú đầu ra nhìn, xe ngựa đã dừng hẳn nên không có nguy hiểm sẽ löt xuống xe nữa.

Ya...ya..Hãy. chen.. chen...

Là tiếng đánh nhau nha.

Một tên vận bạch y một tên hắc y đều đội ngọc bội xanh, khi đánh nhau chiếc ngọc bội bị đưa lên lại đập xuống nhìn rất đã mắt a, thôi bỏ qua ngọc bội đi, nếu nhìn tổng thể chắc bạch y sẽ thắng nhưng nhìn vào khía cạnh thì hắc y có lợi thế hơn.

Bạch y đánh nhanh thắng nhanh mỗi nhất kiếm đều mạnh và muốn chấm dứt mạng đối phương, nhưng bạch y còn quá nhiều khuyết điểm như dưới cánh tay do đánh mạnh nên nơi đó lo là phòng bị. Hắc y nhìn chung quy chỉ thủ chứ không tấn công, nhưng mỗi đòn đánh trả lại vô cùng khôn khéo không hề để lộ khuyết điểm, nhẹ nhàng như cánh chim mỗi bước chân đều là chiến thuật điều luyện có tiến có lui.

Đó chỉ là suy nghĩ của ba người khán giả coi mà không trả tiền thôi, còn thắng bại thì chưa biết.

Gần một nén nhang trôi qua, hai người đó vẫn còn đánh nhau, nhưng có lẽ phía bạch y đã bắt đầu không trụ nổi rồi.

Mộc Nữ, Mộc Mã và Diệp Kết ngồi trong xe ngựa ra cũng chán nên đã kể cho nhau nghe về lý lịch, Nữ Nữ thì lấy lý do không nhớ chắc lúc bị bắt đã va vào đầu rồi còn Mã nhi cũng làm bộ mặt đáng thương như thế. Vì hay nhẹ dạ cả tin Diệp Kết liền tin ngay, bắt đầu thuật truyện.

- Diệp Nữ là hoàng muội của ta con của Thái Hậu, còn Tiểu Mã là sư đồ kiêm muội muội chỉ lang của tên Bạch Tử Hồn đi đâu hắn cũng đem nàng theo, nên dần dà mọi người đều biết lai lịch của hai người. Tên hắc y này là Bạch Tử, bạch y là Dương Ngự huynh đệ kết nghĩa với Nhị Vương gia Hàn Kết kiêm ngự tiền thị vệ bảo vệ sự an nguy của Hoàng đế Hàn Dương - Hàn Phong Quốc. Hôm nay ta cùng hoàng muội trên đường đi từ Chu Tương Quốc sang Hàn Phong Quốc dự thọ yến của Thái hậu vào trăng rằm tháng này thì không may gặp hai người. Sau đó thì ta đang ở đây.

Nữ - Mã chăm chú nghe rồi gật đầu lia lịa giống như được nghe kể chuyện kiếm hiệp thời xưa ấy, ba người han huyền đến nỗi không để ý hai tên kêu cũng nghỉ từ lâu vô gộp vui cùng rồi.

- Aaa, làm ta hết hồn

Mã Mã vừa quay lưng đã gấp ngay tên Dương Ngự đứng sau lưng làm nàng nhảy dựng như gặp ma vậy đó, nhưng chưa kịp nói gì thì đã bị lực đạo mạnh của hắc y Bạch Tử nắm tay thì triển khinh công bay mất bóng.

Nữ còn đứng hình chưa biết chuyện gì mới xảy ra, tốc độ của người đó nhanh quá làm nàng nhìn theo không kịp chỉ biết có ngọn gió lướt qua mặt và cướp mất đứa muội muội quý giá của mình.

Khi đã định thần, Nữ Nữ co giò chạy đuổi theo nhưng bị Dương Ngự và Diệp Kết ngăn lại kịp thời. Tức giận nàng phùng mang trợn má.

- Đi cứu muội của ta đi- Mộc Nữ nắm áo cả hai chàng trai lôi kéo.

- Chúng ta sẽ gặp lại nàng ta thôi đừng lo, đi thôi thần sẽ hộ tống quận chúa và Người về tới hoàng cung Hàn Phong Quốc an toàn.

Vừa nói xong Dương Ngự đã cầm dây cương xe ngựa, mời hai vị khách quý lên xe, bắt đầu giục ngựa chạy nhanh về phía Kinh Thành.

Còn Nữ cứ trông mắt theo hướng Mã bị bắt đi một cách bá đạo mà cảm thấy thật buồn, thật lo lắng.

-Cái quái gì thế thả ra coi.

Bị một lực kéo kinh hồn làm cho hai mắt Mã muốn rớt ra ngoài, chóng mặt không thể tả, cái kẻ kéo nàng như ma ấy bay như đùa hết đập cành này tới đập cây kia bay vuốt lên cao.

-Muội cảm cho ta, biết vậy ta quảng muội cho Phúc Kiến đỡ phiền toái, đi theo ăn hại chẳng làm được gì.

Bạch Tử nổi điên vì cô nàng muội muội ngọc này đi đâu cũng đòi theo, nói giúp hắn thật ra là hại hắn mới đúng, lúc nào cũng làm hỏng chuyện, đi bắt cóc Hoàng đế Diệp Quốc và công chúa mà hết nửa đường Mã Mã ngủ như chết ấy, chẳng qua bị đập đầu có cái thôi mà.

-Phúc Kiến là ai? Cái này Diệp Kết chưa kể ta biết.

Vụt một cái, Mã chỉ thấy mình đang lơ lửng treo không trung hình như là bị máng vô cành cây thì phải.

Bạch Tử chiếm chệch ngồi xuống một cành cây bé Mộc Mã ngồi giữa đùi mình, hắn đưa tay sờ nhẹ trán nàng, kiểm tra hết cái đầu nàng, vò lại vò cứ thế tóc bung tùm lùm trâm cũng vì thế mà rơi rớt xuống đất hết.

-Muội bị chảy máu rồi, sao lại ầu như vậy? Muội có sao không?

Hắn rất tự nhiên cầm máu cho Mã Mã nàng, lại còn chiếm tiện nghi ôm nhẹ nàng vào lòng nữa, những ngón tay thon dài của hắn lướt vào trong áo Mã vò vê tà áo nàng, khuôn mặt dịu dàng khó tả nhìn ngược xuống khuôn mặt trong lòng mình. Duy chỉ có Mộc Mã khuôn mặt đờ ra không hiểu thoáng đã ừng hồng hết, người ta chưa từng tiếp xúc với đàn ông gần như vậy a.

-Ta..ta... quên... hế...t rõ...iiii..a.. người người... dừ...ngg như.. vậ..y mà

Mộc Mã nuốt nước miếng ực ực, cổ họng khô khan, nàng cảm thấy cơ thể rất nóng a, có dòng điện từ ngón tay hắn lướt trên người Mã ngón tay hắn lướt tới đâu cả người Mã lại run lên cảm giác không khó chịu nhưng cũng chẳng dễ chịu gì, rất khó tả nha.

-Thật sao? Lần này muội lại muốn giờ trò gì để ta không trách phạt đây? Nhưng làm lỗi thì phải phạt nha, còn bệnh quên có thể chữa sau.

Bạch Tử nở nụ cười ám muội, ánh mắt dường như đã đục ngầu vì đục vọng bùng cháy, ngọn lửa khao khát ấy không thể che giấu được nữa, cả người hần nóng rực chỉ muốn nhanh nhanh xoi thiên hạ nhỏ này. Đối diện với đôi mắt to tròn không hiểu gì của Mã, hần cũng thấy kì lạ, mỗi lần như thế này không phải Mã nhi luôn nhoài tới ôm hôn hần sao. Chờ đợi 1s 2s 3s không có gì, bây giờ thì hần hiểu tình hình rồi, quên thật chứ không phải đùa a.

-Quên thì tính sau giờ thì...

Chưa nói hết câu hần đã đặt xuống môi Mã nụ hôn say đắm, Mã Mã ngạc nhiên cực độ nhưng không tránh cũng chẳng phản kháng gì cả, nàng cảm thấy có một ma lực nào đó từ người đàn ông này hần ta cảm cực nàng trong tay, hay chính thân thể này không muốn chống cự.

Từng mảnh y phục rớt xuống đất, duy chỉ còn chiếc yếm đào che đi cánh xuân rực rỡ sau đó, khuôn mặt Mã giờ đây đã đỏ như quả gấc. Làm kẻ gọi đục vọng của Bạch Tử, hần không thể chịu thêm, khẽ nhắc móng Mã nhẹ nhàng đi vào (lượt bỏ một ngàn từ).

-Mã nhi nàng là của ta, nàng thật đẹp.

Hần ca tụng nàng như một nữ hoàng, nàng tựa vào hõm vai hần, cả hai cùng thở gấp triền miên trên cây (không biết làm sao).

-----Phân cách tình trường-----

Sau khi được sự hộ tống của Dương Ngự, cả hai người Diệp Kết và Mộc Nữ đã an toàn vào cung khách của Hàn Phong Quốc.

Tâm trạng Mộc Nữ không khá hơn chút nào, nàng cảm thấy Mã nhi đang gặp chuyện, tìm cứ đập liên hồi nhưng không biết là chuyện gì đến với nàng ta. Thoáng chút lơ đãng nàng nhìn thấy bóng dáng có dấu ấn của Mộc Song và Mộc Bảo a, lúc này đi ngang qua Cung phía Đông - Cung Ân Dã lơ mờ nhìn thấy nhưng không chắc.

Cung khách nằm ở gian điện phía Tây - Lưỡng Cung

Nữ cũng chẳng có việc gì làm sau khi hoàng huynh Diệp Kết đi đâu mất, nàng lòng vòng chơi ai ngờ gặp được Dương Ngự hần đang nói chuyện với ai đó, người đối diện hần rất soái ca nha, vẻ lạnh lùng làm nàng chùng bước không dám bước tới.

Hàn Yết cảm thấy có bóng dáng ai đó, hần cảnh giác quay sang thì phát hiện một nữ nhân cung trang hoàng tộc khôi nói cũng đoán ra đây là Công chúa Diệp Nữ của Diệp Quốc rồi, không ngờ hôm nay mới được trông thấy, nàng ta thật đẹp nét đẹp thanh thoát không vương bụi trần.

-Không biết công chúa đang có chuyện gì?

Theo tầm mắt của Hàn Yết, Dương Ngự nhận ra ngay là công chúa Diệp Nữ, hần vội vàng tiến tới hỏi.

-Không có chuyện gì cả, chỉ là ta muốn kiếm hoàng huynh

-Hoàng huynh nàng đang bận thưởng trà cùng hoàng huynh ta rồi, nếu nàng không có việc có thể theo ta và Ngự tiền thị vệ đây đi thăm quan, không biết nàng có đề ý?

Hàn Yết nhoen miệng cười nhẹ, khuôn mặt như tượng điêu khắc làm siêu lòng người, hai con mắt Nữ chỉ có nước móm ra bỏ chứ không thể không nhìn hần được.

-Ta không phiền, nhưng ngài là...?

-Ta là Hàn Yết - Nhị Vương Gia

Yết lịch thiệp làm động tác mời, Dương Ngự thì khuôn mặt hiện rõ sự thích thú, một con mèo chui vào lọ dễ như trở bàn tay không cần tốn chút công sức nào. Mộc Nữ cúi đầu rồi lại ngó đông nó tây có giả vờ không có chuyện gì hết, nhưng đôi lúc mắt nàng không thôi liếc sang bên đó. Hần thật đẹp!!!

Đi được một đoạn chợt Yết khựng lại, làm Ngự lẫn Nữ khó hiểu.

Từ xa một bóng dáng ốm yếu, khuôn mặt nhợt nhạt tiến lại một lúc một gần, lúc này quá xa không nhìn rõ, nhưng giờ thì nhìn rõ lắm a.

Một cô gái thanh tú.

Khuôn mặt thiếu sức sống.

Dáng người quá nhỏ.

Nhưng nụ cười cô nàng ấy lại như có phép màu, nụ cười ấy làm người đối diện như bị thôi miên vào.

Đó là nhận định của Nữ Nữ nàng về cô gái đang tiến lại gần, nàng không để ý biểu hiện cả hai chàng trai đều có vẻ khó coi. Dương Ngự bước lên trước đỡ lấy tay cô gái đang bước đi siêu vẹo sắp ngã kia.

-Sao Vương Phi không nghỉ ngơi, nàng đang không khỏe mà.

Giọng nói của Dương Ngư quá nhỏ làm Nữ Nữ nàng không nghe rõ, nhưng qua phỏng đoán chắc là nương tử của hắn, khuôn mặt luôn làm quá vấn đề kia hiện rõ sự lo lắng nếu không phải thế tử hắn thì sao hắn lại lo như thế, nam nữ thụ bất thân đụng chạm vậy cũng xem là vợ chồng rồi.

-Ta muốn đi tìm Nhị Vương Gia

Mộc Giải nhẹ mỉm cười nhìn xoáy vào đôi mắt Dương Ngư, nàng thoát khỏi vòng tay Ngư đi về phía Hàn Yết đang đứng chấp tay sau lưng lạnh lùng nhìn nàng.

-Tướng công

Giải khẽ kêu cúi đầu, làm cho Nữ giật thóp người, phỏng đoán của nàng sai rồi không ngờ cô nàng này là của Nhị Vương Gia a, không thể tả nỗi sự thất vọng của Nữ Nữ nàng thế nào đâu. Nàng buồn bã lướt đi bỗng dừng ngừng lại, động tác cực nhanh kéo cổ áo Giải nhí ra làm lộ chiếc lưng trắng ngần với dấu ấn đỏ Ấn Thủy.

Hàn Yết đứng là không quan tâm, nhưng ở đây nhiều người vậy làm hắn phản ứng rất nhanh ôm chăm lấy Giải Giải tựa lưng nàng vào người hắn, người đàn bà của mình đâu để người ta phi lễ như thế, đang định tức giận thì một lực giựt mạnh, thiên hạ trong tay nằm gọn trong lòng Diệp Nữ công chúa. Sao mà nữ nhi bây giờ mạnh quá vậy?

-Giải tỷ.... huhu..... muội Nữ Nữ nè..... huhuhu

Thật ra thì Giải cũng chẳng kịp hiểu gì chỉ biết chữ "Nữ" thốt lên nàng cũng ôm chăm lấy người trước mặt tâm trạng bỗng vui hơn nhiều, òa lên khóc.

Còn xung quanh ai cũng nhìn nhau bằng con mắt không hiểu chuyện.

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Đạo Chơi

Mộc Ngư sau khi đàm đạo với Mộc Giải xong thì nàng tồn ten theo Hàn Yết vào hoàng cung dạo chơi sẵn tham quan luôn, vén váy nàng nhảy trên những hòn đá nhỏ trong vườn thượng uyển mà chẳng ai dám cản bước chân của tiểu quận chúa. Nơi đây thật sự rất to lại rộng rãi, chỉ là khu vườn bình thường lại rộng hơn cả biệt thự Mộc đó nha. Cứ mãi mê nàng chẳng hay biết rằng càng đi càng chẳng biết đường trở về, hoa đẹp, cỏ lại cả bướm cũng đủ màu, vui đùa thích thú nàng như bị chúng hấp dẫn đưa đường về một nơi nào đó rất xa lạ.

- Chết, đây là đâu?.

Ngó mắt xung quanh Ngư như người thất lạc chẳng biết đường nào để mò về cho cam, mắt nhắm mắt mở nàng nhìn về phía nhuyễn tháp xa xa cùng một đỉnh việc tròn khá hoang vu đề bảng "Ấn Dạ", ô đây là cung phía Đông mà Yết nhắc tới đây sao? Khu dinh viện cấm không được vào nhưng khi neho mắt lại nàng mới để ý nơi đó có hai bóng dáng nữ tử bước ngắn bước dài, đầu quay tới ngó lui để tìm đường. Trong lòng cười thầm"Cung nữ hay phi tần nào dám phạm quy đây? Hắc hắc chết hai người rồi có gì bị bắt mình cứ đổ cho hai kẻ đó hết".

Thế là Ngư tức vấy lên một đoạn, co giò chạy thẳng vào bên trong cung, ra sức la:

- Hai người kia đứng lại.

Mộc Bảo, Mộc Song đứng hình vì hoảng hốt, chết rồi có người phát hiện hai người trốn sao, nháy nháy mắt với nhau cả hai chuẩn bị tư thế chạy marathon nhưng chưa kịp nâng chân thì cảm nhận được thân mình nóng bừng cùng sự siết chặt cứng rắn, đôi vòng Hóa Long đã khóa chặt hai nàng.

Bất ngờ, ngạc nhiên cùng mắt đà Bảo nhĩ ngã sống soài lên người Song:

- Aaaa...

Tiếng la đau đớn đó không của ai khác ngoài hai nàng, trời ạ cái y phục rôm rà của cổ đại chẳng thể nào đi đứng từ tể được, đi được mắt bước lại dấp tới dấp lui. Trông lúc quýnh quá Bảo Bảo chẳng hiểu mình làm cái gì mà trong ống tay tự bay ra một đoạn lụa trắng cuốn chặt cả người Ngư, nàng cũng mắt trợn mà ngã đè lên Bảo - Song. Người tội nhất là Mộc Song nha, nàng nằm dưới cuối hứng chịu hai cái thân mập đè lên người muốn tắt thở, mặt đỏ như gấc, quát:

- Đứng dậy hết coi, định giết người à?.

Sao mà đứng dậy được khi Ngu bị quấn quanh bao phủ chẳng khác nào cái kén tằm, nhúc nhích một ngón tay còn không được nữa. Song tức giận tháo Từ Kiếm ngang hông một nhát tách đôi mảnh vải trắng, Ngu Ngu thoát khỏi hít lấy hít để, nàng cứ ngỡ mình bị trút hết không khí rồi, cái mảnh vải đó nó siết chặt quá! Mà tới đây Mộc Ngu mới thấy có điều gì cần được giải tỏa, bỗng có bóng đèn sáng chớp trên đỉnh đầu Ngu.

- Bảo, Song? - Nheo mắt nghi hoặc:

Cả hai đồng thanh chất giọng chứa đầy sự oán thán:

- Chứ gì nữa, mở ra dùm đi.

Mộc Ngu hân hoan thu lại đôi Hóa Long vào tay, đỡ hai vị tỷ tỷ dậy, mặt hồi hồi cười toe toét, Mộc Bảo thoát khỏi vòng đứng nghiêm người phải sạch quần áo nàng cùng Mộc Song, Song thì ngẩn ngơ ôm chặt lấy Ngu khóc không lên tiếng, nàng vui đến ngất ngây này, cứ ngỡ đâu những cái muỗi cũng như mình chứ, bây giờ gặp được một đứa vậy còn tới ba nhưng dù sao cũng đỡ rồi.

Vuốt nhẹ lưng Song thì, tiểu Ngu cười hiền trấn an tỷ, ôi trời gặp lại phải cười chứ tại sao lại khóc lóc thảm thương quá vậy nè. Sau khi bình ổn hết Mộc Ngu mới kể lại toàn bộ đầu đuôi những việc từ khi nàng tới, Bảo thì cùng Song thì cũng ảm ức mà tuôn một hơi, cái gì mà tới qua ngủ không được, gì mà hai tên kia cứ "Ta yêu đệ" - "Đệ yêu huynh" làm cho hai nàng đến ngủ cũng gặp ác mộng nữa.

Nhưng khi nghe chuyện của Ngu Ngu thì Bảo Bảo mở tròn mắt kinh ngạc, giọng trào phúng nói:

- Hấn loạn sao?.

Cái gât đầu của Ngu thì làm Bảo - Song nhìn nhau trong sự ngỡ ngàng, thờ dài rồi cảm thấy tội thay cho cái muỗi, ăn ở sao mà bị vậy nữa, Ngu bảo Giải đang ở cùng nàng thì Song mừng quýnh lên kéo trâu nhỏ đi tìm cua, lâu quá chưa ăn ruợ rang mẹ nên nhớ a.

Cả ba nàng cùng nắm tay tung tăng nhảy chân sáo đi về Hàn Vương phủ, cơ mà công nhận ra khỏi cung dễ quá chừng chỉ cần leo lên nóc từng tháp, phòng đã có thể thấy hết đường đi ra ngoài, đi được nửa đường không may bị chặn lại bởi một tên không biết mặt mũi là ai. Ngu cũng không thèm quan tâm xô hấn lộn thẳng xuống hồ Nguyệt Thanh bởi dăm chặn đường nàng.

Cung nữ, thái giám la oai oái:

- Ôi không Vương tôn Diệp Quốc có chuyện rồi.

Vương tôn là cái chi cơ? Ngu còn đang ngắm nhìn dáng vẻ người dưới ao không ngừng vùng vẫy cầu cứu, trong đầu chỉ có những thắc mắc không ai trả lời cho nàng cả, thôi kệ quay phắt mặt nơi khác đi tiếp con đường phía trước thì...

Ai đó bay lên nóc ăm ngang người Mộc Ngu hạ đất an toàn, khuôn mặt ngơ ngáo, nàng ngẩng đầu nhìn mới hay là Hàn Yết, hấn mang nàng xuống làm gì vậy. Hai vị tỷ tỷ cũng nhảy khỏi mái ngói đỏ đáp chân xuống đất đi lại gần tiểu Ngu, xô tên nam nhân vô lễ ra.

Sau khi trao nhau những ánh mắt không mấy thiện cảm thì cả bốn người quay lại nhìn người mới được vớt lên, hấn ta ướt sũng như chuột lột, đầu tóc rối bù, ho sặc sụa, giọng không mấy rõ ràng:

- Khụ...khụ... ên ào á ta... khụ...khụ...(tên nào đá ta).

Chẳng ai nghe được hấn nói hết, nhìn nhau phiên dịch một hồi cũng chẳng hiểu, từ xa cô gái vận cung trang quý phái bước tới lấy tay vỗ sau lưng Diệp Kết liên tục:

- Hoàng huynh ta bảo tên nào đã đá huynh ấy?.

Mâu quang long lanh như hạt sương ban mai của Mộc Nữ làm bọn người Ngu lạnh gáy, nếu gọi là "Hoàng huynh" vậy hấn là "Vua", ba nàng lùi dần bước chân ra sau, ngo quanh tìm đường để thực hiện dự án tẩu vi thượng sách. Cơ mà trời đã có mắt khi Mộc Giải lên tiếng gọi:

- Ngu tỷ nên lại tạ lỗi đi.

Ngu thì cười xòa khi mọi ánh mắt đều hướng về phía nàng bằng tốc lực của họa tiễn, biết mình đã không thể thoát khỏi nên nàng đã lôi luôn hai người tỷ tốt bụng lên trước:

- Không phải mình tỷ, còn cả Bảo, Song nữa.

Nữ, Giải một lần nữa òa khóc bay thẳng đến ba nữ tử ngơ ngáo, ôm chặt mà thút thít, ôi vậy là gia đình càng ngày càng sum họp rồi, chỉ còn thiếu Mã Mã nữa thôi, lúc này Nữ đã kể lại chuyện của Mã cho Giải nghe rồi. Cả đám người xung quanh được một lần nữa gây đờ chẳng hiểu năm người này hôm nay ăn chúng cái gì cứ gặp là ôm đến khóc thôi.

Diệp Kết ngược mắt nhìn nữ tử to gan đã đá mình xuống hồ, thoáng một chốc tim hấn đứng lại rồi nhảy liên tục như muốn bay ra ngoài, mọc thêm đôi cánh lượn quanh Mộc Ngu khá ái luôn. Ôi trời tiếng sét ái tình là đây sao? Lắc lắc đầu, Kết Kết đứng phắt người dậy, chấp tay sau lưng giữ lại dáng vẻ uy nghiêm của một bậc đế vương, hắng giọng:

- Ta nên xử lý thế nào đây?.

Diệp Nữ thì khua tay bảo người quen với lại nàng ta hiểu động tay chân hay cầu thả, còn về phía Hàn Yết - Hàn Dương tạ lỗi liên tục vì đã để hoàng muội không biết phép tắc, trong lòng đã bỏ qua nhưng nếu nói ra chẳng khác nào làm trò vui cho các bậc huynh đệ nên Kết đành:

- Ta không thể bỏ qua dễ dàng như vậy được, trừ khi nàng ta phải đi hòa thân.

Xoẹt Xoẹt Tùm

Lời nói của Kết chẳng khác nào sấm chớp trên đầu Ngưu, nàng còn trẻ thế mà bắt đi hòa thân ư? Đáng chết, tiểu Ngưu bác ái, đáng yêu đã giúp hấn một vé trở về mặt nước cùng quà tặng khinh khinh:

- Nằm dưới mà mơ tiếp đi lâu...lâu...

Đưa hai ngón tay trở vào má, thè lưỡi nheo mắt Ngưu nhi chọc quê tên chết bầm đó, quay lưng bỏ đi kéo theo bốn vị tỷ muội đáng yêu của mình. Đằng sau Hàn Dương - Chu Bình dờ khóc dờ cười đỡ lấy Diệp Kết một bụng nước pha chút tức giận trở về đình viện phía Tây - Lưỡng Cung nghỉ ngơi, tắm rửa lại thân mình lấm lem. Hàn Yết - Dương Ngưu lắc đầu đi sau lưng Diệp Kết.

Nghĩ thầm: "Ngưu ư? Quận chúa xinh đẹp, nàng nhất định phải sinh hài tử cho ta. Hắc hắc có một tiểu tử lanh lợi giống như nàng thì hay lắm".

Cái ý nghĩ gian tà của hấn khiến bốn người xung quanh lạnh gáy, nụ cười rất ư là nguy hiểm trên môi Kết bị Ngưu chọc tay vào, giật bắn người hấn liếc Dương Ngưu như kiêu: "Nhìn được tâm tư ta ư? Mơ đi" nhưng mà ai cũng biết trên trán Diệp Kết lúc này đã in đậm chữ "Ngưu" rồi, vì cái ánh mắt của hấn cứ đổi theo bóng hình của nàng ta mãi. Tự tổ cáo chính mình.

Hàn Yết chẳng quan tâm mấy, đôi mâu quang đen huyền âm thầm của hấn đang lướt trên từng bước chân của Ngưu nhi và Giải nhi, nhướn óc hấn vội lắc nhẹ đầu để trút bỏ những ý nghĩ sai lệch đang hình thành mỗi lúc một lớn trong đầu mình.

Đi được một đoạn Nữ mới ù òa lên tiếng:

- Tỷ Ngưu này, tỷ không sợ Diệp Kết bắt tội sao?.

Vênh khuôn mặt nhỏ quật cường đầy hồn nhiên:

- Ta mới là kẻ bắt tội hấn đấy. Hòa thân cái con khi mót, hừ.

Thật ra trong lòng cũng có chút bất an hòa lẫn khoan khoái, sợ hấn sẽ đem mình đi ngủ mã phanh thây, thích là được người ta cầu thân a. Ôi trời, Mặc Ngưu cũng có giá quá đó chứ.

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Muội Thật Không Ngoan

- Nay huynh buông ta ra đi.

Mộc Mã khuôn mặt còn ửng hồng vui trong lòng ngực săn chắc của Bạch Tử, hiện tại hấn đang viết cái gì đó mà nàng không hề đọc được, chữ giản ngữ thật khó khăn với những người hiện đại nha, lúc này hấn đưa nàng về biết bao con mắt nhìn chăm chăm kiêu tò mò, cũng đứng tại tên nào đã lột sạch hết y phục Mã nhi chưa nói đến bị gió cuốn đi chẳng biết nơi đâu.

Giờ đây Mã Mã đã y phục chỉnh tề nhưng vô cùng phong phanh, nàng cũng chẳng quan tâm mấy vì ở hiện đại như thế này vẫn còn khác quê mùa, những đường cong quyến rũ của Mã ẩn hiện sau làn vải lụa trắng. Bạch Tử ngay người một chốc đưa tay quẹt ngang đôi môi mím chặt, bất tuân của nàng:

- Ngoan và ngoan đi, đừng bắt ta phải ăn muội lần nữa.

Ôi trời cái giọng điệu của hấn kia, sao mà nham hiểm thế chẳng biết, Bạch Tử cười trào phúng, quay mặt làm nốt những chiếc biên cử ẩn phó của thuộc hạ, tiền bạc vụ thu năm nay bị giám nặng chưa nói đến hàng loạt người bỏ đi bởi đất lở. Xung quanh Bạch cốc âm u, cơn trùng tà độc được hấn bày ra nhằm bảo vệ bên trong nhưng chẳng may mới đây có cao nhân xuất hiện liên tục phá bỏ từng cái bẫy của hấn. Thiên la địa võng người ấy còn phá được huống chi những thứ tầm thường như thổ khí, việc làm hấn như đầu nhất đó là kết giới của linh chi ngàn năm trong động, dạo gần đây có vẻ như linh khí trời đất bị tà khí đạo mạo hay sao mà linh chi không thể tự bảo vệ mình nữa. Bạch Tử khôn nguôi không vui, Hoàng đế Chu Tương Quốc cũng đề xống mất, cái món hồ lớn đến vậy cơ mà, ánh mắt sắc bén hấn liếc xéo thiên hạ nhỏ không ngoan nằm trong lòng, cô cứ như đứa trẻ đùa nghịch đủ thứ nào là gấu áo, tóc, lông chân của hấn, Bạch Tử bặm chặt môi khiến Mã nhi sợ hãi mà lập tức trở nên nhu mì tựa ngực hấn không dám hó hé, đùa nghịch.

- Tốt nhất là muội nên biết nghe lời, ở đây với Phúc Kiến trong những ngày sắp tới.

- Hừ? Huynh đi đâu?.

- Không phiền muội lo.

Đề đầu Mã Mã xuống gối Bạch Từ quay mặt tiếp tục làm công việc đang dở, mâu quang lăm lăm cứ liếc nhìn xem nữ tử tinh ranh muốn quậy phá gì nữa đây, ai ngờ đầu cái bình cổ mà hắn yêu quý bao năm trời đã bị nàng hủy hoại chỉ trong một phút lơ đãng. Bạch Từ nhanh tay vận công nhưng tất cả đã quá trễ khi chiếc bình tan thành trăm mảnh uy dũng nằm gọn dưới chân Mã Nhi.

Nàng nhìn chiếc bình mà mặt mày xanh mét bởi lẽ lúc này đang có thanh đao sắc bén muốn cứa cổ nàng đây mà, Mã Nhi không phải cố ý đâu, lúc đang nằm bỗng thấy chiếc bình trông rất đẹp thế là nàng nhanh đoán đứng dậy vươn tay lên cao để lấy nhưng chiều cao không tới gặp thêm việc cái bình nặng quá trượt khỏi tay một cách hoàn hảo và bây giờ nó đang yên vị dưới nền phòng lạnh toát.

Trên trán Bạch Từ là vài đường vạch dài thông lòng, hắn vươn tay ra sau tràng kỷ kéo ra cây roi mây dài có cột nơ... À cái này là tác phẩm của Tiểu Mã khi Mộc Mã nhà ta chưa đến nha. Hắn đưa tay bảo Mã nhi đến gần nhưng nàng lắc đầu lùi dần về sau, có cho tiền cũng không lại đâu có ai ngu mà chui đầu vào rọ chằng, thế là nàng cong giò chạy thẳng ra ngoài.

Và điều đó là một việc không hề khôn ngoan khi Bạch Từ sa sầm mâu quang huyền ảo, Mã Mã đang mặc y phục phong phanh gợi tình như nhưng nữ tử thanh lâu, sao có thể chạy ra ngoài một cách tự nhiên như thế chứ. Hắn sử dụng khinh công bay thẳng ra ngoài, một chân đạp cửa một tay vươn ra xa nắm cổ áo Mộc Mã chưa tới nửa khắc cả hai đã yên vị trở về phòng.

- Muội thật không ngoan.

- KHÔNG.....GGG

Thật là tội cho Mã nhi nhà ta, nàng đã bầy nhầy trong phòng rồi, thôi thì lướt qua cho hai người họ xử lý đi ha. Bây giờ để ai nào, à đúng rồi là về phía các nam nhân của chúng ta trong hoàng cung.

Giờ đây Diệp Kết như ăn phải ớt nói không ngớt, Hàn Yết lẫn Dương Ngư trước giờ không hay nói nhiều, hai kẻ im lặng và quan sát động tĩnh xung quanh, sau những giờ phút cay nghiệt hành hạ, tra tấn lẫn tai người khác thì con kết lột lưỡi Kết cũng dừng lại ngo sang Hàn Dương mà cường cầu:

- Hàn Dương huynh đệ, người nói xem hai nước chúng ta tình như thủ túc bây giờ ta rất muốn cầu thân Quận chúa nha.

Hàn Kết im lặng này giờ không thèm chấp đến khi nghe đến vấn đề này thì miệng theo phản ứng:

- Huynh đừng nông nổi.

- Ta là không có nha, ta rất thích nàng ta.

Cứ như đũa nhóc dù tuổi đã qua hai mươi, dù cái tính có hơi hơi thẳng và lối nghĩ không được tinh táo nhưng các vấn đề quốc dân thì yên tâm, khi duyệt tấu chương hắn rất bình tĩnh. Hàn Dương đâu có mù lòa, bao năm qua hắn biết được hoàng muội và cả hoàng đệ của mình có tình cảm bất chính, dù rất yêu thương Ngư nhi, quý trọng Hàn Yết nhưng tình ái của họ không thể đến được với nhau được.

Hàn Dương mỉm cười nhẹ như bông, ánh mắt dịu dàng khẽ lay động:

- Được.

- Hoàng huynh.

- Ta là vua của một nước, lời đã nói ra không bao giờ rút lại.

Hàn Yết tức giận phất áo bỏ đi khỏi, Diệp Kết trung đôi người không hiểu chuyện nhìn theo bóng dáng nổi cáu của hắn, Kết nheo mắt kiểu nghi vấn đến cho Dương, Hàn Dương cười xòa lắc đầu bên sang chuyện khác như là ngày lành mang quận chúa đi ấy mà. Dương Ngư đứng nhìn mà ngán ngẫm, Chu Bình một bên cũng không kém Ngư bao nhiêu bốn mắt nhìn nhau thờ dài rồi lặng lẽ uống chén trà Long Hương thoang thoang.

Hắn bước khỏi thư phòng, một chân đạp cánh đến phía Đông đình viện nên duyên tháp Ân Dạ lạnh lẽo trị vì, từ xa Hàn Yết quan sát những bóng dáng nữ tử bé nhỏ trêu đùa nhau, bọn họ cười nói rôm rả không giống khí phái hoàng tộc gì cả, mâu quang lướt nhanh rồi dừng lại trên thân ảnh Ngư nhi, nàng hồn nhiên cầm quạt múa may gì đó, miệng mồm mím mím mà cử động tròn rồi đến vuông, bốn người ngồi quanh che miệng cười nghiêng ngả. Động tác như vờ diễn tả về ai đó.

Yêu chiều và ôn nhu trong ánh mắt Hàn Yết chỉ có Mộc Ngư và rồi trong một thoáng vô tình, hắn lướt qua hóm vai gầy nhom, phong phanh trong lớp y phục mỏng manh, đôi má hốc hác lồm vào trong nhưng trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười động lòng người. Mộc Giải xanh xao và mỏng manh như sắp tan biến, nàng không đủ sức để đùa cùng những người khác nên chỉ ngồi một chỗ nhìn họ nhảy múa cầm gối đánh nhau.

Thờ dài sầu não, Hàn Yết ngồi trên cành cây cổ thụ hàng canh giờ cũng chỉ để quan sát hai nữ tử bên trong tháp, hắn khó khăn đưa ra quyết định cho bản thân mình, giữ lấy Mộc Ngư hay buông nàng, bảo vệ Mộc Giải hay mặc kệ nàng. Thật sự rất khó để quyết tất cả.

Còn bên trong cuộc hỗn chiến quyết liệt là sự hại não kinh điển của Mộc Song, chẳng biết nàng đã ăn học ở đâu ra mà có thể ngồi kể lại cách nam nữ khi cởi hết quần áo và lên giường:

- Nguru này, tên Diệp Kết mà cưới được muội thế nào mỗi buổi tối muội đều phải chịu đựng cây gậy to của hắn đút vào trong đó. Cảm giác sẽ lâng lâng bay bổng, da chạm da, môi kề môi, và phía dưới sẽ ma sát một cách chóng mặt.

- Eo ơi...

Mộc Nguru la toán lên cầm cái gối gỗ ném nhẹ vào người Song, Song nhí phá lên cười khêu lấy Bảo Bảo thế là cả hai cùng nhau hòa theo, chỉ có Mộc Nữ là bíp chặt lỗ tai không chịu nghe, mấy tý tý nói những chuyện thật hư nào, nàng còn muốn hồn nhiên ngây thơ và không muốn gặp ác mộng tối nay đâu.

Giải Giải cười mỉm, ánh mắt đượm buồn nhìn lòng bàn tay mình, nàng đã có thai nhưng cái việc mà Song nói vẫn chưa được thử qua, không biết nó có cảm giác ra sao nữa. Đối với sự lạnh nhạt của Hàn Yết thì Mộc Giải đoán chắc hỏi hắn cũng bị bơ thôi.

- Đừng có hại não muội nữa, hắn mà dám thọt vào muội sẽ cầm cây bút trả lại vào lỗ hắn cho coi.

Quá ư mạnh bạo, thật mất tính người tại sao Mộc Nguru nhà ta lại muốn thọt cây bút vào hoa cúc Diệp Kết chứ, như thế không đúng chút nào hết chi mới suy tưởng thôi mà đã ón da gà và thương thay cho chàng hoàng đế tội nghiệp trong tương lai rồi. Xấu số rồi Kết ca.

Diệp Kết: Hắc xì... hắc xì... hắc xì... *thôn bản tọa* ('=)

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Kế Hoạch Thất Thủ

Cuộc nói chuyện bị cắt ngang bởi tiểu thái giám truyền lệnh, hội trăng rằm đại thọ bị dời lại tận ba tháng sau lý do Thái Hậu muốn đổi khí trời đi du ngoạn tứ hải. Dù rất nhiều người ngăn cản bắt chấp cả đầu rơi máu đổ nhưng Thái Hậu vẫn không đổi ý.

Còn thêm vài việc động trời hơn khiến cho các nàng phải bật ngửa khóc ròng:

Thứ nhất: Ngày mai Mộc Nguru phải đến Diệp Quốc chịu tội và cũng đồng nghĩa cầu thân.

Thứ hai: Mộc Nữ bị hoàng huynh bỏ lại nơi đây và được Hàn Dương ban chỉ gả cho Dương Ngư.

Thứ ba: Mộc Bảo ngày mai cũng sẽ lên kiệu hoa trở về Chu Tương Quốc, an phận thủ thường mà làm Hoàng Hậu.

Thứ tư: Ngày mốt sẽ sắc phong cho Mộc Song trở thành Hoàng Hậu Hàn Phong Quốc.

Thứ năm: Mộc Giải cần phải hãm nóng tình cảm với Hàn Yết bằng một chuyến khảo sát dân tình.

Thứ sáu: Mộc Mã và Bạch Tử bị truy đuổi được dán cáo thị khắp nơi.

Người khóc kể la, bức đầu giật tóc như những con bệnh thế kỷ khiến cho tiểu thái giám hoảng sợ chạy mất dép. Nguru Nguru đứng phắt người dậy uốn tay áo lên cao, mặt đùng đùng sát khí cảm đôi Hỏa long tìm Hàn Dương và tên Diệp Kết đánh cho một trận. Mộc Bảo ôm chặt lấy tiểu muội đoàn trệ mắng:

- Ngốc quá! Muội đi đến đó thì có cứu vãn được gì không? Hay bây giờ cả đám cùng bỏ trốn.

Ý của Bảo nhi hay nha, cả bọn cùng gật đầu ngó mắt nhìn quanh, án binh bất động không thể để lộ sơ hở được, các ngõ vách được xác định một cách kỹ càng rồi sau đó mới bàn vào chính sự. Kế hoạch vô cùng đơn giản, ở đây vì mọi người đều mang thân thể võ công và thêm nữa là được trợ giúp bởi những môn bảo bối hờ. Khi trời đã tối Mộc Giải dùng Cẩm hồn mê hoặc mọi người ngủ yên giấc, Mộc Bảo dùng Bạch lụa nổi thành một con đường dài để tất cả cùng dễ di chuyển. Mộc Nguru, Mộc Song, Mộc Nữ có một sứ mệnh duy nhất là bảo vệ nếu lỡ có kẻ tỉnh giấc bắt ngờ cố bắt lấy các nàng.

Kế hoạch quá chi đơn giản nhưng làm lại là một chuyện quá khó khăn, khi đêm xuống Mộc Giải cố thoát ra ngoài nhưng cứ bị Hàn Yết ôm chặt trong lòng, hắn không ngủ mà cứ mở mắt nhìn nàng chăm chăm, lạnh gáy Giải nhi phải vờ ngủ say thế là một khắc sau hắn cũng đi vào mộng đẹp. Đến khi Giải thoát được mới hay ra nếu đàn thì ai sẽ đưa nàng ra khỏi đây, và rồi Nữ Nữ phải vác cây đàn trên lưng còn Giải cứ đàn.

Mọi chuyện trót lọt đến khó tin, cả năm người nhảy khỏi tường thành mà lòng còn hoài nghi phải chăng đang mơ, cứ nghĩ rằng trong cung có rất nhiều đại cao thủ chứ ai ngờ chỉ toàn tép rêu. Vui vẻ, hớn hờ và hân hoan các nàng nhảy cẫng nắm tay nhau bước tung tăng trên con đường vắng tanh. Từ phủ đệ

của Nhị Vương Gia bóng dáng mập mờ ai đó đứng bên hiên, hần nhẹ nhàng như làn gió bước chân thoăn thoắt không một tiếng động, cặp mắt sắc bén đảo quanh một vòng, xác định không có người mới nhảy ra chặn đầu cả bọn.

- Ừm..

Năm nàng bíp miệng lẫn nhau, đồng thanh giương đôi mắt to ra nhìn. Bàng hoàng đến kinh dị, sao có thể như thế chứ:

- Hàn Yết sao chàng?.

Mộc Giải lấy lại được chất giọng của mình, nàng thò thê bước lên trước mặt Hàn Yết, hần nheo mắt nhìn nàng sau đó chuyển hướng đến tất cả những nữ tử kia. Yết hơi hoang mang vì sao những nữ tử chân yếu tay mềm này lại có một thân võ công cao cường, rõ ràng khí tức của họ thấp thoáng và không ổn định, màu quang chợt sa sầm hơn nữa khi chính Giải nhi trong có vẻ ốm yếu thể mà có thể giấu cây cổ cầm như trở bàn tay. Hàn Yết không hiểu thật sự là hần không biết gì cả, bọn người này trông chẳng giống bề ngoài chút nào.

- Trở về đi nếu không sẽ bị bắt lại.

Hàn Yết ôm ngang hông Mộc Giải đập mạnh gót chân, hần chuyển cảnh và đưa nàng trở về phủ đệ. Bốn nàng còn lại đứng ngây người như tượng, sau một phút hiểu rõ sự tình mới buồn bã thút thút quay mặt trở về cung. Số nhỏ còn hơn đít nòi, đã ra được rồi còn bị phát hiện và uy hiếp nữa.

Lời nói của Hàn Yết đã chỉ ra chủ ý rõ ràng, chỉ cần các nàng bước tới cổng thành chắc chắn có rất nhiều vệ binh canh chừng bắt tằm, Hàn Dương, Chu Bình, Diệp Kết, Dương Ngu đâu phải là những con người tầm thường hay ngu xuẩn chứ, sự việc mà các nàng lên kế hoạch đã bị lộ hòng nào đó lan truyền ra ngoài.

Quay về mà mặt ai cũng sầu sã, lắc đầu nguây nguẩy, Mộc Nguo cắn chặt môi dưới không tin vào số phận phải xa các tỷ muội lại còn bị gả đi cho tên vua dê tà kia nữa, nàng phủ định việc mình có thể bị bắt, quay đầu và bắt trớn nhảy lên cao ra khỏi cổng thành. Mộc Bảo cũng nhanh không kém phát tay lên cao lập tức xuất hiện đoạn vải lụa mỏng tanh quấn chặt lấy cổ chân Nguo nhi, Bảo Bảo dùng khí công kéo nhẹ đầu lụa cả thân người Mộc Nguo cũng bị ảnh hưởng giật ngược ra sau.

- Bảo tỷ, để muội đi.

- Không, chúng ta hiện tại nên chấp nhận sự tình này, còn những thứ khác để sau rồi tính.

- Tính cái gì mà tính, nếu bây giờ không đi chắc chắn chúng ta phải xa nhau trong khốn khổ đó.

Mộc Nữ cả Mộc Song đứng bên cạnh nghe cũng có lý, Song nhi lên tiếng:

- Ân, Bảo Bảo nếu giờ không đi sau này khó có thể thoát.

Bảo nhi lắc đầu, thờ dài tính nói nhưng Mộc Nữ cướp lời:

- Ba tháng sau chúng ta sẽ gặp lại đúng không? Hiện tại là phải tìm kiếm và nghe ngóng tin tức của Mộc Mã đã, trong thời gian xa nhau chúng ta cần chú tâm tìm ra muội ấy, lúc gặp lại cả bọn sẽ cùng trốn.

Dù lời Nữ có đôi chỗ không giống với là Bảo nhưng cũng đúng đa số nên nàng gật đầu tán thành, ánh mắt chợt đảo quanh nhìn về mặt Song nhi, Nguo nhi. Sau một chút suy nghĩ, thâm hiểu lời nói của Nữ, cả hai người cũng gật đầu tán thành, nhưng tới ba tháng xa nhau không biết sẽ có chuyện gì xảy ra với tất cả bọn họ không?.

Nguo sợ nàng có thể giết tên Diệp Kết bất cứ lúc nào hoặc có thể hần sẽ ăn sạch nàng, Mộc Bảo cũng nghi ngờ có khi nào tên Hàn Dương ấy sẽ bắt nàng sinh cho hần một đứa con và trang điểm nàng như nam nhân mỗi lần muốn thị tẩm. Bảo nhi cũng lo không kém, về phía Chu Bình không biết hần sẽ thế nào đây, lúc đưa nàng về cung có bao nhiêu phi tần nhào đến ăn hiếp nàng. Nữ Nữ thì đỡ hơn, chỉ có điều nàng khá buồn là phải gả cho Dương Ngu, có vẻ như hần ta để ý đến Giải tỷ hơn một người bạn hay người hầu.

Lúc nhảy khỏi thành tường ai cũng hớn hờ còn bây giờ cảm đầu cảm cổ trở về trong vô vàn nước mắt lạnh tằm.

Về phía đám nam nhân thì thôi rồi, bọn họ đứng trên cổng thành cười đến ngất, Diệp Kết nhếch nhẹ khóe môi nham hiểm cùng cái ý nghĩ đặt ở cặp móng tròn trĩnh của Nguo, hần khê liếm môi, nheo chặt mi tiếp kiêu như: "Cặp móng ngon phết chắc chắn dễ rất say nữa, mỗi năm một đến hai đứa là đủ". Thật tội cho Mộc Nguo sau này, không biết rằng mình đang trở thành nàng lợn béo ú cùng đám con trong mắt Kết ca.

Hàn Dương, Chu Bình đứng yên không động tịnh, đầu Bình khê đặt trên vai Dương, cả hai cùng thờ nhẹ trong lòng nhìn về phía hai nữ nhân mảnh khảnh, Hàn Dương suy nghĩ cũng bình thường, chỉ cần làm cho thiên hạ nhỏ ấy không phải chịu thiệt. Chu Bình như vô hồn nhìn theo bóng Bảo với muôn ngàn nỗi khó hiểu. Dương Ngu cuối đầu cười nhạt khi thấy Hàn Yết mang Mộc Giải đi, hần ngược mắt nhìn qua khóe mi nơi Mộc Nữ cô độc về tương lai của chính nàng.

Tương lai bọn họ mờ mịt như cảnh đêm sau cánh cổng thành này, bên ngoài thừa thớt người ở cùng những rặng cây âm u có thể nuốt chửng lấy họ bất cứ lúc nào. Quy động tất cả binh lính trở về cung, Hàn Dương ôm ngang hông Chu Bình bay thẳng trở về cung, Diệp Kết cùng Dương Ngu cũng đập cánh thi triển khinh công phía sau.

Ngày mai thôi, mọi thứ sẽ thuận theo những gì mà nó vốn phải tuân thủ.

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Người Hiện Đại

Sáng hôm sau.

Bốn nữ tử chán nản ôm nhau trong chăn, các nàng lúc này chẳng khác nào những chú gấu trúc chính hiệu, cả đêm thức trắng không ngủ khiến dung nhan nhợt nhạt, phờ phạc và ngáp liên hồi, do thế các nàng vẫn chưa muốn rời giường, cả người cứ quẩn chặt trong chăn.

Mộc Bảo lười nhát chỉnh lại bộ y phục dày cộm, búi mái tóc quy cũ rờm rà lên cao, cầm chiếc lược vừa chải vừa mắng không ngừng. Mộc Song ngồi một bên cũng trở nên gắt gỏng giắt phăng cây lược ngà chải lại mái tóc rồi nủi cho Bảo.

Hàn Dương hồi thúc các nàng nhanh chóng khởi hành trước khi đám sơn tặc hoành hành, hẳn rất ga lăng hộ tống các nàng bằng sự nghiêm trang cùng vài tiểu thái giám và nha hoàn. Lời hồi thúc rất nồng hậu và thật thì cả bốn người rất muốn đập thẳng vào bản mặt hăn nhưng lời vua như lệnh trời không thể nào phản lại nếu như chưa muốn mất đầu. Các nàng "Ân" một tiếng rồi lại tiếng tục lết ra khỏi cung trông bộ dạng nhếch nhác và tệ hại nhất.

Mộc Giải đến đưa cho mỗi người một chiếc còi cùng lời nhắc:

- Từ Dai bảo đây là còi triệu tập Thích Ứng, chính là chim bồ câu đưa thư.

Mộc Nữ nhắm nhìn chiếc còi màu vàng nhạt mà khinh bỉ, chiếc còi vừa xấu vừa quê mùa trông thật tầm thường.

Giờ khắc chia tay đã đến, Mộc Ngưu chán nản nhìn tên Diệp Kết, hẳn hỏi nàng lên xe ngựa nhanh nhanh cùng điệu cười sái quai hàm và ánh mắt hau háu nhìn xuống móng Ngưu, nàng đáp trả sự tráo trở của hăn bằng cái nhìn liếc thủng não, chỉ cần một giây sơ suất Ngưu nhi sẽ cứa nát bản mặt yêu râu xanh của hăn. Mộc Bảo buồn rĩ rọi quay đầu nhìn những người ở lại, Chu Bình vốn lãnh đạm như nước hồ tây, hẳn đỡ lấy Bảo nhi lên xe, một thoáng điệu dàng hăn nhìn Hàn Dương trong nỗi nhớ thương da diết.

Chỉ là tạm thời tạm biệt vậy mà cứ như cách xa trùng trùng và không có ngày tái ngộ vậy, ai cũng bi thương nhìn nhau trong cảnh vật buồn thê lương không muốn xa rời. Mộc Song đặt tay lên tim như thấu hiểu Mộc Bảo nơi ấy, chắc chắn rằng Bảo nhi đang rất bồn chồn, lo lắng.

Mộc Nữ vẫy tay chào tạm biệt hai vị tỷ tỷ trong ánh mắt đượm buồn, nàng quay đầu nhìn về phía Dương Ngưu, hẳn đang nhìn say sưa thân ảnh yếu đuối của Mộc Giải, lòng khẽ se chặt bởi cái tương lai cô lãnh phía trước hiện ra, có lẽ sau này nàng phải chịu đựng sự lạnh nhạt của hăn hoặc chính bây giờ nàng nên chiêm trợn trái tim Ngưu và khiến hăn chỉ nhìn về phía nàng thôi. Mộc Giải giương đôi mắt nhìn theo bóng dáng khuất dần của hai chiếc xe ngựa, ngược mặt lên cao nàng buồn thay như đọc được suy nghĩ của Hàn Yết, à không chỉ à đoán thôi. Hăn đang nghĩ về Mộc Ngưu.

Cái duyên phận trớ trêu của sáu tỷ muội nàng cũng do tên Từ Dai cố tình chơi bản đây mà, ta yêu thương người, người có ý với kẻ ấy và kẻ ấy lại đang ôm chặt hình bóng ta hay lại tương tự về một nhân ảnh khác. Lận đận, lao đao tình ái trắc trở, có phải chăng các nàng sẽ thành những con sâu đo kinh thiên động địa.

Nữ Nữ động viên, an ủi và tạo không khí vui tươi cho hai vị tỷ tỷ, ba người cùng nắm lấy tay đáp lại nhau những nụ cười thân thiện, ấm lòng. Và rồi một bàn tay bất ngờ đặt xuống vai Mộc Giải khiến nàng giật thót người:

- Chúng ta đi thôi.

Nghiêng đầu, Mộc Giải khó hiểu hỏi:

- Đi? Đi đâu?.

- Không biết, đi đâu cũng được.

- Hử?...

Hàn Yết chán ghét phải giải thích và đôi co nhắc lại cho Mộc Giải nhớ đây là lệnh của Hàn Dương, hăn ôm chặt hông Giải phi người lập tức yên ổn trong xe ngựa, thay vì nhiều lời cứ dùng hành động sẽ nhanh hơn. Song lần Nữ ngây ngốc trong chốc lát, hai người xoẹt qua một tia suy nghĩ bất hảo:

"Hăn khoái cướp người như thế sao nhỏ? Định đi làm tặc nhân á?".

Giải yên ổn trong xe dưới con mắt tò mò, ngạc nhiên lẫn hoảng hốt, Hàn Yết vẫn vô tư lự, suy tư thúc mạnh dây cương lập tức tuần mã hí dài một tiếng nâng chân chạy đi. Mộc Giải mặt mũi tựa vào thành xe mà ngủ say như chết, tối hôm qua nàng không ngủ được bị hăn ôm chặt trong lòng, Yết thì ngủ

ngon lành còn nằng cứ mở to mắt tìm cơ hội bỏ trốn, nhưng có ngờ đâu hần nặng hơn cả pho tượng. Sức cùng lực kiệt Giải nhi yên giấc mộng đẹp dù cho chiếc xe có điên cuồng sốc nảy thế nào đi nữa, nàng vẫn không hề tỉnh dậy.

Song nhi quay mặt lại thì chút nữa rớt tim xuống đất, sau lưng nàng là tên Dương Ngự mặt lạnh hơn tiền, đi đứng không tiếng động, ánh mắt băng lãnh nhìn xoáy vào đáy mắt hai nàng như muốn xuyên thấu tâm tư. Nữ Nữ dù chỉ biết hần một hai ngày nhưng dường như đã quá quen thuộc với kiểu xuất quỷ nhập thần này rồi, nàng không thèm quan tâm cái tên quy củ chán ngắt này mấy chỉ bậm môi suy nghĩ điều gì đó.

- Người định hù chết ta sao? - Song Song tức giận quát:

- Tà lỗi Nương Nương, nô tài không cố ý - Hần cuối người tà lỗi:

- Đừng gọi ta là Nương, kêu tên đi.

Dương Ngự lắc đầu ngụ ý không dám, rồi một chút đắn đo lại gạt đầu kiểu tán thành, Mộc Song chửi hần hăm rồi sụt vai đi tiếp ai ngờ đầu lại tông phải tường thịt xém tý nữa đã hôn mặt đất thiêng liêng rồi, may mà Hàn Dương nhanh tay ôm gọn Song nhi vào lòng, nhếch môi vắn đạm khinh phong mà nói:

- Đi đứng cẩn thận.

- Không phiền người lo.

Giận cá chém thớt, Mộc Song quay mặt trừng mắt với Dương Ngự, sau đó lắc mông vênh mặt bỏ đi, vì hất mặt cao quá lại nhắm chặt mi tiếp thành ra... Nàng đã chính thức hôn vách tường khô cứng một cách ôn nhu, sau đó thì nàng đã trở về với mặt đất trong tư thế bất tỉnh nhân sự. Mộc Nữ chưa kịp kinh hô đã thấy tỷ tỷ triều mến ôm vách tường, nàng chạy đến đỡ khóc đỡ cười đỡ lấy Song nhi giao lại cho Hàn Dương, Dương ca rất biết điều ẵm lấy Song đưa về cung Ân Dạ.

Mộc Nữ nắm chặt lấy tay Dương Ngự kéo đi vào thị trấn chơi, lấy lý do muốn khảo sát dân tình an thịnh thế nào. Ngự cứng đờ người nhìn vào đôi tay đang bị nắm chặt, nam nữ thụ bất thân, nắm tay thế này có gọi là vô lễ, hạ lưu không?. Nhưng hần vẫn không rút lại, các đốt tay tê rần cùng lòng bàn tay rịn mồ hôi, hần loạn ngữ mà nghĩ:

"Thật mềm mại"

Người phong kiến thật ngộ nghĩnh, chỉ là cái nắm tay thôi cũng khiến cả khuôn mặt đỏ ửng, Dương Ngự đường đường là nam tử hán đại trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất, dù có muôn vạn khó khăn cũng không sợ chỉ sợ mỗi việc nắm tay nữ tử thôi.

Về phía Nữ thì đang tức muốn học máu xông thiên, nàng là người hiện đại kiểu nắm tay nắm chân thế này đâu có gì to tát, kinh thiên địa nghĩa đâu với lại sau này nàng và hần sẽ là phu thê không lẽ cả nắm tay cũng dè chừng. Còn về những người qua đường họ nhìn Mộc Nữ như người trên trời rớt xuống, về mặt khinh khinh cùng ánh mắt chăm chăm soi mói làm Nữ nhi tức giận mà quát:

- Nhìn cái gì mà nhìn? Người chưa thấy phu thê người ta nắm tay lần nào à? Nhìn nữa ta móc mắt người ra ngâm rượu bây giờ.

Thế là từ trẻ đến già ai cũng cách xa nàng ba mét, ai cũng né tránh như bệnh dịch hoành hành, có người còn hét lớn rồi bỏ chạy. Mộc Nữ nổi khóik nghi ngút trên đỉnh đầu, nàng đang muốn bùng cháy đây, hay giết chết hết đám người này cũng được đó.

Dương Ngự thích thú nhìn bóng dáng tức giận phía trước, một tay ôm kiếm hần tò mò nghĩ về nàng, một nữ tử ngờ như liễu yếu đào tơ vậy mà có thể mạn rợ dã mạn như thế. Thật thú vị.

Còn về phía Mộc Mã nhà ta, sau khi bị Bạch Tử cho như đòn nàng vẫn chưa hết ám ức nhưng sợ khung cảnh chán ngắt nơi đây nên sau khi hần đi khỏi nàng cũng tòn ten trốn theo. Bạch Tử bảo Phúc Kiến canh chừng Tiểu Mã cẩn thận, hần rồi đi nhưng không biết nàng rình rập phía sau.

Đi được nửa đường nàng bị lạc khỏi hần, cũng tại đám ong trông rất dị hờm chặn đường, trong lúc chạy trốn nàng bị đốt một chấm nhỏ, cứ nghĩ sẽ không sao nhưng Tử Dai hiện ra và báo cho nàng biết, loại ong đó có tên Thượng Cổ mang trong mình độc tố cao, trong bốn mươi chín ngày mà nàng không giao hợp với kẻ khác giới chắc chắn lục phủ ngũ tạng tan rã, thối rữa mà chết. Sau đó hần biến mất mà không thèm chỉ cho nàng đường ra khiến nàng ai oán chửi mắng hần thậm tệ. Suy nghĩ cả đêm, nếu nàng ăn đại một nam nhân có tính là hồng hạnh xuất tường không? Mà nếu tìm được Bạch Tử thì hần sẽ có thuốc giải thôi, đây là rừng của hần nha. Và không có thuốc chữa thì Mộc Mã rất mong được ăn một tên tiểu bạch kiểm trắng mịn như em bé, trai tân và đương nhiên phải làm nàng thích, nếu được nàng sẽ nuôi hần thành tiểu mật luôn.

Chờ lũ ong bỏ đi nàng cũng mất luôn dấu chân Bạch Tử, bước ra ngoài nhìn quanh sau đó đi vòng vòng đều trở lại điểm xuất phát, ngồi dưới gốc cây trúc khóc ai oán và người tìm thấy Mã là Phúc Kiến, hần đau đầu vì nàng luôn ấy.

Sau ba canh giờ chịu trận lại nhai của Mộc Mã và Phúc Kiến đành quy hàng, đồng ý đưa nàng xuống núi tìm Bạch Tử. Mã Mã mệt quá nên nằm trên lưng Kiến ngủ một cách ngon lành, trong giấc mộng của Mã nhi là điều gì đó không tốt lành khiến cho thân thể tâm thức nàng diễn tả ra ngoài. Dù đang ngủ nhưng nàng vẫn cứ cấn cấn, cạp cạp lấy bà vai Phúc Kiến một cách ngon lành đến đau điếng.

Trong mơ:

"Ồi soái ca lại đây ta thương, ngàom ngàom... aaaaaaa... Tử Dai người làm gì trong đây".

Từ Dai: Ngươi lôi ta vào mà!!! (=,=)

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ta Muốn

Sau khi từ biệt không kịp một lời trần trối thì giờ đây Mộc Giải rất ung dung ngắm cảnh, không ngờ bên ngoài thành trì kiên cố của Hàn Phong Quốc lại là một thế giới đào nguyên xinh đẹp như thế, hàng cây xanh mướt kéo dài hai bên đường, những chồi đá cao thấp không đồng điệu được bao phủ bởi màu xanh của lá hay thấp thoáng ẩn hiện màu nâu đậm của thân cây sần sùi to lớn, chúng càng được tô điểm bởi những cánh hoa đại đơn sơ mộc mạc.

Đưa mắt thưởng thức cảnh trời thơ mộng, nàng chống cằm ngắm nhìn những tiên tử hồ điệp bay lượn bận rộn mà thi sắc, dưới ánh sáng nhàn nhạt không chói lóa thì bức chân dung đơn giản lại nổi bật trong lòng Giải. Đưa tay ra khỏi cửa sổ xe nâng cảm nhận từng cơn gió lướt qua chậm chậm trong tâm, bất giác sáng khoái mà nhoen miệng cười.

Hàn Yết một bên vừa thúc dấy cương vừa chăm chú nhìn vào khoe môi Giải nhi, tại sao hắn chưa bao giờ để ý Giải lại xinh đẹp như thế, phải nói nàng còn lộng lẫy, thuần khiết hơn cả những bông hoa mẫu đơn. Trong một thoáng động lòng, Hàn Yết thấy tim mình ngừng bằng một nhịp rồi lại tung lên không nhanh cũng chẳng hề chậm, hắn ngậm nhẹ sợi tóc mai, cố rũ bỏ đi hình bóng thanh khiết như tiên tử của Giải Giải. Nhưng không thể, đôi người đen láy thâm trầm của hắn không thể nào rời khỏi khuôn mặt hồng nhuận đáng yêu đó được.

- Chúng ta đi đâu thế?.

Vương vấn trên môi vẫn là nụ cười động lòng người, đôi tay cứ trêu đùa cùng ngọn gió thơm ngát hương hoa, môi hé mở cùng câu hỏi dịu dàng. Hàn Yết bình tĩnh sau cái nhìn chăm chú nơi môi nàng, hắn lấy lại ý chí trả lời:

- Hành tẩu giang hồ, ngao du tứ hải.

- Ân, thế tốt quá ta rất ghét trong phủ đệ hay ở lại cung cấm, mà chàng này ba tháng sau chúng ta sẽ quay về chứ?

Yên lặng một chút, hắn gật đầu nhìn về phía trước, Giải Giải cười chán tiếp tục chơi đùa cùng gió, bỗng nàng sực nhớ ra Tiểu Bạch, nha hoàn của nàng giờ đây có chăm sóc tốt Bảo tỷ không nữa? Chuyện là thế này, Tiểu Xảo là nha hoàn của Mộc Ngưu nên đã tồn ten làm của hồi môn rồi, Bảo Bảo thì không có ai ngoài những nô tỳ lạ lẫm, Mộc Giải thấy Tiểu Bạch thân thương với thân xác của nàng hiện tại, nên Giải nhi tin tưởng và đã bảo Tiểu Bạch đi theo hầu hạ cũng như bầu bạn cùng Bảo Bảo cho tỷ ấy đỡ cô độc.

Tâm nàng khẽ chùng xuống, nghĩ tới cha lúc này, ông sẽ ra sao khi nhận được xác của sáu tiểu nữ nhi, bây giờ ở hiện đại có lẽ các nàng đang nằm trên giường bệnh nhắm chặt mi mắt, máy dò tim, huyết áp, truyền nước biển dừng được đặt kề bên và chắc chắn là những cái xác không hồn, trống rỗng. Nhưng nghĩ đi rồi cũng suy lại, linh hồn thật sự của thân xác nữ tử này đang nơi đâu, đi đâu thai? Hay đang ngự trị và đóng giả nàng ở hiện tại? Quả thật chẳng đoán ra, tên Từ Dai chết tiệt cũng chẳng hề đề cập tới, đúng là tên hâm dở, khôn khiếp.

Từ Dai: *Trùm mền* Sao lúc này cứ bị lạnh người thế nhớ?.

Thôi không nghĩ đến hiện đại nữa mắc công lại mất hứng ngắm quang cảnh huyền ảo nơi đây, Giải nhi không hề giống như bề ngoài chân yếu tay mềm hay đoan trang thực nữ đâu, tâm hồn của nàng rất nổi loạn và... Mê sắc một cách trầm trọng hết thuốc chữa.

Nhớ đến ngày trước thời mà công nghệ tiên tiến ấy, Giải cùng Ngưu ngồi bật JAV xem, chán chê lại qua Hentai và hết hứng thì quát thẳng tới mấy cái three-some, ôi chúng rất kích thích trên từng tế bào của nàng nha, nhưng mà dù có thích và tò mò thế nào đi chăng nữa nàng cũng chưa từng được nếm trải. Coi phim cứ: "Ồ yeah, sướng quá anh oi...bla...bla..." Khiến Giải nhi tò mò, bộ thọc cây gây thịt ấy vào trong con sò thì đã lắm sao? Và cảm giác nó tuyệt vời đến cỡ nào?.

Nghĩ tới đâu thì ánh mắt lão liên tới đó, chợt Giải Giải dừng lại nơi thùng quần của Hàn Yết, nàng nhìn chăm chăm tới nỗi muốn lũng lộn vào bên trong đó và moi móc vật nam tính ra ngoài. Đầu óc trở nên trống rỗng, nàng chỉ còn suy nghĩ một chuyện duy nhất là phải vạch ra xem hình dáng nó có to như những chàng Châu Phi không?. Mặt Giải nhi ửng đỏ tận mang tai, cảm giác nóng ẩn hiện phía dưới u huyết làm từ cung nàng co thắt liên tục, có lẽ phía dưới đã ướt sũng dầm thùy rồi đấy.

- Sao thế? Không được khỏe à?.

Hàn Yết vô tình quay lại thì thấy Mộc Giải co chặt hai chân, mặt cứ cuối rằm, mắt nhắm chặt cùng đôi tay cấu chặt gấu y phục như kiểu muốn bỏ đi nhưng không dám nói thành tiếng. Lời nói của hắn cứ như cái cây dài chọc ngang qua bụng Giải, hắn không biết hay đang giả ngốc thế này, nàng quýnh quýng lắc đầu liên tục, nhưng càng lắc thì má càng đỏ. Yết cau mày kiểu khó hiểu, hắn chậm rãi ngừng xe ngựa ven đường, nhích thân mình lại gần bên Giải nhi hơn, cứ kiểu như học bát uyên thâm hiểu tất căn bệnh, hắn đưa tay nắm khẽ xem mạch tự cho Giải. Cánh môi bạc thân khẽ hé mở xem xét, mạch tự đang nhảy toán loạn mỗi lúc lại nhanh hơn, hắn cứ ngờ ngợ phải chăng là liên quan tới tim, thế là hắn vươn tay đến gần tim nàng. Và cái hành

động đó đã làm cho Mộc Giải chịu không nổi nhảy bổ vào lòng hắn, thơm luyến mùi hương nam tính trên càn cổ thon dài. Đột ngột làm Yết giật thóp tim, ôm chặt lấy nàng vào lòng, khẽ biến sắc khi nghĩ đến cái thai trong bụng, động thai rất nguy hiểm cho tính mạng mẫu tử nga.

Chưa kịp đẩy Giải ra thì Yết được một phen đồ mặt, nàng cứ nhiên thọt tay vào quần hắn điên cuồng làm loạn không biết ngưng ngội luôn. Yết ca nhà ta chợt hiểu ra Giải nhĩ này giờ là chịu đựng ái vọng chứ không phải sức khỏe kém, hắn thở dài ngao ngán lời thiên hạ cuồng sát đặt phía đối diện. Nhìn hắn chăm chú bởi đôi mắt đục ngầu, Giải hé môi thở dốc, tay vẫn còn run rẩy nắm chặt tiểu đệ đệ của Yết. Ôi thật hùng vĩ.

- Nàng đang mang.
- Ta biết.
- Thế rút nàng ra đi.
- Không, ta muốn.
- Không được.
- Tại sao?
- Vì nàng đang mang thai.
- Vậy ta chỉ muốn nhìn xem nó thôi.
- ...

Ngơ ngáo, mắt mở to trừng lớn, sao chỉ trong vài ngày mất trí mà tính tình cũng thay đổi vậy, không những biết võ công lại còn vô cùng tự tiện nữa. Giãng co không lại nên Yết đành bó tay để Giải tự ý lấy tiểu đệ hắn ra phơi bày trước mặt, hắn cau mày nhìn khuôn mặt nữ tử ngây dại như kiểu mới được nhìn thấy lần đầu tiên. Nàng cảm trên tay lúc đầu mềm mềm sau đó nở ra to dần và trở nên uy dũng, hiện tại nó đã cao lớn sừng sững giương một mắt ngắm nhìn nàng. So với những bộ phim nàng coi thì nó cũng không khác mấy chỉ có điều làm nàng thích thú chính là được chiêm ngưỡng vật thật, sờ và quan sát tỉ mỉ nữa.

Không biết lực hấp dẫn nơi đâu khiến Giải nhường người bỏ tiểu đệ hắn vào miệng, nó to lớn nên chỉ vào được phân nửa trong khuôn miệng mật ngọt bé nhỏ của nàng còn phân nửa kia thì nằm bên ngoài lạnh lẽo, Yết lại bị bất ngờ thêm lần nữa, những kiểu hầu hạ thể này chỉ có trong thanh lâu, chứ trước giờ Giải nhĩ rất sợ, cứ mỗi lúc hắn đưa tới miệng, nàng lại khóc nháo không chịu kia mà. Lúc này đây, Giải Giải cứ như thoát xác, nàng thưởng thức ngon lành theo kiểu cách kiến thức luyện công phim bao năm qua, tuy còn vụng về nhưng đủ khiến hắn nôn nao thở dốc cùng rên rĩ.

- Chu Giải, nàng dừng lại ngay...

Hắn khó nhọc lên tiếng, bàn tay đẩy Giải ra kéo nàng ôm chặt trong lòng để nàng không làm loạn nữa. Giải nhĩ bị cụt hứng giữa chừng, nàng đang rất muốn thử mà, nhưng khi đối diện với sự tức giận trong mâu quang Yết thì nàng yếu xìu ngồi im không dám ngẩng đầu hay hó hé.

Hắn Yết chịu đựng không nổi, hắn có thể sẽ ăn sạch nàng vào lúc này nhưng hiện tại Giải Giải đang mang thai, nếu làm tình sẽ không ổn đến thai nhi lắm. Mà nếu có làm cũng phải vào khách điểm, đợi tới đến rồi giao hợp chứ, bây giờ là ngoại thành nha người lái buôn, thương nhân lẫn dân thường rất hay đi qua, lỡ có ai tò mò nhìn vào thì thật chẳng biết đem mặt cắt đi đâu nữa. Đường đường là Nhị Vương Gia cùng Vương Phi lại thú lạc ngoại thành ư? Trò cười cho thiên hạ đấy.

- Tội nay, được chứ?.

Thở hắt ra sau khi đã trở về trạng thái bình thường, Hắn Yết cất giọng trầm thấp khiến Giải nhĩ vui vẻ gật đầu liên hồi. Lắc nhẹ đầu, hắn thúc ngựa về phía thị trấn nhỏ bên cạnh, nàng ngồi im trong lòng hắn, ánh mắt hắn hoan chờ đợi chợt bừng sáng.

Và tại một nơi xa xôi mang tên con đường trở về Diệp Quốc, một trận ẩu đả điên cuồng đã xảy ra.

Chát

- Người dám sờ mông ta.

Mộc Ngưu giận dữ quát lớn và đương nhiên động thủ trước khi nói, Diệp Kết đã ăn trọn bạt tay thơm tho mạnh bạo từ những ngón tay thon dài xinh đẹp của Ngưu nhĩ.

- Từ bây giờ nàng đã là nương tử của ta, có sao không được sờ?.

Diệp Kết ôm mặt, ánh mắt quật cường bắt tiểu nạt lại.

- Hờ hờ nương tử cái mặt mốc nhà người. Đi chết đi.

Chát Chát Chát

Nhưng bạt tay liên tục được hạ xuống, âm thanh chua chát vang vọng cả khung trời, bên ngoài kẻ hầu người hạ chung hừng bởi tính khí nóng nảy và lời phát ngôn vô cùng ám muội của tiểu quận chúa cùng hoàng đế Diệp Quốc.

Lạ lẫm là bên trong một kẻ chủ cùng đánh, một kẻ ẩm ức nhịn vì tương lai sau này cùng bày con được sinh ra. Và đương nhiên là cặp mông tròn trĩnh, mẫn cảm đó nữa.

(Kim Tuyền: Cái này ta không liên can *huyết gió*

Từ Dai: Ồ, ta cũng thế *giả ngo*)

Bạn đang đọc truyện (*12 Chòm Sao*) *Khúc Hát Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hối Ngu Tọa

Trên đoạn đường trở về Diệp Quốc gian nan vất vả và vô cùng ồn ào, Diệp Kết nhất quyết không chịu bỏ ý đồ sờ mông Mộc Ngưu, hấn cứ thừa thời cơ Ngưu nhi lơ đãng là đưa tay đến gần, nhưng may thay độ cảnh giác của nàng khá sắc bén chỉ cần hấn cử động nhẹ lập tức Ngưu Ngưu sẽ trợn mắt, hươ tay chuẩn bị cho Kết ăn tát.

Sau một ngày dài mệt mỏi, Mộc Ngưu cũng phải khóc thét với sự kiên trì dâm dê của Diệp Kết, nàng rất mệt, buồn ngủ nữa nhưng không dám nhắm mắt lại, cứ mỗi lần thêm thiếp thì hấn lập tức tiến lại gần. Ngưu nhi cố gắng nâng mí mắt, khóc không ra mà cười cũng chẳng nổi:

- Ngươi đừng lợi dụng thời cơ nữa, thừa nước đục thả câu thật chẳng giống nam tử hán gì cả.

Kết ca bừa môi:

- Cái này gọi là hảo hán phải biết tiến biết lùi, ta còn phải lo cho giống nòi sau này nữa chứ.

Mộc Ngưu hai mắt mở trao tráo, quát:

- Nòi giống cái đầu nhà ngươi, đi thú thêm vài lão bà mà ăn cho đã đi. Tránh xa ta ra.

- Không, nữ nhân dờ hoi này, ta chỉ ăn nàng thôi chúng ta phải nhanh có bảo bảo chứ. Chỉ cần mười bảy, mười tám đứa là đủ rồi.

Bốp

Cú đấm như thiên lôi giập dứ khiến đầu Diệp Kết quay mòng mòng sau đó lăn đùng ra bất tỉnh, Ngưu nhi thoải nắm đấm của nàng, nhếch môi cười khinh cái tên yêu râu xanh khốn kiếp, cho hấn ngủ như thế này rất tốt nga.

Một người ngã lưng xuống ngủ, một kẻ ăn đấm đến ngất đúng là cặp đôi oan gia mà, Ngưu sau khi yên giấc nồng mới cảm nhận được sự thoải mái lan tỏa khắp người.

Ba canh giờ sau,

Ngưu khó nhọc cục cựa thân thể, cố gắng đập thứ gì đó cứ dính chặt lấy thân nàng một cách ghê tởm, tức tối vì thứ đó nặng quá, Mộc Ngưu mở trợn mắt đẹp, trong một thoáng nàng như muốn giết chết cái tên đối diện, hấn đương trao cho nàng nụ cười ám muội nhất.

- Ngươi sao không đi chết đi.

Bốp Chát

Và Kết ca nhà ta đã chảy máu mũi một lần nữa, chồng mông đi gặp thần ngủ rồi, trên trán Ngưu nhi nổi đầy vạch đen cùng con quạ bay tới bay lui trong thật ngộ nghĩnh.

Quê rồi, nàng không thềm trên xe với hấn nữa mà leo ra ngoài ngồi chỗ phụ xe hưởng khí trời, cong khoe môi cười tươi rói, Ngưu Ngưu đưa mắt nhìn xung quanh. Trời đã tối, trăng tròn cũng nhô cao trông thật kiều hãnh và dịu dàng, đưa mắt nhìn xung quanh, hầu như ai cũng mệt mỏi ngáp ngáp dài ngao ngán. Lúc này cả đoàn tùy tùng và nàng đang ở trong một thị trấn nhỏ gọi là Lục Thủy, người dân có vẻ đã yên giấc trên giường của họ, khỏi nói Ngưu cũng biết sẽ đến phủ đệ vị quan nào đó hoặc khách điểm nổi tiếng trong trấn. Đúng như thế, chiếc xe ngựa dừng trước khách điểm Lục Hòa, Ngưu nhảy khỏi xe không thềm giữ ý tứ làm Tiểu Xảo giật mình thoát tim.

Chấp tay sau lưng, Mộc Ngưu nhẹ nhàng bước quý phái vào khách điểm lớn nhất nhì trấn Lục Thủy, khoe môi cong lên cao cùng ánh mắt thích thú ngăm

nhìn những thứ cổ xưa xung quanh, bàn ghế gỗ, quây thu cũng gỗ, những thanh cột to lớn sừng sững chống đỡ ngôi nhà, không gian yên ắng bình lặng, xung quanh có vài vị khách uống rượu, lúc nàng bước vào ai cũng đưa mắt dõi theo bóng dáng Ngưu. Nữ tử xinh đẹp tựa tiên giáng trần... Và rồi mọi người phải ngưng trọng hành động nhìn ra sau lưng Ngưu.

Nam tử chảy máu mũi bất tỉnh trên lưng thuộc hạ trông thật thê thảm, chưa nói đến hai bên má chẳng chịt vô số dấu tay đỏ chói, trong thật kinh khủng quá!.

Việc sau đó thì rất bình thường, Ngưu và Tiểu Xảo cùng một phòng, Diệp Kết ở cùng Tiểu Thái Bảo, lúc đi ngang qua cửa phòng hán, nàng che miệng cười nghĩ đến cái cảnh Kết mở mà ôm lấy Tiểu Thái Bảo hôn hít sau đó í ó luôn. Thật tiểu hài.

Và cũng như thế, Mộc Bảo cùng Chu Bình thuê một khách điểm ở tạm qua đêm trong trấn Long Hảo, khác với Ngưu thì hai người này chui vào cùng một phòng, có lẽ Bảo nghĩ Bình thế nào cũng cùng giới mà.

Chu Bình dù không thích nữ nhân nhưng cũng biết nam nữ thụ thụ bất thân không thể động tới được, hần cời áo choàng nằm dài trên tràng kỷ một mình nhắm chặt mi mắt. Mộc Bảo chề môi, cời bỏ lớp y phục rườm rà như quả tạ hơn một tấn, nàng khoác trên người y phục phong phanh lộ cả áo yếm, à không là mặc áo yếm cùng cái quần ngắn cách tân mà nàng thiết kế ra.

Căn phòng cũng không sáng quá chỉ mập mờ trong ngọn đèn dầu trên bàn hiu hắt mà in bóng hai người vào vách tường giấy sang trọng, Bảo Bảo lè lưỡi bực dọc, thời tiết nóng thế này mà nàng phải vác theo tấn vải, không có máy điều hòa, không có đèn huỳnh quang. Không biết Mộc Bảo có thể sống sót trong vòng ba ngày không nữa.

- Chu Bình, ta hỏi ngu tẹo được không?.

Bước đến gần, Bảo ngồi cạnh Chu Bình, hần mở mắt nhìn nàng trong bóng tối bỗng trái tim đập liên hồi đan xen cái cảm xúc quái quỷ. Mộc Bảo còn hơn cả khuyên quốc khuyên thành, đó là những gì có thể diễn tả nàng qua đôi mắt Bình ca. Bình khẽ gạt đầu, ánh mắt nhìn chặt vào đôi gò bồng ả hiện sau lớp tà áo yếm hồng của Bảo, không thể nào rời khỏi được.

Bảo thì ngược lại rất nhiều, ở hiện tại nàng có biết vài tên thụ, chúng nó cùng Bảo nhi mở tiệc ngủ, cạo lông chân, khoe áo ngực nữa. Nên ánh mắt dán chặt của Bình chẳng thể làm nàng nhột đến đỏ mặt được, bởi lẽ nàng nghĩ hần muốn có cặp nhũ hoa như mình đấy mà.

- Ngươi và Hàn Dương đã ấy ấy với nhau chưa?.

Nhắc tới Hàn Dương và vấn đề tế nhị này khiến đôi má Chu Bình ửng hồng đáng yêu, hần mím môi thành đường dài, đôi ngươi sòng sánh từng đợt thủy triều xúc cảm, gạt rồi lại lắc, lắc rồi lại gạt khiến Mộc Bảo phì cười:

- Các ngươi làm rồi à? Cảm giác thế nào? Mà làm thế nào, thông hoa cúc ư?.

Đúng là quá ghê gớm, bá đạo lẫn dã man rợ, vấn đề này mà cũng mang ra hỏi cho bằng được, không những thế nàng còn cúi mặt thấp xuống để nhìn rõ biểu hiện của hần. Nhưng điều đó lại là đòn chí mạng khiến bụng dưới của Chu Bình nóng rực, chiếc áo yếm rộng đã để lộ những mảnh da thịt trắng ngần thơm tho, mềm mại như mảnh lụa thượng hạng khiến Bình muốn đưa tay chạm vào. Nuốt nước bọt một cách khó khăn bởi cục nghẹn càng lúc càng to dần trong yết hầu, Bình trả lời:

- Ngủ đi, ta mệt lắm!.

- O, nhưng ta muốn chưa muốn ngủ.

Hần không thèm trả lời nàng, cũng không thèm nhìn, cứ nhiên quay mặt vào vách tường cho Bảo Bảo ăn cú bơ, ngụ ý nói chuyện với lưng ta đi này. Tức tới lần nữa cười, Bảo Bảo trở về giường trong tâm tư thông cảm, có lẽ hần ngại ngừng đây, chuyện phòng the vốn nhạy cảm thế mà, với lại cùng chung tâm hồn nữ nhân nên Bảo hiểu. Chắc Chu Bình đang nhớ đến Hàn Dương và muốn khóc nên quay mặt đi, giấu nghẹn nỗi buồn cùng những giọt nước mắt.

Thật ra thì, Chu Bình cố gắng yên lòng cho bụng dưới đừng cồn cào cùng ngọn lửa thiêu cháy dục vọng, cảm giác với nữ nhân là thứ hần chưa từng có, dù đôi lần thấy nữ nhi tắm nhưng chẳng hề thích thú hay bị khiêu gọi thế này. Chỉ duy nhất Mộc Bảo vô tình để lộ bánh mặt khiến thân thể hần có biến không yên, cứ muốn ôm nàng vào lòng, rồi đặt ngay nụ hôn xuống đôi bồng ả đáng yêu đó.

Nhắm chặt mi tiếp, phủ bỏ hết tà khí trong lòng, vận nội lực cho tâm tĩnh lặng, hần khó khăn chìm vào giấc ngủ. Mộc Bảo trở người trên giường một cách khó chịu, nàng muốn biết hai tên nam nhân quan hệ sẽ có cảm giác thế nào, hỏi Chu Bình thì hần không thèm nói, mà người có thể giải nỗi lòng cho nàng chỉ có Bình và Dương thôi. Lăn lộn một chốc, Bảo Bảo bật người ngồi dậy, lấy chiếc còi thổi mạnh một tiếng, không có bất cứ âm thanh nào cả, ngó tới ngó lui coi chiếc còi có bị hư chỗ nào không, thì từ đâu Thích Ứng bay đến đậu trên vai nàng.

- Thần kì quá! Ngươi vào bằng cách nào thế nhỉ?.

Đảo mắt quan sát trong phòng, chẳng có khe hở nào cả, ôi đây là một con chim ma mà nhìn cứ như thật ấy, hay là chim thần nhỉ? Thôi không quan tâm nữa, Bảo nhi đứng dậy kiểm giấy bút trong tủ kệ, không ngờ rằng những thứ này cũng được bố trí sẵn đây, đặt bút lông khó khăn viết từng chữ, nội dung thế này:

"Song muội, hiện tại tỷ rất phiền lòng, khúc mắc và tỷ muốn nhờ muội giải tỏa gỡ đi những nút thắt đó dùm là: Hỏi xem Hàn Dương và Chu Bình khi làm tình có cảm giác thế nào a.

Tải bút: Mộc Bảo".

Cuốn tròn nhét vào chân Thích Ứng như những bộ phim cổ trang xưa, Bảo Bảo phúi hai tay vui vẻ trở về giường và chìm thẳng vào giấc ngủ, ghi ra điều bức xúc khiến nàng trở nên nhẹ nhõm và yên lòng hơn. Và trong giấc mộng của Bảo nhi đáng yêu là một bộ phim không hề tươi đẹp.

"Cổ lên... cổ lên... thông hoa cúc nhau đi... sắp vào rồi... yeahhhh vào rồi..."

À là thế này, nàng mơ thấy Từ Dai cùng Phục Lữ nằm trên giường, không mảnh vải che thân và họ đang... thông nhau hết sức quyết liệt...

(Từ Dai: Ngươi là cô tình *khóc*

Kim Tuyền: Không, ta không có tình đâu *cười nham hiểm*)

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cứng Họng

Song Song sau khi hôn vách tường một cách "nhẹ nhàng" thì ngủ say giấc đến tối, cái đầu đau âm ỉ khiến nàng khó khăn nhắc người dậy, cổ vuron bả vai nặng nhọc cùng mí mắt nhắm chặt. Bỗng mùi hương thơm tho thoang thoang của thịt gà sộc thẳng vào mũi nàng, khiến hai mắt Song nhi mở trừng đánh đảo xung quanh phòng và rồi tiêu điểm ngưng trọng lại trên chiếc bàn gỗ tròn, con gà thơm ngon đang đứng cạnh bàn, một cánh chống thành bàn, miệng ngâm canh hoa hồng xinh đẹp và nó cực kỳ khiêu gợi vẫy cánh cụt chào nàng.

- Gà, ta tới đây.

Phập

- Aaaaaaaa

Tiếng hét chói tai khiến Mộc Song bừng tỉnh nhưng trạng thái vẫn giữ nguyên vẹn hiện trường, ánh mắt của Hàn Dương đỏ ngầu cuối xuống nhìn nữ tử cư nhiên tỉnh dậy và... cắn móng hân. Còn Song nhi vô cùng bất ngờ đưa mắt nhìn lên chạm thẳng vào cặp mắt muốn giết người của hân, sau đó trợn mắt nhìn lại miếng thịt gà trước mặt mình.

Nàng bật người ra sau, bàng hoàng tìm trà súc miệng liên tục, ôi trời tại đời quá mà sinh ảo giác đấy, mà cũng hay thật sao lại thấy móng hân thành đùi con gà hay vậy ta?. Mộc Song chạy tới chạy lui hết ngụm nước rồi lại dùng khăn lau lưỡi, nước mắt nước dãi lẫn dài dài nơi khóe mắt:

- Tên chết tiệt!

- Nàng thô thiển?.

Hàn Dương nắm cổ áo Song nhi thôi không cho nàng chạy loạn nữa, nghe được từ ngữ không mấy hay thoát ra từ cái miệng nhỏ nhắn vừa "thân ái" hôn móng hân xong, khề cau mày lấy cái khăn lụa bị nàng nhai một cách mạnh bạo, ánh mắt nàng liếc thẳng lên trên cứ như bị lé hay sắp bị sùi bọt mép vậy. Thật ra là hân cao quá, nàng không nhìn tới, đầu đang đau nên không thể hất lên chỉ có thể liếc lên thôi.

- Nữ tử xấu xí.

Hai người đứng hình trong chốc lát thì Dương ca đẩy đầu Song Song một cái, bản mặt vốn xinh đẹp đã bị nàng làm cho kinh tởm, hân bạnh quai hàm, liếc xéo nàng sau đó định nâng bước chân ra ngoài thì bị bàn tay nhỏ bé yếu đuối giữ lại.

Quay người lại, hân định câu gắt kêu nàng buông ra nhưng khi đối diện với cặp mắt đáng yêu long lanh sương mờ, thì ôi thôi tâm tình hân dịu dàng, tĩnh lặng:

- Chuyện gì nữa?

- Ta đói.

Rột Ợt Ợt Rột

Xoa xoa cái bụng phẳng lạng đang phát ra những âm thanh như trống, ánh mắt cầu xin được ân xá ăn của Song nhi thật giống con mèo nhỏ nịnh chủ. Dương ca thờ dài, gật đầu nắm bàn tay mềm mại, nhỏ nhắn của nàng đi ra khỏi buồng tháp Ân Dạ đến Ngự Thiện phòng. Nô tỳ, thái giám cuối đầu

hành lễ trước hán cùng nàng, kẻ hầu người hạ trở lại đứng cung quy đi đứng cẩn thận, nhẹ nhàng và dường như không gian rất yên lặng, nặng nề. Mộc Song nhìn quanh khó chịu, nàng không quen ăn mà im lặng thế này, nàng cũng không thích ăn trên chiếc bàn to vậy đâu.

Kéo nhẹ tay áo của Hàn Dương khiến hán nhíu mày nhìn nàng khó hiểu, hán cứ nghĩ rằng nàng đang sợ sệt những người xung quanh hay không quen với cuộc sống cung phi. Buông tay nàng ra, hán ôn nhu kéo chiếc ghế một cách lịch thiệp khiến chúng nô tỳ, thái giám một phen hoảng hồn, mặt mày ai cũng biến sắc như hít phải khí lạnh.

Song nhi nhìn cử chỉ của hán và mọi người trông thật khó hiểu, chỉ là cách phái nam thể hiện lịch thiệp tại sao cứ nhìn như việc động trời ấy, Mộc Song lắc đầu đưa tay vẫy vẫy hán ngụ ý bảo cúi thấp đầu xuống. Hàn Dương hiểu ý cuối người xuống nghe nàng nói:

- Có thể về Ân Dạ ăn không? Ta thật sự không ngon miệng nếu ở đây.

- Được.

Thật ra hán cũng không thích sự nguy nga, huy hoàng này đâu, ăn mà cứ như bị cầm tù vậy, nuốt đồ ăn cực kỳ khó nhọc vì lúc nào cũng giữ trạng thái nghiêm nghị, tôn quý làm hán rất mệt mỏi. Cái ý kiến của Song nhi quá giống hán và cũng như thay hán quyết định rồi, ban lệnh cho thái giám hán cùng nàng trở về Ân Dạ.

Và buổi ăn tối trở nên rất thú vị, Mộc Song trước giờ không thích ăn mấy nhưng bây giờ thật sự rất đói khiến nàng ăn còn hơn hạm. Hàn Dương từ tốn gắp đồ ăn đến khi nhìn lại thì đồ ăn đều bị nàng cướp hết, hán cũng rất đói mà, nên đã giành ngược lại, Song thì không muốn cứ cho rằng hán là kẻ giàu ích kỷ cần kiệm, có chút đồ cũng giành với nàng. Thế là không phân vua thần nữa, Song liếm thìa rồi thọc vào từng món ăn, còn nhỏ cả nước miếng lên con cá ngọc ngọc khiến Dương chưng hửng nôn ọe liên tục.

Tự dương tự đắc chính mình, Song nhi chống nạnh cười lớn trông chẳng khác nào nữ tử hâm dờ, Hàn Dương sau khi hết chóng mặt vì lần đầu đối diện với nữ tử kinh hãi như thế thì hán cũng không thêm thua, khạc nguyên bài nước miếng phun lên bàn. Mộc Song đang cười bỗng ngưng lại trừng mắt nhìn nước bọt từ môi hán vung vãi đầy lên thức ăn, nàng sẵn tay áo nhỏ nước bọt vào tay tức giận nhào tới gần hán, hay tay bóp chặt hai má Dương, hán ghê tởm hét lớn sau đó cũng làm theo nàng. Ôi, cái bữa ăn từ bình dị trở nên gợn ghê ngập tràn trong nước bọt của cả hai.

Trong lúc hai người kia chơi bản, thì Dương Ngự cùng Mộc Nữ bình dị mỗi người ôm một bầu nữ nhi hồng, đặt mộng ngồi trên tường thành ngắm trăng rằm tinh khiết, tròn trĩnh ngự trị trên bầu trời tỏa sáng dịu dàng cùng những ông sao tinh tú.

Nữ cầm bình nữ nhi hồng uống một ngụm, khẽ nắc nhẹ mỉm cười, hai má nàng giờ đây đỏ hồng trong đáng yêu cực, Dương Ngự cũng uống một ngụm, hán ngả người nằm lên mái đá tường thành, ánh mắt tỏa sáng hơn cả vì sao trên trời khiến Mộc Nữ chăm chú nhìn mãi.

- Sàng tiền minh nguyệt quang

Nghi thị địa thượng sương

Cử đầu vọng minh nguyệt

Đề đầu tư cố hương.

- Lý Bạch-

Khi ánh mắt Mộc Nữ nhìn lên phía cung trăng bỗng tìm nàng chùng xuống thất chặt, hình ảnh của cha thương đau hiện ra ám chặt lấy đôi ngươi nàng, ngày trước Nữ Nữ hay nhổ tóc bạc cho cha lắm, hiện tại lại không có nàng liệu có ai thay nàng làm không?.

- Nàng nhớ Diệp Kết sao?.

Nhìn trong mâu quang nàng là nỗi nhớ nhà tha thiết, màn sương mỏng lấp đầy nơi khóe mi làm lòng Dương Ngự khẽ biến động, hán cảm thấy như ai đó đắm vào tim hán thật mạnh.

- À, ừ, cũng nhớ.

Biết là hán hiểu sai nàng rồi, nhưng vui thay phu quân tương lai có để ý đến tâm tư của nàng, người Mộc Nữ nhớ là cha không phải tên hoàng huynh Diệp Kết mới biết được hai ngày gần đây. Mà nhắc tới hán khiến nàng mỉm cười nhẹ, chắc bây giờ Ngự tỷ rất khó khăn chịu đựng tên dê xồm đó đây, Nữ nhi tâm tình thay đổi, lẽ lười đưa ý kiến:

- Đi rình trộm nơi thanh lâu không?.

- Há?.

Đang say cũng phải tỉnh, mặt của Dương Ngự trông chẳng khác tên gáo là bao nhiêu, mắt hán mở to nhìn nàng kiểu không thể tin mới nghe được từ "thanh lâu", miệng hé mở thờ dốc cùng đôi má đỏ chót khi nghĩ về chuyện phu thê. Nữ Nữ mắc cười bịt chặt miệng, nàng là nữ nhân lại không sợ, hán đương nhiên nam nhân lại trở nên thẹn thùng như thế, giật giật tay áo hán nũng nịu, nàng bĩu môi đòi đi cho bằng được. Và tất nhiên kết quả là theo ý nàng rồi.

Dương Ngự ôm ngang hông Mộc Nữ đạp nhẹ gót chân, vãi cái đạp cảnh là tới ngay An Thiên Lâu nơi mà Bảo - Song xuyên qua lần đầu và vô cùng vinh

hạnh đặt mông tới, Nữ nhi khá hồi hộp, vui thích nhìn hấn chuyên nghiệp gỡ một tấm ngói nhỏ ra, nàng cười khẽ nháy mắt với hấn đầy ám muội.

Đối diện với ánh nhìn không mấy trong sáng của Mộc Nữ mà Ngư ca thờ dài, không phải là hấn hay đi rình người ta đâu chỉ là đôi lúc cần thám thính tình hình nội bộ, phục lệnh Hàn Dương thôi mà.

Cả hai cúi đầu gần lại đưa mắt nhìn vào trong, Mộc Nữ cười tinh ranh khi hình ảnh quá chừng ghê gớm hiện ra. Bên dưới một tên nam nhân lấm lóng, tay chân béo ú, cái bụng cũng phì lù tung tung theo mỗi nhịp điệu của ông ta. Nữ tử nhắm mắt hưởng thụ, miệng rên lên từng âm thanh ái lệ khiến người nghe đỏ mặt tía tai, đôi chân trắng muốt thon dài đặt trên vai lão mập.

Hoạt động được một chút thì hai người đó đổi vị trí, ông ta nằm ịch xuống giường còn cô nương kia choàng thân ngồi lên người ông ta, nhét nhét gì đó vào trong, nàng ta bắt đầu chuyên nghiệp nhịp lên xuống khiến người phía dưới phải thở dốc, ngực phập phồng hỗn hển.

- Thôi, đã khuya...

- Không, ta muốn coi hết cơ.

Dương Ngư đỏ mặt, sinh lý bắt đầu khó chịu bởi hình ảnh quá ư kích thích bên dưới, hắng giọng định gọi Mộc Nữ về ai ngờ đâu nàng quá ư mạnh động, không chịu rời đi mà còn muốn xem hết, hấn nhìn nàng bằng con mắt kinh dị nhất, môi mấp máy từ có từ không và chẳng nghe được âm thanh nào, có thể diễn tả biểu cảm của hấn qua hai từ là "cứng họng" luôn rồi.

Còn Mộc Nữ nhà ta rất bình thản vừa xem, vừa tưởng tượng tên nằm dưới là Dương Ngư còn người đang nhún nhảy phía trên là Nữ Nữ nàng nha. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nàng là nữ nhân nên cũng biết thận thùng đi, vành tai trắng nõn cũng dần hồng nhuận.

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Soái Ca

Quay lại với Mộc Mã đáng yêu của chúng ta nào, nàng sau khi ngủ ngon lành trên lưng Phúc Kiến thì cuối cùng cũng tỉnh dậy sau giấc mộng không mấy vui vẻ, tên Từ Dai điên khùng kia cư nhiên múa thoát y trong mơ của nàng, làm cho Mã phải hét toáng lên đập hấn bầy nhầy.

Từ Dai: Người cứ lời ta vô hoại. Ta là trai tân nha *rom róm nước mắt*.

Phúc Kiến tìm được chiếc xe ngựa tạm ổn để xuống núi, nghe đâu Bạch Từ đi đến Hạ Từ Cung tìm Cung chủ nơi đó, hình như là nhờ nàng ta đến giúp đỡ vụ linh chi ngàn năm đây mà. Hấn lắc đầu, một môi nhìn Tiểu Mã vô cảm ngồi trong góc xe ngựa hết lần này đến lần khác cứ kêu gào thảm thương, ngậm lấy khăn tay sau đó quát lớn không hiểu nổi:

- Tên Từ Dai chết bầm, người chết đi.

Hấn tròn mắt, quay đầu nhìn lại ngoài đường, trong đầu Phúc Kiến chạy ngang, chạy dọc một suy nghĩ duy nhất: "Não của Tiểu Mã bị hư rồi". Mộc Mã quát mất tức giận sang Phúc Kiến, nàng cười nham nhở một cách dễ tiện, xem ra cái tên này cũng là một soái ca đấy nhá, về ngoài hơi bị éo lá tý, da quá trắng thêm cái nữa là bộ y phục, đúng thế, sao mà ăn mặc ôm sát như nữ tử thế này.

Mã cau mày suy tư một chốc, mâu quang đảo quanh dừng lại cái tai nãi của hấn, nàng rón rén mở ra, ôi, xem tý nữa Tiểu Mã đã hét lên vui sướng rồi. Bên trong chiếc túi chỉ toàn là vàng với bạc, hấn định bỏ trốn hay gì mà ôm của theo nhiều thế nhỉ?. Lết đế gần Phúc Kiến, nàng cạ cạ vai vào lưng hấn.

Đứng người, đơ luôn toàn tập với Tiểu Mã, Phúc Kiến trừng mắt nhìn về phía trước, hơi thờ ngưng trọng và có vẻ sắp ngất luôn nhịp tim. Hấn đường đường là nam nhi, chưa từng đụng đến sắc dục, bất quá là ngắm bọn họ tắm tiên thôi, hôm nay lại bị đụng nữa khiến hai vành tai hấn đỏ chót như quả gấc ấy. Mã Mã mặc cười, bụm miệng trêu chọc:

- Này, chẳng phải huynh đã công ta cả đoạn đường sao? Giờ mới có đụng chút đã ngượng ngùng như nữ nhân rồi.

- E hèm, lúc đó là vì an nguy của nàng ta mới công mà không nghĩ, hiện tại thì... Có thể tránh xa ta một chút không?.

Hắng giọng, Phúc Kiến má vẫn còn ửng đỏ, mặt cứ mập mờ đảo quanh khiến Mã nhi thích thú ngắm nhìn, xem ra hấn cũng không thua kém Bạch Từ bao nhiêu đâu, cái môi mỏng son đào, sóng mũi dọc dừa thon gọn cân bằng giữa đôi mắt tinh tú, Mã Mã nhìn một chốc rồi cuối mặt cười tươi rói:

"Giờ ăn hấn được không ta? Thế nào cũng cần chữa độc trong người mà".

Rùng mình, lạnh toát cả sống lưng, hấn nhìn nàng khó hiểu, dè chừng và có chút tránh xa tầm mắt nàng, bởi vì lúc này đây Mã nhi đang nhìn hấn bằng ánh mắt quynh rũ chết người nha. Kiến ca nhà ta xem như sắp xong đời rồi, vương vào tay ai không vương, lại vương nhầm vào Mã Mã nguy hiểm.

Phúc Kiến nuốt nước miếng cái ực khi Mộc Mã nhào người về phía trước, khiến cho hai khuôn mặt gần trong gang tấc, mỗi nàng hé mở giải tỏa, lan tràn hơi ấm nóng ngọt lịm lên má hần và trong một thoáng mụ mị hần đã muốn hôn lấy cánh môi mời gọi chết người kia. Nhưng may thay, Kiến liền đấu tranh thoát khỏi bàn tay Mã, cuối gầm mặt, giọng lắp bắp nói:

- Tổ...ii... ro...ồ...i...tìm... khác...h... điế...m... th...ôi.i...

Nhếch môi, Mộc Mã cười trừ, thật thì nàng hơi bị quê nha, đã dâng tận miệng mà còn đập đồ, nàng là nữ nhi lại chủ động trước vậy mà bị nam tử khinh suất. Mâu quang liếc nhìn xung quanh, không gian đứng là tối thật, những chiếc đèn lồng đã được thắp sáng treo trước cửa. Bỗng nhiên cơn gió lạnh toát từ đầu trời về, trong không gian yên tĩnh nó phát ra tiếng lá khô bay xào xạt, lông tơ Mã Mã nổi lên, toát cả mồ hôi lạnh, nàng ôm chặt lấy Phúc Kiến, đôi mắt không ngừng mở to quan sát xung quanh. Thật ra Mộc Mã rất sợ ma, dù đã được chứng kiến "sắc đẹp" nghiêng nước đổ thùng của Tử Dai nhưng nỗi sợ hãi vẫn không thể khuyên giảm hay áp đảo mỗi khi nhớ về hần.

Phúc Kiến cũng phòng bị nhìn xung quanh, quý thần hần chẳng hề tin đầu mà thứ hần chắc chắn đây không phải người thường, khí tức người đó hần không thể cảm nhận được, nhưng mà có gì đó khác thường, bởi vì cái chiêu này khá quen thuộc nha.

Nghiêng đầu, hần trung vệ mặt suy tư, cố nhớ ra là kẻ nào, giật mạnh thân mình cùng nụ cười thông nảo. Phúc Kiến lẫn Mộc Mã cùng kêu lên:

- Bạch Tử.

Đúng thế, chính xác là Bạch Tử nhà ta nha và hiện tại mặt hần có rất nhiều vạch đen cùng đám quạ đen bay vèo vèo, ung dung đối diện với hai kẻ trên xe. Hần quên lệnh bài vào Hạ Tử Cung ở nhà nên phải quay về lấy nào ngờ đầu đi được giữa đường thì lại gặp chuyện này, tiểu muội đáng yêu kiêu tình nhân đang ôm chặt khít hậu cần của hần, không những thế lúc này hần còn được chứng kiến cảnh sắp trao mối nhau nữa chứ.

Về phía Phúc Kiến thì giờ đây hần không hay biết gì, kể cả việc Mộc Mã đang kẹp chặt hần giữa hai chân cùng cái ôm sát rạt. Mộc Mã về mặt chùng xuống, tim cũng đập mạnh liên hồi khi ánh mắt của Bạch Tử một lúc trở nên âm trầm nhìn thẳng vào nàng. Hần bỗng nhếch môi khiến Mã nhi bật người về sau, lùi dần rồi tụt vào thành xe:

"Chết chắc rồi!".

Vụ sóng gió ấy chắc cũng không mấy tốt đẹp đâu hen, thôi cho bọn họ tự giải quyết đi vậy, bây giờ quay về với Mộc Giải cùng Hàn Yết nào.

Thú thật cũng không có chuyện gì xảy ra cả, hần tổng nàng vào khách đếm rồi bỏ đi đầu mất tiêu trong khi đó Giải chán chường lết trên giường, bụng hơi nhô nhô khiến nàng mệt mỏi ngắm nhìn, không hiểu vì sao lại làm mẹ trong khi trái cấm còn chưa được nếm tới. Nhưng rồi cũng vui vui khi nghĩ đến đứa con bé nhỏ, bảo bảo nằm trong vòng tay của nàng lắm lúc khó chịu sẽ đưa tay lên cao vuốt mi mắt. Ôi, đáng yêu đến chết mất.

Đang rất buồn ngủ thì cửa sổ bật mở khiến Mộc Giải đưa mắt đề phòng nhìn chăm chăm, một bóng đen vọt qua rồi chui tọt vào trong phòng, nàng đứng dậy chuẩn bị gọi Cô Cầm nghiêm chiến thì...

- Đừng có đánh ta.

Giọng quen quá mức cho phép, Giải nhi đốt ngọn đèn cầy đưa lại gần khuôn mặt người đối diện:

- Tử Dai? Người làm gì ở đây?.

Hần ngồi xuống ghế, bắt chéo hai chân, bàn tay đan xen, mặt mũi nhắm chặt mắt, Giải Giải chờ hần mở mắt mà mặt mũi, đưa chân đạp một phát mạnh, thế là Tử Dai nhà ta đã hôn đất trong một phút lơ đãng. Gắt gồng, oan uổng vừa chui mặt vừa quát:

- Sao người đá ta?.

- Người đương nhiên tự tiện vào phòng ta, tôi thế này định có ý đồ gì?.

- À, tướng công của người đang nằm ngủ rất ngon ở Thanh Lâu nha, ta sợ người buồn nên mới tới đây giải sầu, với lại ta cũng rất cô đơn mà.

Tử Dai nhăn mặt, xịu mày trong vẻ đáng thương khiến Mộc Giải nôn ọe sau đó mới để ý lời hần, Hàn Yết bỏ nàng đi Thanh Lâu á? Ngồi sụp xuống giường, lòng trống trải nàng tức điên lên được. Thật đúng là nổi si nhục quá nặng nề mà, nàng tự dâng thân cho hần vậy mà hần lại từ chối còn tồn ten ăn nữ tử khác nữa.

Nước mắt lăn nhệ trên khóe mi Giải Giải, nàng buồn bã quay sang ôm chặt lấy Tử Dai, uất ức khóc thành tiếng, Tử Dai vuốt lưng nàng, hần thờ dài cùng khóe môi nâng cao đầy ngạo nghễ, cuối cùng thì cũng trả thù được một trong sáu người bọn nàng, ai biểu cứ lời hần ra làm gì, cho vừa.

Cạch

Cửa phòng choàng mở, bước chân nhẹ nhàng, Hàn Yết bước vào phòng và trong một thoáng đôi mắt hần long lanh lên những ngọn giáo nhọn hoắt hướng đến tên Tử Dai cư nhiên ôm lấy nương tử hần, Mộc Giải mờ ảo nhìn xuyên qua màn sương ẩm ướt, hình ảnh của Yết hiện ra khiến nàng tức giận, hận hần mà hất mặt lên cao tiếp tục ôm chặt Tử Dai không chịu buông.

Dù mang tiếng là Diêm Vương nhưng thật chất Tử Dai rất chết nhất nha, không ngờ tên ấy lại trở về nhanh thế, giải quyết nhu cầu phải lâu lâu chút chút tại

sao chưa đến hai canh giờ đã xong rồi?. Từ Dai cười trừ nhìn hấn, lại ngược xuống Mộc Giải nói nhỏ vào tai nàng:

- Buông ta ra, để ta chuồn.

- Không, ngươi là tiểu mật của ta.

- Ta.

Hấn ngỡ ngáo đưa ngón trỏ chỉ thẳng vào mặt, ánh mắt mở to kinh ngạc, dờ khóc dờ cười, nãi nãi của hấn ơi, tội nghiệp quá!. Hấn đã dịch dung thành nhan sắc ma chê quỷ hờn mà Giải vẫn có thể nói ra chữ tiểu mật là sao đây? Nàng không sợ nhục mặt khi bị nói đã hồng hạnh xuất tường, ít ra cũng tìm cái mũ đẹp đẹp chút chứ sao lại chui đầu vào đồng phân chó thể này?.

Mộc Giải đang giận hờn nên không thèm quan tâm Từ Dai xấu xí cỡ nào đâu, hiện tại nàng chỉ muốn cho tên Hàn Yết kia ghen đến banh nhà thì thôi.

Và ước mong của nàng đã thành hiện thực rồi đây, dù không mấy yêu thương Giải nhi nhưng nàng đương là nương tử của hấn lại bên cạnh một nam nhân khác hết sức tình tứ, không ngờ khi hấn chẳng có ở đây, nàng lại to gan đến nỗi mang tình nhân về yêu chiều ôm ấp, tình tứ, dính chặt nhau như thế.

Giờ đây hấn đã về và bắt gặp, nàng không giải thích mà còn nhìn hấn bằng cặp mắt thách thức nữa, nữ tử đáng chết mà.

Rồi mâu quang đen trầm của hấn lướt xuống bụng Mộc Giải, khóe bốc cùng ngọn lửa sát khí:

"Hài tử là của ai?".

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Dựng Thẳng Hay Bể Cong

Sáng hôm sau.

Diệp Kết nhọt nhọt tỉnh dậy trong vòng tay vô cùng "thân ái" của Tiểu Thái Bảo, hấn trừng to mắt nhìn y phục của mình không chỉnh tề, lại cư nhiên ngủ ngon lành trong lòng một thái giám. Bụng người bật dậy, hấn đưa mắt tìm kiếm bóng hình Mộc Ngưu, nhưng chẳng thấy đâu.

Tiểu Thái Bảo dụi mắt ngồi dậy, khẽ ngượng ngừng làm hai bên má ửng hồng nhìn hấn một cách bí ẩn, khuôn mặt Kết tối sầm, tay chân cũng bắt đầu ngứa ngáy muốn đập thẳng vô mặt cái tên trước mặt.

- Tại sao ngươi lại ở đây?.

- Bẩm Hoàng Thượng, đêm qua là người lỗi nô tài lên.

Vành tai Thái Bảo bắt đầu đỏ chót như gấc, ánh mắt đảo nghiêng dọc sau đó cuối mặt cười thẹn, còn Diệp Kết nghe xong lý do, thì ra tất cả là do hấn cả... Ôi thôi, vũ bão cuồng phong từ đâu bay về lượn quanh người hấn một cách chóng mặt, mắt sa sầm, khóe môi giật giật trong thật đáng sợ.

Giờ chân Kết đá thẳng Thái Bảo bay khỏi phòng, sau đó không ngừng thoát sạch y phục, mắt rung rung nước mắt trong tội nghiệp vô cùng. Không biết rằng tối qua hấn có đề thái giám ra mà cưỡng bức không nữa.

Mộc Ngưu tỉnh dậy, khuôn mặt sáng khoái, tràn trề nhựa sống, nàng thay y phục, rửa mặt rồi trang điểm nhặt. Bước xuống lầu cùng với Tiểu Xảo, sáng sớm phải tìm cái gì lót bụng đã chứ.

Vừa xuống được phía dưới, Mộc Ngưu đã ôm bụng cười không ra tiếng, hình ảnh Diệp Kết lúc này trong thật bi thảm, mặt hấn đang nổi lên từng dòng sát khí, đùng đùng lửa hận, còn Tiểu Thái Bảo bên cạnh thì e thẹn cuối đầu, hai má ửng hồng trong như nữ tử xuân xanh. Ngưu Ngưu cười đến sái hàm, nhắc chân bước tới gần bàn. Giọng già già hỏi qua loa:

- Tối qua, tướng công ngủ có ngon không vậy?.

Lời nói của nàng quả thật là đang trêu chọc Kết mà, hấn ngược mắt âm trầm, trong một khắc tia sắc bén, vô lại lóe lên. Nàng dư nhiên dám chơi hấn? Không dễ thế đâu:

- Nương tử, ta ngủ rất ngon. Tối nay nàng nên làm đúng bổn phận của mình đi nha, đừng để tướng công phải cưỡng bức nàng.

- Hừ, không có đâu tướng công của ta.

Nàng nhấc nhẹ cánh tay như kiểu một thực nữ gia giáo, mà đúng thế mà ta nhưng tại sao lại ẩn chứa đầy sự khinh bỉ thế nhỉ? Che miệng thấp thoáng nụ cười xoáy. Diệp Kết bung chén trà trên tay, ánh mắt háu đói, dễ tiện nhìn xuyên qua lớp y phục thanh thoát của Ngưu. Tội nay hân mà không ăn được nàng, thì sau này hân sẽ không còn là nam nhi nữa.

Tự nói với lòng, Kết ca rất tự tin về bản lĩnh của chính mình, bởi vì sao? Tội nay hân sẽ dùng đến xuân được nha.

Tiểu Xảo đứng bên cạnh cũng nhìn cười đến ửng hồng cả đôi má, nàng giật giật cổ tay áo Ngưu nhi. Mộc Ngưu nhìn nàng đáng yêu mà ôn nhu cười đáp, nhưng khi thấy ánh mắt Xảo nhi hướng ra ngoài đường thì Mộc Ngưu lại nghĩ ra một thú vui mới. Ngưu nhà ta đang rất muốn thăm thú thị trấn Lục Thủy này, ý nghĩ vừa thoáng qua thì hành động đã làm trước, Ngưu Ngưu kéo tay Tiểu Xảo chạy ra ngoài khiến Diệp Kết không kịp phản ứng, gọi với theo nhưng nàng đã hòa vào dòng người đông đúc đến mất tăm. Kết lắc đầu một mối, vác theo Tiểu Thái Bảo và vài thị vệ đi ra ngoài tìm nàng, trấn Lục Thủy này không xa lạ lắm với hân, bởi lẽ mỗi lần đến Hàn Phong Quốc đều phải tá túc lại đây hai đến ba ngày.

Mộc Ngưu sau khi tung tăng chạy đi mới hay ra mình bị lạc đường, Tiểu Xảo cuối gầm mặt, mắt hoen lệ như sắp khóc đến nơi, Ngưu nhìn mà một thân, sao nó tí lại mọt ướt như thế chứ, chủ nhân còn không sợ đâu tới phiên nàng ấy.

Tâm tình Ngưu đang vui nên nàng cũng không bận tâm mình đang lạc làm gì, thế nào cũng có người đi tìm thôi, lo chi cho một nỗi. Miệng nhếch cao, toe toét cười, tay vẫn tiếp tục lôi kéo Tiểu Xảo đến chóng mặt, thị trấn cổ đại đông vui chẳng khác nào khu trung tâm ở thế giới của nàng. Mọi người đổ xô ra đường mua với bán, hẹn hò với cả đánh nhau như từ, ánh mắt Ngưu hết đảo đến bên này lại nhìn ngắm bên kia, Xảo nhi đi theo không kịp, nàng hụt hoi ngồi xuống thở nặng nhọc, đưa tay lau mồ hôi trên trán, Xảo ngược mặt:

- Nô tì đi... Aaaa... Tiểu thư ơi! Người đâu rồi?.

Xảo nhi nhìn dòng người lướt qua, chẳng có bóng dáng Ngưu nhi đâu cả, nàng quỳnh quáng tay chân cứng đờ cầm đầu chạy trong sợ hãi, nhưng may thay bóng dáng Diệp Kết lấp ló đâu đó trên hàng người phía sau:

- Ngưu nhi đâu?.

- Nô tì không biết.

Mặt Tiểu Xảo như khóc đến nơi khiến Diệp Kết cũng hoảng hốt không kém, nét mặt tái mét, hân phải vài thị vệ chia nhau đi tìm Mộc Ngưu, cả bản thân cũng nháo lên khó chịu nắm cổ Thái Bảo, Tiểu Xảo đi về phía trước, lần theo những gian hàng mỹ phẩm xinh đẹp.

Ở phía Ngưu đang mất tích không ai biết dấu vết thì bên Mộc Bảo lại hoàn toàn khác, lúc tỉnh dậy tới giờ Bảo nhi cứ nhìn chăm chăm vào Chu Bình làm hân khó chịu, ăn chén cơm không ngon, uống ly trà cũng đắng ngắt:

- Sao nàng nhìn ta mãi thế?.

Bảo cười trừ, ánh mắt híp lại, nhìn xoáy vào mắt hân:

- Không có gì, ta chỉ đang tự hỏi ngươi và Hàn Dương khi làm việc phu thê sẽ thế nào thôi.

Chu Bình đang nhấp nhẹ ngụm trà cũng bật người phun hết lên mặt Bảo, Bảo nhi lấy khăn lau mặt, bặm môi, giữ tay, nàng không nghĩ câu hỏi của mình lại có sức công phá lớn đến như vậy. Máu quang quan sát khuôn mặt cả chua của Bình mà nàng mắc cười, xích lại gần hơn, dường như ngồi sát luôn, đôi gò bồng Bào giương cao cạ vào cánh tay Bình, hân khó chịu xích ra thì nàng xích lại gần hơn. Cứ thế mà cái mông của Bình sắp rớt xuống đất tới nơi:

- Ta mệt. - Bình lúng túng đứng phắt dậy, mắt nhìn xuống chân:

- Ngươi trả lời ta đi, cảm giác có giống như nam nữ ôm nhau khi trên giường không?.

Mộc Bảo suy nghĩ rất đơn giản nha, vì tưởng Chu Bình cùng đồng loại nên đã không ngại khoảng cách thào luôn lớp y phục ngoài, nhào tới ôm chặt hân. Bình bị ngực to tấn công nên đứng hình bất động, cả huyết đạo cũng dường như bị điểm huyết rồi, hô hấp khó khăn làm hân hé môi thờ dốc. Bảo cong nhẹ khoe môi, biểu hiện của Bình khiến Bảo phì cười tấn công tới, đưa tay vịn vào lớp y phục bên trong, lớp da thịt mịn, rắn lại có vẻ đang rất nóng nữa. Mộc Bảo nhẹ nhàng đưa tay sờ lên ngực hân, chỗ đó đang cứng lại trông rất tiểu hài, được nước làm tới, nàng cong ngón tay se dịu đầu ti làm cả thân người hân run lên, bất giác lùi ra sau. Vành tai đỏ chói, cả người khó chịu như muốn thoát hết y phục ra.

Không nói không rằng, Chu Bình bước ra khỏi cửa và đi luôn, Mộc Bảo đứng nhìn hân khó hiểu, tại sao lại tức tốc biến mất thế nhỉ? Không lẽ hân ta ngại hay là có cảm xúc với nữ tử, nếu nói như thế thì không phải một tên thụ lâu năm, gât đầu, nàng đã hiểu rồi, bây giờ, một là nàng làm cho hân thắng, hai là bẻ cong hân luôn.

Nếu giúp hân thắng lại thì phải hy sinh bản thân, tiếp cận và tất nhiên phải giúp hân chạm vào từng đường nét tuyệt đẹp trên người Bảo. Còn muốn bẻ cong vĩnh viễn cũng không khó, Mộc Bảo cần nhất lúc này là một tên nam nhân khác để cho Chu Bình và tên đó yêu nhau, quên đi Hàn Dương, sau đó tên ấy cùng Bình làm chuyện phu thê, Bảo Bảo nàng chỉ cần ngồi bên ngoài thật một lỗ nhỏ trên cửa giấy, đưa mắt vào mà chiêm ngưỡng thôi.

Búng ngón tay, nàng nghĩ cả hai đều tuyệt hảo hết, lần lượt từng cái thì hay hơn đó. Thế là Bảo Bảo nhà ta chọn phương thức thứ hai trước, nếu thất bại nàng sẽ dùng thân dựng thẳng lại Chu Bình.

Tuyệt hảo!.

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tiểu Mã Đau Tâm

Lời tác giả: Vì ta thấy cứ một chương hai cặp đôi thì sẽ loạn và mất đất diễn. Nên ta quyết định sẽ dành cho mỗi cặp hai chương, không lo mất chỗ diễn và gấp khúc bất chợt nữa nhé!

Bạch Tử khoanh chân, ánh mắt nổi lửa neho chặt nhìn vào thiên hạ nhỏ. Mộc Mã cuối gằm mặt, hai tay nghịch tà áo, miệng chu chu làm vẻ vô tội, khoe mắt không nhận lỗi còn hếch cao trách cứ. Hấn nhìn nàng mà cau gắt, nhịp roi xuống đất làm Mã giật bắn người né qua một bên, gương mặt hạnh giận hờn liếc hần.

- Nàng còn không biết mình sai à?

- Tiểu Mã vô tội mà, ta thật sự là bị trúng độc, trong lúc đó ta rất sợ nên đã...

- Muốn hồng hạnh?.

Lời nói của Bạch Tử cắt ngang giọng cãi bướng của Mã nhi, nàng lắc đầu nguầy nguậy, khoe mắt ánh lên sự ảm ức, phách lối tui thân không thềm suy nghĩ:

- Ta với chàng có là phê thê đâu mà hồng hạnh xuất tường.

Bỗng nhiên, mâu quang của hấn bắn ra ngàn tia sét đánh thẳng vào tim nàng, Mã biết mình lỡ lời nên rất hối lỗi mà bò đến gần, ngồi trước mặt hấn, hai tay nàng đặt lên bàn tay đầy gân xanh, bóp chặt cây roi của Tử. Mộc Mã dè chừng, đề phòng và dùng lời ăn tiếng ngọt:

- Ta không phải cô ý nói như thế đâu. Ta xin lỗi, chàng là ngọc hoàng thượng đế mà ta ngàn năm đợi chờ, sao ta có thể làm chuyện có lỗi với chàng được chứ?.

Nhéch môi, Bạch Tử rút mạnh bàn tay bị nàng cấu chặt, ánh mắt nàng thoáng sợ hãi làm hấn tức cười, đưa tay choàng qua người Mã khiến nàng xoay thân tựa lưng vào lòng hấn. Ôn nhu đầy mê tình, hấn tà mị phả hơi thở ấm nóng từ sau gáy tai Mã Mã. Nàng bất chợt rung mình, cảm giác lạ lẫm, tê rần như có dòng điện vừa khó chịu vừa thoải mái chạy dọc nơi sống lưng. Hé môi Mã nhi thờ dốc đầy mê luyến ái, nàng nhắm mắt hưởng thụ từng xúc cảm mà đôi môi hấn mang lại.

Đặt đôi môi xuống cần cổ trắng ngần, Bạch Tử lướt nhẹ trên từng đường nét, bất chợt hôn xuống quai xanh Mã, rồi lại đưa lên gáy tai mút nhẹ. Mộc Mã rên lên kích tình, đôi tay thả lỏng cùng cơ thể biến đổi không ngừng, hơi thở Mộc Mã biến đổi khôn lường, lúc như ngưng trọng, lại liên tục nhấp nhô bờ ngực sửa trong lớp y phục rườm rà.

Đôi tay ma quái của hấn cũng nhẹ nhàng thoát đi từng mảnh vải trên người nàng, đến khi thân thể trần trụi, ửng hồng mịn màng như lụa nằm trong lòng. Bạch Tử liền ầm nàng đưa lên giường, tháo dây buộc mắt, hấn nở nụ cười ái muội cùng nàng hòa nhập vào sau bức màn ấy.

Tiếng thở dốc vang lên không ngừng, Mã Mã cào nhẹ lên tấm lưng Bạch Tử, đôi mắt lim dim hưởng thụ từng đợt thâm nhập của Tử ca. Hấn nhấp nhẹ rồi lại nhanh, từng bước khuấy động bên trong cô bé ảm ướt, từng đợt thủy triều trào dâng về trong mê tình. Mộc Mã sướng tê người, nàng ưỡn thân thể lên cao, đôi gò bông ánh tuyết căng mọng kiều hãnh, hấn cuỗi người mút nhẹ vào nhũ hoa hồng nhạt. Choàng tay ôm chặt quanh hông Mã nhi, Bạch Tử hoạt động bờ mông hấn nhanh hơn, từng cú hít như muốn đem nàng trở lại tầng mây phiêu bồng lần nữa.

- Nàng thật đẹp!.

Hấn gồng người, cảm thán về e thẹn dưới thân và rồi hấn lấp đầy bên trong nàng. Cả hai cùng thở dốc đầy thỏa mãn, hấn vẫn còn bên trong Mã Mã, khuôn mặt nằm giữa đôi tuyết皓 đầy sức mê hoặc, đưa tay, hấn vừa vân vê vừa nói:

- Giờ thì độc trong người nàng đã được giải rồi.

Mộc Mã đang say đắm, thoải mái nhắm mi tiếp, nghe hấn nói mà lòng nàng chợt tỉnh táo, hoảng hốt:

- Còn chàng, giúp ta giải độc, chẳng phải chàng sẽ...

- Ta bách độc bất xâm

Cắt ngang lời tiểu yêu tinh ngang bướng, đôi mắt hấn ánh lên sự tiểu ý, khoe môi cong nhẹ thành một đường hoàn hảo, yêu chiều mà nhường người nằm

bên cạnh nàng, áp úm ôm lấy thiên hạ bé nhỏ vào lòng:

- Ngày mai đi với ta đến Hạ Tử Cung tìm Cung chủ.

- Hừ? Để làm gì?.

Đôi mắt long lanh chiếu rọi vạn vật, Mộc Mã ngây ngô nhìn hẩn khó hiểu. Bạch Tử ôm nhu, vén tóc mai tán loạn của nàng qua một bên tai:

- Một người bằng hữu cũ, ta muốn nhờ nàng ấy giúp đỡ.

- Là nữ nhi?.

Mã Mã không biết vì sao người đàn ông mới biết được một hai hôm, làm tình hai lần lại làm nàng ghen nhỉ? Nhắc tới bạn hữu mà mâu quang hẩn như hướng về phía xa xăm, thơ mộng và như nhớ về hồi ức nào đó rất tốt đẹp vậy. Nheo mày, Mã nhi hểnh mũi xinh lên cao chứng tỏ đang xì khói, hai thân thể da thịt cọ sát làm nàng càng thêm nghi vấn, có phải chẳng hẩn và cung chủ ấy cũng từng thế này?.

- Nàng ăn giấm chua sao? Ta yêu nàng Tiểu Mã.

Hẩn hôn lên chóp mũi Mộc Mã, khiến nàng đỡ giận gắt đầu tin lời hẩn, nhưng vẫn dùng ánh mắt liếc xéo khó chịu. Bạch Tử hẩn mà làm chuyện có lỗi với nàng thì... Nàng sẽ biến mất, vĩnh viễn tránh xa hẩn.

Và chuyện không thể tránh khỏi đã đến... Đường đi đến Hạ Tử Cung rất dài và gian khổ, nếu một mình hẩn đi thì chưa đến bảy ngày sẽ về, nhưng còn đeo theo một nữ tử vô dụng thì mười lăm ngày mới có thể chạm vào cửa.

Một tháng sau.

Mộc Mã cảm trên tay những cây trâm hồ điệp óng ánh màu máu tươi, miệng nàng nở nụ cười quý dị đến rợn óc, khoe mắt đau thương, nhìn kẻ bội tình mà bi ai đau đớn. Khóc mỗi Mã nhi rớm hàng máu dài đã tanh khô, cả thân thể lẫn bộ bạch y cũng trở nên kinh diễm trong màu huyết sắc.

Nàng ngửa cổ cười điên dại, giọng nói âm tiên đến cửa nát trái tim Bạch Tử:

- Bạch Tử Hồn, ta đã nghĩ, đã tin chàng yêu ta. Nhưng ngày hôm nay ta lại nhận ra mình quá ngốc, một hạ chương vung lên mà chàng đã tặng, ta khắc cốt ghi tâm, từ ngày hôm nay ta và chàng ân đoạn nghĩa tuyệt.

Mộc Mã nói xong cũng là lúc nàng quay người lao đầu xuống vách núi cao không thấy đáy, lớp sương mù dày đặc bao phủ, nuốt chửng nàng. Bạch Tử dùng khinh công bay đến cố nắm lấy đôi tay buông thả của Mã nhi, nhưng đã không kịp nữa rồi, nàng đã hòa nhập vào làn sương mờ ảo, biến mất khỏi tầm mắt hẩn. Hẩn liều mạng nâng người nhảy cùng nàng nhưng Hạ Nhạc giữ lại, ghì chặt hẩn:

- Nếu ngươi nhảy xuống, dù có thần tiên cũng tan xương nát thịt thôi. Đây là Vọng Ưu.

- Buông ra, ta phải đi tìm Tiểu Mã, dù có chết ta cũng phải chuộc lỗi. Ta không thể mất nàng ấy.

Điểm lấy huyết đạo của Hạ Nhạc, Bạch Tử quay đầu lạnh nhạt lao thẳng xuống vực thẳm Vọng Ưu, nơi được gọi là Quỷ Cốc Vô Tình, không ai có thể trở lại từ đó. Không một ai, không một thần tiên sống nào, chỉ âm hồn quỷ dữ lưu lạc khắp trần gian mà thôi.

Hạ Nhạc trừng mắt nhìn Bạch Tử biến mất, trái tim nàng tan nát, đau thương, hẩn chưa bao giờ nhìn đến nàng, nghĩ đến nàng. Và vì lòng đố kỵ nàng đã khiến hẩn biến mất mãi mãi.

Mộc Mã giật mình mở choàng đôi mắt hạnh, nàng đau đớn nhìn quanh, mọi thứ giống như một bãi chiến trường, các mảnh vỡ máy bay văng tung tóe, nơi cánh còn đang xẹt ra những tia lửa chưa dứt, ôm mũi vì khói quá nhiều, nàng ngó quanh và xác định đây là chiếc máy bay đã đưa nàng cùng các tỷ đến Italia. Nhưng tại sao không thấy bóng dáng ai cả, thân thể của tất cả mọi người đâu rồi.

Nàng đi quanh máy bay cố tìm xem bọn họ có văng ra ngoài máy bay không, nhưng gần một giờ đồng, nàng vẫn không tìm thấy bóng dáng của ai cả. Đưa tay lên ngực trái, nàng đau đớn kéo áo xuống, nắm dấu tay in hẩn thương tâm. Mã nhi ngồi sụp xuống đám cỏ, vùi mặt vào lòng bàn tay mà khóc thét. Tại sao hẩn lại làm như thế với nàng? Nàng đã tin tưởng hẩn đến như thế cơ mà?.

Từ Dai từ đâu xuất hiện, hẩn hiền hòa đặt đôi tay lên vai nàng, Mộc Mã ngẩng đầu nhìn xoáy vào đôi ngươi thâm trầm ấy, một làn khói trắng tựa sương mù vây kín, chúng bao bọc lấy thân thể của nàng và... Mọi thứ biến mất...

- Mã nhi...

Giọng nói thân quen vang lên bên tai, nàng cố gắng nâng mí mắt để nhìn rõ, nhưng sao mờ ảo quá? Hình như bóng hình đó là Mộc Giải, chắc là nàng đã chết rồi.

Cười lạnh với lòng, đến cuối cùng hẩn vẫn bỏ rơi Mã Mã, hẩn từ trước tới giờ vẫn luôn tương tư, thương yêu về Hạ Nhạc. Người mà vài tiếng trước cùng hẩn hòa nhập trên giường trúc, nắm lấy tay nhau thỏa mãn dục vọng. Và hẩn đã nói...

- Hạ Nhạc, chưa ai mang cho ta cảm giác mê mẩn như nàng.

Câu nói vang vọng trong tâm thức của Mã nhi, bao lâu nay nàng trên giường của hắn là không đủ, nàng không bằng Hạ Nhạc, không thể cho hắn cảm giác tuyệt đối. Ngu xuân.

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Vô Tri

Mười ngày trước khi Mộc Mã lao đầu tự vẫn dưới Quỷ Cốc Vô Tình - Vọng Ưu.

- Nơi đây thật đẹp.

Mã Mã chiêm ngưỡng, mở to mắt nhìn xung quanh, dọc lối đi vào điện chính Hạ Tử Cung, muôn loài hoa lạ lắm mà nàng không biết đến chúng, màu quang nàng dừng lại loại hoa được khoác lên màu hồng mơ mộng, vón vện bảy cánh, nhìn từ xa nó rất yêu ợt, mỏng manh như dáng đi của nữ tử cổ đại. Nhưng bước đến gần Mã nhi mới nhận ra, những gì nàng nghĩ điều trái ngược lại, nàng đưa tay định hái nó nhưng bị Bạch Tử ngăn cản. Hắn nâng khẽ môi, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn cảnh hoa yên lặng tỏa hương:

- Đây là Cường Chi Nữ, dù thời tiết có nóng đến cháy vạn vật hay lạnh đến bao phủ đi sự sống, thì loài hoa này vẫn ung dung khoe sắc, bất diệt với thời gian. Một vạn năm mới hé nụ một lần và khi đó sẽ có thêm mầm hoa Cường Chi Nữ, chúng cần thời gian để lớn lên rất lâu. Nên nàng đừng có mà bắt nó rời khỏi cảnh.

Hắn bậm môi, thuyết giáo cho Mộc Mã nghe về loài hoa xinh đẹp này, một loài hoa thật kiên cường như cái tên của nó. Cô gật đầu như hiểu được một chút, ánh mắt tò mò dâng lên:

- Một loài hoa xinh đẹp, quý báu như vậy, chắc rằng sẽ có công dụng gì chứ?.

- Ân, công dụng của nó sẽ khiến con người quên đi hết những gì mà họ không muốn nhớ. Như một cái tên khác trong sử sách, người ta gọi nó là Vô Tri.

- Thế nếu người đó muốn nhớ lại thì sao?.

Bạch Tử Hồn ngừng lại, nhìn vào đôi mắt chờ đợi điều thú vị gì đó, phì cười, hắn tiểu hài với khuôn mặt ngây ngô, học hỏi này của nàng:

- Thì bắt đầu lại tất cả.

- Ồ... Thế chẳng khác nào không có thuốc giải?.

Gật đầu, hắn nắm lấy đôi tay bé nhỏ của Mã nhi hướng về phía trước, lướt qua hàng hoa Cường Chi Nữ rung động trước gió trời, nàng quay đầu lại. Trong lòng ập ù sự hâm mộ trên những cảnh hoa quá mỏng manh giữa trời đất bao la, vẻ đẹp đó đã làm nàng cảm thán. Nhìn thấy hắn không để ý, nàng đưa tay hái nhẹ một cánh hoa, lén bỏ vào ống tay áo, sau đó Mã đưa mắt ngắm nhìn những loài hoa kiêu diễm khác, như bản thân chẳng làm chuyện gì cả.

Lúc gặp được Hạ Nhạc, cung chủ của nơi này, Mộc Mã đã há hốc mồm, mắt tròn to nhìn nàng ta một cách ngưỡng mộ nhất. Nếu nói Nhạc đẹp thì cho xin, nàng ấy còn hơn cả tiên nữ đó chứ. Mã nhi chỉ có thể hình dung nàng ấy qua bốn chữ. Tuyệt thế giai nhân. Không một ai có thể sánh bằng.

Thế nhưng, sự ngưỡng mộ liền bị dập tắt khi ánh mắt của Bạch Tử cùng Hạ Nhạc chạm vào nhau, nàng đứng giữa hai người như cái bóng đèn, kì đà cản mũi chen ngang, họ nhìn nhau mơ hồ như ngàn năm cách biệt vậy. Lòng Mộc Mã không vui, nàng chẳng hề cảm thấy có sự thân thiết của tình bạn hữu.

- Bạch Tử?.

Nắm cổ tay áo hắn, Mộc Mã giật nhẹ, gọi tên hắn cùng đôi mắt giương cao đầy ám ức, hắn đang làm cái quái gì trước mặt nàng thế này?.. Bạch Tử cuối đầu nhìn nữ tử đương ăn giấm chua, khuôn mặt cau nhẹ khó chịu, trách cứ hắn, nở nụ cười, Tử vịn lấy đôi vai của nàng:

- Đây là Tiểu Mã, muội muội kiêm lang của ta. Còn đây là Hạ Nhạc cung chủ, người bạn hữu lâu năm.

Hạ Nhạc nhìn Mã Mã nở nụ cười thân thiện, nét cười ấy nhàn nhạt như vàng hào quang, nhưng tại sao thâm tóm vào đôi ngươi Mã lại quá chói thế này. Nàng vươn tay xoa nhẹ thái dương, ánh mắt hoang mang không chịu nổi, cả thân người nghiêng ngã tựa vào lòng hắn:

- Muội không khỏe?.

Nàng gật đầu, Hạ Nhạc rất biết lòng chiều khách quý, Mộc Mã cùng với tiểu nha hoàn đi đến cung Đông dành cho thượng khách. Dù bước đi nhưng Mã

nhi không thể nào thôi nghĩ đến Bạch Tử, hẳn ở lại đó với Hạ Nhạc, liệu có xảy ra chuyện gì vượt quá tầm bạn hữu không?. Nàng sợ hãi, bước chân run lên đau nhức, nàng không phải không tin hẳn, mà thật sự niềm tin lúc này chẳng khác nào là thứ vô bổ. Tại sao Hạ Nhạc lại khiến nàng lo lắng đến thế? Rốt cuộc nàng ta đã uy hiếp gì đến Mã Mã chưa?.

Và những gì Mã nhi lo sợ, thấp thỏm trong lòng mười ngày qua đã trở thành hiện thực. Đêm tối mịt mờ, ánh trăng chưa tròn yên lặng, tĩnh mịch nằm trên ngọn cây đa già, những âm thanh rộn người của bọn con tròng đánh tan giấc mộng đẹp của Mộc Mã.

Tĩnh giấc giữa đêm khuya, bên cạnh lạnh ngắt chẳng có bóng hình ai, mở to mắt, Mã Mã quờ quạng, thò thè kêu tên hẳn, nhưng chẳng có âm thanh nào đáp lại. Lòng nàng bỗng nôn nao lạ thường, dường như có bàn tay vô hình nào đó dẫn dắt bước chân gấp rút của nàng đi về hướng Nam.

Căn phòng còn đốt nhẹ ngọn đèn dầu, Mộc Mã đưa chân đạp mạnh cửa bật tung, ánh mắt nàng đau đớn đến tê tâm, cả thân thể run lên bần bật sau bộ y phục mong manh màu trắng muốt. Đôi mắt nàng đau thương, tan tát chiếm giữ lý trí của bản thân, cả người sắp gãy lìa nhưng lạ thường thay mạnh mẽ, đôi tay nàng giờ lên trong vô thức và rồi...

- Tiểu Mã...

Tiếng la vang vọng của Bạch Tử âm xa, từng đợt sóng triều cường lấp trợn ngọn gió đêm, ánh mắt hẳn hoảng hốt nhìn nàng, đôi ngươi kinh ngạc Hạ Nhạc cũng không tin chứng kiến những gì mới xảy ra. Trong không gian tĩnh lặng ấy, chỉ còn nụ cười thấm thoát đau thương của Mã nhi. Một cô gái mềm yếu lại có thể một trâm đâm gần trúng tử nguyệt của Hạ Nhạc. Dòng máu tươi trào ra nhưng nhanh chóng được Bạch Tử điểm huyết cầm cố, hẳn nhìn Mã Mã như một lời cầu khẩn, một giọng nói nghe hẳn giải thích vang đâu đây.

Nhưng Mộc Mã không nghe, nam tử trước mặt không quen biết bao ngày lại làm nàng điên loạn đến không làm chủ được bản thân. Giọng hẳn khản khiet gọi tên nàng. Và đáp lại hẳn là một cú vung tay nhắm chuẩn vào tử nguyệt Hạ Nhạc.

Trong một lúc nguy nan đến gần Hạ Nhạc, Bạch Tử vung tay, một chưởng đánh vào vai trái nhưng chẳng may Mã nghiêng người, hường trọn tận trong tim. Cánh tay Mã nhi ngừng lại trên không trung và rồi nó rớt xuống, im lìm không sức sống, Mã Mã không khóc, nàng chỉ giương mắt nhìn người nàng yêu quần áo không chỉnh tề, hường mắt về nữ tử xinh đẹp, xiêm y đã vung rãi khắp sàn. Mộc Mã ngửa cổ cười, nụ cười bi hài nơi khóe mắt nàng, một ngụm máu tươi nhỏ thẳng vào khuôn mặt hẳn.

Bạch Tử ngây người, hẳn khuôn phải muốn làm Mã nhi bị thương, cái chưởng đó chỉ là bản năng, hẳn vung tay cố chạm lấy thân hình yếu ớt xiu quẹo của nàng. Nhưng không, nàng lách người né tránh khỏi.

Mã nắm chặt tay thành quyền, máu tươi nhuộm khắp viền môi nàng, lăn nhẹ tô điểm lên bạch y phong phanh giữa trời gió, cây trâm hồ điệp trong tay được tô điểm bởi màu sắc đỏ tươi. Huyết nhục lại lần nữa trào ra, hẳn đã đánh nàng. Đánh nàng để bảo vệ nữ tử khác, vốn dĩ hẳn chưa bao giờ thật sự yêu Mã Mã. Thời gian qua nàng chỉ là một vật hồ thay thế.

Nàng quay lưng bay thẳng đến vực thẳm, nơi mà mười ngày trước đã đi qua cùng hẳn, nàng còn nhớ hẳn nói:

- Vọng Ưu, nơi mà ai cũng sợ khi nhắc đến, cả thần tiên sống khi xuống dưới chưa chắc có thể trở về nguyên vẹn.

Lúc ấy, nàng còn ngây thơ hỏi:

- Vì sao?.

- Nơi đó là Quỷ Cốc Vô Tình, chỉ có âm hồn quỷ dữ.

Mộc Mã rùng mình, nàng sợ ma, nàng sợ chết, sợ lấm bóng tối bao quanh.

Đến hôm nay, cái sợ hãi đó chẳng còn gì e ngại, bởi hiện tại người nàng yêu thương đã không cần nàng nữa, nếu cái chết có thể mang nàng trở về hiện tại. Hay đi gặp Tử Dai cầu khổ cũng chẳng sao.

Bạch Tử đuổi tới nơi, lúc nàng lao đầu xuống vực thẳm không thấy đáy, nàng mờ ảo nhìn thấy hẳn cùng Hạ Nhạc ôm lấy nhau. Tại sao đến cuối cùng, hẳn vẫn muốn diễn cảnh tình chàng ý thiếp cho Mã nhi xem? Hẳn có biết trái tim nàng đã không thể chữa lành nữa rồi?. Câu nói vang vọng ngân lên trong tiềm thức:

"Hạ Nhạc, chưa ai mang cho ta cảm giác mê mẩn như nàng".

Lúc Tử Dai bước đến mang nàng đi, Mộc Mã trong sự tỉnh táo còn lại liền tìm thấy cánh hoa Cường Chi Nữ, nàng nhanh chóng nuốt lấy nó lẫn những giọt nước mắt mặn đắng.

Nay ta tìm đến Vô Tri, để quên đi chàng.

Hai tháng sau tại yến tiệc đại thọ của Thái Hậu.

- Tiểu Mã, ta đã tìm thấy nàng rồi.

Bạch Tử đeo chiếc mặt nạ xám lạnh tanh che nửa khuôn mặt, hân ôn nhu, vui mừng đến cuồng nháo ôm chặt Mộc Mã trong lòng, xoay vòng, hân hét lên đầy vẻ hạnh phúc, thỏa mãn nhớ thương lo lắng bao ngày.

Nữ tử trong lòng e thẹn, cuối đầu, vẻ mặt ngây ngô, cường điệu mà cười mỉm. Nàng đẩy nhẹ hân ra, giọng nói hòa nhã:

- Ta là Mộc Mã, tiểu quận chúa Hàn Phong Quốc. Cho hỏi ngươi là ai?.

Ngừng lại, hân chưng hửng nhìn chăm vào đôi mắt nàng, ánh mắt này ngây dại, thuần khiết, chất giọng của nàng không hề mang theo sự lừa dối. Hân mân mê đau thất tâm can, nàng quên hân, nàng đương không nhớ hân là ai. Tại sao?.

Mộc Mã nhìn người trước mặt khó hiểu, lòng nàng bình thản như nước hồ không gợn sóng, đôi mắt tinh nghịch nâng lên cùng khoe môi xinh đẹp. Chắc nam tử này nhận lầm người thôi, nhìn xuống bảo thạch bên hông hân, khác nhẹ chữ Bạch Tử. Mã nhi đoán chắc đây là tên hân, nàng chìa tay như cách bất lịch sử thời hiện đại, giọng nói ôn hòa:

- Ngươi là Bạch Tử phải không? Chúng ta đã gặp nhau thì chắc là có duyên, sao không kết thân làm bạn hữu trước nhỉ?.

Đối diện với nụ cười sáng lạn, không hề nhiễm bụi trần của Mộc Mã mà tâm Bạch Tử loạn lên, chừng như đi trên lửa than bỏng rát, đau đớn nhưng ấm áp làm sao. Hân không bắt lấy tay nàng, chòng tay ôm chặt Mã nhi của hân vào lòng, giọng yêu chiều gọi tên nàng từ sau gáy tai:

- Tiểu Mã.

Mã lại nở nụ cười, đối với kẻ lạ này, nàng lại chẳng hề có cảm giác ngượng ngùng, chán ghét, mà nổi nùng cháy, thèm khát cứ nuốt chửng lấy yết hầu nàng đến khô khốc.

- Mã nhi đi thôi.

Mộc Nữ từ xa gọi tới, nàng ta lướt qua, tay nắm chặt gấu áo Dương Ngư, nụ cười vui vẻ vươn trên môi đầy đầm ấm.

- Ân, muội đến ngay.

Quay đầu, Mã nhi nắm lấy tay Bạch Tử, cùng hân bước vào vườn thượng uyển, nơi ngập tràn rượu ngon, cảnh đẹp và đầy tham vọng, đấu đá chốn hoàng cung. Hân nhoen miệng cười, nhắm mắt hưởng thụ hương thơm thoang thoang trong gió. Mộc Mã không nhớ cũng tốt, từ bây giờ hân sẽ bắt đầu lại, bắt đầu tạo nên những kỷ ức riêng đẹp đẽ, chỉ duy nhất của hai người. Không đau thương, không phản hận rồi xa.

Bạn đang đọc truyện (*12 Chòm Sao*) *Khúc Hát Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Vô Tri

Mười ngày trước khi Mộc Mã lao đầu tự vẫn dưới Quý Cốc Vô Tình - Vọng Ưu.

- Nơi đây thật đẹp.

Mã Mã chiêm ngưỡng, mở to mắt nhìn xung quanh, dọc lối đi vào điện chính Hạ Tử Cung, muôn loài hoa lạ lắm mà nàng không biết đến chúng, màu quang nàng dừng lại loại hoa được khoác lên màu hồng mơ mộng, vón vện bảy cánh, nhìn từ xa nó rất yêu ớt, mỏng manh như dáng đi của nữ tử cổ đại. Nhưng bước đến gần Mã nhi mới nhận ra, những gì nàng nghĩ điều trái ngược lại, nàng đưa tay định hái nó nhưng bị Bạch Tử ngăn cản. Hân nâng khoe môi, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn cảnh hoa yên lặng tỏa hương:

- Đây là Cường Chi Nữ, dù thời tiết có nóng đến cháy vạn vật hay lạnh đến bao phủ đi sự sống, thì loài hoa này vẫn ung dung khoe sắc, bất diệt với thời gian. Một vạn năm mới hé nở một lần và khi đó sẽ có thêm mầm hoa Cường Chi Nữ, chúng cần thời gian để lớn lên rất lâu. Nên nàng đừng có mà bắt nó rời khỏi cảnh.

Hân bậm môi, thuyết giáo cho Mộc Mã nghe về loài hoa xinh đẹp này, một loài hoa thật kiên cường như cái tên của nó. Cô gật đầu như hiểu được một chốc, ánh mắt tò mò dâng lên:

- Một loài hoa xinh đẹp, quý báu như vậy, chắc rằng sẽ có công dụng gì chứ?.

- Ân, công dụng của nó sẽ khiến con người quên đi hết những gì mà họ không muốn nhớ. Như một cái tên khác trong sử sách, người ta gọi nó là Vô Tri.

- Thế nếu người đó muốn nhớ lại thì sao?.

Bạch Tử Hồn ngừng lại, nhìn vào đôi mắt chờ đợi điều thú vị gì đó, phì cười, hần tiếu hài với khuôn mặt ngây ngô, học hỏi này của nàng:

- Thì bắt đầu lại tất cả.

- Ồ... Thế chẳng khác nào không có thuốc giải?.

Gật đầu, hần nắm lấy đôi tay bé nhỏ của Mã nhi hướng về phía trước, lướt qua hàng hoa Cường Chi Nữ rung động trước gió trời, nàng quay đầu lại. Trong lòng ấp ủ sự hâm mộ trên những cảnh hoa quá mỏng manh giữa trời đất bao la, vẻ đẹp đó đã làm nàng cảm thán. Nhìn thấy hần không để ý, nàng đưa tay hái nhẹ một cánh hoa, lén bỏ vào ống tay áo, sau đó Mã đưa mắt ngắm nhìn những loài hoa kiêu diễm khác, như bản thân chẳng làm chuyện gì cả.

Lúc gặp được Hạ Nhạc, cung chủ của nơi này, Mộc Mã đã há hốc mồm, mắt tròn to nhìn nàng ta một cách ngưỡng mộ nhất. Nếu nói Nhạc đẹp thì cho xin, nàng ấy còn hơn cả tiên nữ đó chứ. Mã nhi chỉ có thể hình dung nàng ấy qua bốn chữ. Tuyệt thế giai nhân. Không một ai có thể sánh bằng.

Thế nhưng, sự ngưỡng mộ liền bị dập tắt khi ánh mắt của Bạch Tử cùng Hạ Nhạc chạm vào nhau, nàng đứng giữa hai người như cái bóng đèn, kì đà cản mũi chen ngang, họ nhìn nhau mơ hồ như ngàn năm cách biệt vậy. Lòng Mộc Mã không vui, nàng chẳng hề cảm thấy có sự thân thiết của tình bạn hữu.

- Bạch Tử?.

Nắm cổ tay áo hần, Mộc Mã giật nhẹ, gọi tên hần cùng đôi mắt giương cao đầy ám ức, hần đang làm cái quái gì trước mặt nàng thế này?.. Bạch Tử cuối đầu nhìn nữ tử đương ăn giấm chua, khuôn mặt cau nhẹ khó chịu, trách cứ hần, nở nụ cười, Tử vịn lấy đôi vai của nàng:

- Đây là Tiểu Mã, muội muội kiêm lang của ta. Còn đây là Hạ Nhạc cung chủ, người bạn hữu lâu năm.

Hạ Nhạc nhìn Mã Mã nở nụ cười thân thiện, nét cười ấy nhân nhật như vàng hào quang, nhưng tại sao thâm tóm vào đôi ngươi Mã lại quá chói thế này. Nàng vươn tay xoa nhẹ thái dương, ánh mắt hoang mang không chịu nổi, cả thân người nghiêng ngã tựa vào lòng hần:

- Muội không khỏe?.

Nàng gật đầu, Hạ Nhạc rất biết lòng chiều khách quý, Mộc Mã cùng với tiểu nha hoàn đi đến cung Đông dành cho thượng khách. Dù bước đi nhưng Mã nhi không thể nào thôi nghĩ đến Bạch Tử, hần ở lại đó với Hạ Nhạc, liệu có xảy ra chuyện gì vượt quá tầm bạn hữu không?.. Nàng sợ hãi, bước chân run lên đầu nhức, nàng không phải không tin hần, mà thật sự niềm tin lúc này chẳng khác nào là thứ vô bổ. Tại sao Hạ Nhạc lại khiến nàng lo lắng đến thế? Rốt cuộc nàng ta đã uy hiếp gì đến Mã Mã chưa?.

Và những gì Mã nhi lo sợ, thấp thỏm trong lòng mười ngày qua đã trở thành hiện thực. Đêm tối mịt mờ, ánh trăng chưa tròn yên lặng, tĩnh mịch nằm trên ngọn cây đa già, những âm thanh rộn người của bọn con trùng đánh tan giấc mộng đẹp của Mộc Mã.

Tĩnh giấc giữa đêm khuya, bên cạnh lạnh ngắt chẳng có bóng hình ai, mở to mắt, Mã Mã quờ quạng, thò thè kêu tên hần, nhưng chẳng có âm thanh nào đáp lại. Lòng nàng bỗng nôn nao lạ thường, dường như có bàn tay vô hình nào đó dẫn dắt bước chân gấp rút của nàng đi về hướng Nam.

Căn phòng còn đốt nhẹ ngọn đèn dầu, Mộc Mã đưa chân đạp mạnh cửa bật tung, ánh mắt nàng đau đớn đến tê tâm, cả thân thể run lên bần bật sau bộ y phục mong manh màu trắng muốt. Đôi mắt nàng đau thương, tan tát chiếm giữ lý trí của bản thân, cả người sắp gãy lìa nhưng lạ thường thay mạnh mẽ, đôi tay nàng giờ lên trong vô thức và rồi..

- Tiểu Mã...

Tiếng la vang vọng của Bạch Tử âm xa, từng đợt sóng triều cường lấp lờn ngọn gió đêm, ánh mắt hần hoảng hốt nhìn nàng, đôi ngươi kinh ngạc Hạ Nhạc cũng không tin chứng kiến những gì mới xảy ra. Trong không gian tĩnh lặng ấy, chỉ còn nụ cười thắm thoát đau thương của Mã nhi. Một cô gái mềm yếu lại có thể một trăm lần gần trùng tử nguyệt của Hạ Nhạc. Dòng máu tươi trào ra nhưng nhanh chóng được Bạch Tử điểm huyết cầm cố, hần nhìn Mã Mã như một lời cầu khẩn, một giọng nói nghe hần giải thích vang đâu đây.

Nhưng Mộc Mã không nghe, nam tử trước mặt không quen biết bao ngày lại làm nàng điên loạn đến không làm chủ được bản thân. Giọng hần khẩn thiết gọi tên nàng. Và đáp lại hần là một cú vung tay nhắm chuẩn vào tử huyết Hạ Nhạc.

Trong một lúc nguy nan đến gần Hạ Nhạc, Bạch Tử vung tay, một chưởng đánh vào vai trái nhưng chẳng may Mã nghiêng người, hưởng trọn tận trong tim. Cánh tay Mã nhi ngừng lại trên không trung và rồi nó rớt xuống, im lìm không sức sống, Mã Mã không khóc, nàng chỉ giương mắt nhìn người nàng yêu quần áo không chỉnh tề, hướng mắt về nữ tử xinh đẹp, xiêm y đã vung rải khắp sàn. Mộc Mã ngửa cổ cười, nụ cười bi hài nơi khóe mắt nàng, một ngụm máu tươi nhỏ thẳng vào khuôn mặt hần.

Bạch Tử ngây người, hần khuôn phải muốn làm Mã nhi bị thương, cái chưởng đó chỉ là bản năng, hần vươn tay cố chạm lấy thân hình yếu ớt xiu quẹo của nàng. Nhưng không, nàng lách người né tránh khỏi.

Mã nắm chặt tay thành quyền, máu tươi nhuộm khắp viền môi nàng, lén nhẹ tô điểm lên bạch y phong phanh giữa trời gió, cây trăm hồ điệp trong tay được tô điểm bởi màu sắc đỏ tươi. Huyết nhục lại lần nữa trào ra, hần đã đánh nàng. Đánh nàng để bảo vệ nữ tử khác, vốn dĩ hần chưa bao giờ thật sự yêu Mã Mã. Thời gian qua nàng chỉ là một vật hồ thay thế.

Nàng quay lưng bay thẳng đến vực thẳm, nơi mà mười ngày trước đã đi qua cùng hắn, nàng còn nhớ hắn nói:

- Vọng Ưu, nơi mà ai cũng sợ khi nhắc đến, cả thần tiên sống khi xuống dưới chưa chắc có thể trở về nguyên vẹn.

Lúc ấy, nàng còn ngây thơ hỏi:

- Vì sao?.

- Nơi đó là Quỷ Cốc Vô Tình, chỉ có âm hồn quỷ dữ.

Mộc Mã rung mình, nàng sợ ma, nàng sợ chết, sợ lắm bóng tối bao quanh.

Đến hôm nay, cái sợ hãi đó chẳng còn gì e ngại, bởi hiện tại người nàng yêu thương đã không cần nàng nữa, nếu cái chết có thể mang nàng trở về hiện tại. Hay đi gặp Tử Dai cầu khổ cũng chẳng sao.

Bạch Tử đuổi tới nơi, lúc nàng lao đầu xuống vực thẳm không thấy đáy, nàng mờ ảo nhìn thấy hắn cùng Hạ Nhạc ôm lấy nhau. Tại sao đến cuối cùng, hắn vẫn muốn diễn cảnh tình chàng ý thiếp cho Mã nhi xem? Hắn có biết trái tim nàng đã không thể chữa lành nữa rồi?. Câu nói vang vọng ngân lên trong tiềm thức:

"Hạ Nhạc, chưa ai mang cho ta cảm giác mê mẩn như nàng".

Lúc Tử Dai bước đến mang nàng đi, Mộc Mã trong sự tỉnh táo còn lại liền tìm thấy cánh hoa Cường Chi Nữ, nàng nhanh chóng nuốt lấy nó lẫn những giọt nước mắt mặn đắng.

Nay ta tìm đến Vô Tri, để quên đi chàng.

Hai tháng sau tại yến tiệc đại thọ của Thái Hậu.

- Tiểu Mã, ta đã tìm thấy nàng rồi.

Bạch Tử đeo chiếc mặt nạ xám lạnh tanh che nửa khuôn mặt, hắn ôn nhu, vui mừng đến cuồng nhào ôm chặt Mộc Mã trong lòng, xoay vòng, hắn hét lên đầy vẻ hạnh phúc, thỏa mãn nhớ thương lo lắng bao ngày.

Nữ tử trong lòng e thẹn, cuối đầu, vẻ mặt ngây ngô, cường điệu mà cười mỉm. Nàng đẩy nhẹ hắn ra, giọng nói hòa nhã:

- Ta là Mộc Mã, tiểu quận chúa Hàn Phong Quốc. Cho hỏi người là ai?.

Ngừng lại, hắn chưng hửng nhìn chăm vào đôi mắt nàng, ánh mắt này ngây dại, thuần khiết, chất giọng của nàng không hề mang theo sự lừa dối. Hắn man mác đau thắt tâm can, nàng quên hắn, nàng đương không nhớ hắn là ai. Tại sao?.

Mộc Mã nhìn người trước mặt khó hiểu, lòng nàng bình thản như nước hồ không gợn sóng, đôi mắt tinh nghịch nâng lên cùng khóe môi xinh đẹp. Chắc nam tử này nhận lầm người thôi, nhìn xuống bảo thạch bên hông hắn, khác nhẹ chữ Bạch Tử. Mã nhi đoán chắc đây là tên hắn, nàng chìa tay như cách bắt lấy lịch sử thời hiện đại, giọng nói ôn hòa:

- Người là Bạch Tử phải không? Chúng ta đã gặp nhau thì chắc là có duyên, sao không kết thân làm bạn hữu trước nhỉ?.

Đối diện với nụ cười sáng lạn, không hề nhiễm bụi trần của Mộc Mã mà tâm Bạch Tử loạn lên, chừng như đi trên lửa than bỏng rát, đau đớn nhưng ấm áp làm sao. Hắn không bắt lấy tay nàng, choàng tay ôm chặt Mã nhi của hắn vào lòng, giọng yêu chiều gọi tên nàng từ sau gáy tai:

- Tiểu Mã.

Mã lại nở nụ cười, đối với kẻ lạ này, nàng lại chẳng hề có cảm giác ngượng ngùng, chán ghét, mà nổi nóng cháy, thêm khát cứ nuốt chửng lấy yết hầu nàng đến khô khốc.

- Mã nhi đi thôi.

Mộc Mã từ xa gọi tới, nàng ta lướt qua, tay nắm chặt gấu áo Dương Ngự, nụ cười vui vẻ vուն trên môi đầy đầm ấm.

- Ân, muội đến ngay.

Quay đầu, Mã nhi nắm lấy tay Bạch Tử, cùng hắn bước vào vườn thượng uyển, nơi ngập tràn rượu ngon, cảnh đẹp và đầy tham vọng, đấu đá chốn hoàng cung. Hắn nhoen miệng cười, nhắm mắt hưởng thụ hương thơm thoang thoang trong gió. Mộc Mã không nhớ cũng tốt, từ bây giờ hắn sẽ bắt đầu lại, bắt đầu tạo nên những kỷ ức riêng đẹp đẽ, chỉ duy nhất của hai người. Không đau thương, không phần hận rồi xa.

Chương 18: Lệ Nhi

Lời tác giả: Có những mốc thời gian bị biến mất, không rõ hay chưa nói tới, thì mọi người đừng vội bức bối nha, đây đều là ý đồ cả. Mọi khuất mắt sẽ được giải bày ở những chương sau. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Tên Tử Dai mạng xui hơn nhọ nỗi mới dính vào cặp đôi không được nhẹ nhàng này, sau khi Hàn Yết trở về, hắn đương chứng kiến một cảnh tượng quá huy hoàng đến nỗi bốc khói, đầu không ngừng nghĩ về việc hồng hạnh xuất tường của Mộc Giải.

Sau một canh giờ đánh nhau đến tan bành khách điểm thì... Tử Dai quỳ hai gối, nước mắt nước mũi không ngừng van nài:

- Lão gia của ta ơi, người chưa nghe ta giải thích đã đánh túi bụi thế còn đâu công bằng.

Mâu quang sắc nhọn, Hàn Yết trao cho Tử Dai cái nhìn sồn gai óc, rồi hất mặt về phía Giải nhi chán chường ngồi một chỗ thối nhẹ hàng móng tay. Mọi người vì biến cố mà tỉnh dậy hết, ai cũng lấp ló bên cửa sợ sệt, có người còn nhanh lấy đồ đi ra khỏi khách điểm, sợ liên lụy đến bản thân.

- Ta thấy rõ ràng, không lẽ ngươi bảo ta đây bị mù?.

Nghiến răng, Yết trong còn ghê gớm, xấu xí đê tiện hơn cả tên Tử Dai, tên Diêm Vương nhất hơn thỏ để liên ực nghẹn, bò lết lại ôm chân Mộc Giải:

- Nàng nói một tiếng công bằng cho ta đi.

Giải Giải hừ lạnh, đưa chân đá mạnh làm hắn lăn quay, nghẹn ngào, ủy khuất không nói nên lời. Nhưng bỗng nhiên trò đùa dừng lại, khuôn mặt hắn trở nên nghiêm nghị, phôi lớp bụi trên áo, bước chân ung dung đi đến cạnh Mộc Giải.

Cuối người, hắn ghé sát vào tai nàng thỏ thẻ, điều hắn nói làm khuôn mặt nàng biến sắc trở nên tồi tệ, vô cùng khó coi:

- Mộc Mã có chuyện rồi, chúng ta phải đi đến Vọng Ưu. Ta sẽ chỉ đường, một tháng sau, nàng ta sẽ xuất hiện tại đó. Không nguyên vẹn.

Nuốt nước bọt một cách khó khăn, cổ họng khô khốc, Giải choàng người đứng dậy, nắm tay Hàn Yết chạy ra xe ngựa bên ngoài, tay ôm cái chiếc bụng hơi nhô trong vô cùng cực khổ.

Hàn Yết không hiểu việc gì xảy ra, hắn chỉ biết khuôn mặt mình lúc này đầy than đen bao phủ, chưa nói tới việc tên tiểu tam kia đương nhiên leo lên cùng. Giờ chân hắn định đạp cho Tử Dai một phát, ai ngờ đầu bị Giải nhi chặn lại, khuôn mặt không vui chút nào, giọng tức giận:

- Chẳng hưởng sắc được, còn ta không à? Đây là Tử Dai, bạn của tiểu muội ta. Còn lộng hành, ta sẽ đánh chết chàng.

Cái này có vẻ vượt ngoài tầm tưởng tượng của Hàn Yết rồi, hắn mở to mắt, không còn biết lỗi tại mình có bị lung bùng không, từ ngữ của Giải nhi khiến hắn khó hiểu, chạnh lòng, khó khăn hỏi:

- Tiểu muội nào? Không phải nàng chỉ có Chu Bình là huynh muội kết nghĩa sao?.

- Nói nhiều.

Liếc mắt hình viên đạn, Mộc Giải đề Yết xuống, cứ thoải mái như chiếc gối, nàng nằm lên bụng hắn. Dùng ánh mắt ra lệnh cho Tử Dai cầm dây cương, hắn ngoan ngoãn nghe theo, ánh mắt kiên đề nhìn Yết tức ói máu.

Hàn Yết không nói thêm lời nào, ánh mắt lúc này của Mộc Giải quả thật rất dữ tợn, trước giờ hắn chưa hề nghĩ đến nàng lại có một khí chất ép người, hạ bệ người đối diện chỉ qua cái nhìn tức giận. Có lẽ vì sự thay đổi đột ngột này của nàng, nên làm cho hắn thấy vui lạ thường, không còn vẻ giả tạo, nguy hiểm hay ra dáng quận chúa bướng bỉnh, xem người khác không là cái đĩnh gì.

Một lúc sau, Mộc Giải đã yên bề trong giấc mộng của nàng, còn hắn vẫn cứ nằm như thế để nàng gối đầu lên bụng, tay hắn đưa lên cao, nhẹ nhàng đáp xuống bụng nàng, nơi bảo bảo đáng yêu đang ngày càng lớn lên. Trong lòng hắn tràn ngập tia nắng, ấm áp lẫn dịu dàng, nhưng rồi hình ảnh của Ngưu nhi lại hiện ra, nét cười trên khuôn mặt nàng, giọng nói thuần khiết kêu tên hắn, sự vô tư vô lo cứ vờn quanh mỗi cử chỉ của nàng. Trái tim hắn không yên, cứ nhón nháo cùng hàng ngàn cảm xúc lẫn lộn.

- Chẳng ngủ đi.

Khuôn mặt ngái ngủ, phờ phạc của Mộc Giải nhìn hắn, nàng bỗng giật mình khi thân thể Yết cứ khó chịu chinh tới lui. Trong mơ hồ, nàng có thể nhìn thấy

được đôi mắt của hắn lúc này, trong màn đêm chúng như hai chiếc đèn pha sáng chói, nhưng có gì đó rất buồn, man mác nỗi nhu tình đặt không đúng chỗ.

Bỗng nhiên tim nàng như dao xẻ đôi, bàn tay nắm chặt lấy bàn tay hắn, chinh lại tướng ngủ, Giải chui vào lòng hắn, yêu chiều:

- Một ngày nào đó, thiếp sẽ giúp chàng cùng người mà chàng yêu, mãi mãi không bao giờ rời xa.

Vân đạm phong kinh, hắn nở nụ cười phảng phất tỷ tuyệt vọng:

- Không thể đâu, ngủ đi.

Chỉ nhiều đó thôi cũng khiến nước mắt Mộc Giải tuôn dài, đối với hắn, nàng tin rằng mình không hề yêu, nhưng thân xác này không phải của nàng, trái tim này cũng không thuộc về quyền nàng có thể điều khiển. Nên chắc rằng, chính lúc này thân xác này, cùng cái tình yêu không được hồi đáp đang đau khổ. Lúc này đây, Giải cần làm là bồi đắp tình yêu, không đúng, là tạo nên. Gây dựng tình yêu cho hắn lẫn linh hồn nàng.

Hàn Yết cảm nhận được tay áo lạnh lẽo, thứ chất lỏng sóng sánh trong màn đêm ung dung, lạnh nhạt với mọi thứ xung quanh đang dần dà rơi xuống. Nỗi đau của Giải, hắn tất nhiên có thể nhìn thấy, đã cố gắng dành cho nàng sự công bằng nhất, nhưng hắn vẫn không thể quên đi tình cảm trái luân hồi đạo lý ấy.

Một tháng sau.

Giải vừa đến kịp lúc, bóng dáng Mộc Mã rơi từ trên cao xuống làm trái tim nàng căn như dây đàn, Hàn Yết thi triển khinh công, một tay đỡ lấy Mã nhi, hai người nhẹ nhàng đáp xuống đất trong sự an bình. Nhìn quanh không thấy Tử Dai đâu cả, đến một lúc sau, làn khói dày đặc bao trùm ba người, Mộc Mã nặng trĩu mở mi mắt, miệng mấp máy gì đó nhưng không có âm thanh nào. Và rồi, nàng lại rơi vào trạng thái mơ hồ, bất tỉnh.

- Chúng ta đi thôi.

- Người là ai?.

- Ta là Tử Dai.

Đôi mắt Mộc Giải sáng quắc, tên tự nhận Tử Dai vô cùng tuần lãng, làn da trắng như tuyết, môi đỏ hơn máu, vẻ mặt thư sinh nho nhã như yêu tinh chuyển thế, đây đúng là siêu cấp hồ ly nha.

Về mặt nam trai của Giải nhi khiến Yết tức giận, ăn giấm chua kéo nàng sát vào trong lòng, đưa Mộc Mã lại cho Tử Dai, Yết nhìn qua đã biết, y phục này đã hơn một tháng không thay, cũng chẳng thấy tắm rửa, mùi bốc đến nghẹt mũi. Thật ra là ganh tỵ sắc đẹp mới nói thế, chứ thật ra Tử Dai không hề hôi thối đâu.

- Tại sao lại đẹp như thế?.

Mắt nàng đã nở hai trái tim, vẻ mặt mê trai thấy rõ, không ngừng chảy nước dãi dài dài. Tử Dai ngửa cổ cười to:

- Ta dịch dung thôi, lúc này ta đi tìm hồn phách của Mã Mã, chắc có lẽ âm khí đã làm ta trở lại thể này đây.

- Ta cũng đẹp mà.

Hàn Yết nói một câu xanh rờn, đôi chút hồn dỗi ganh đua làm Mộc Mã chưng hửng đưa mắt nhìn, gật đầu như gà mổ thóc:

- Chàng đẹp nhất rồi, không ai có thể so sánh được.

Nói trắng ra là... Mộc Giải đang vượt mong ngựa nha, cái bậm môi của Hàn Yết thật khiến nàng sôi máu sùng sục, lừa dục vọng tăng cao, huyết áp cũng lên đến chóng mặt. Không biết việc gì đã xảy ra trong một tháng qua, mà có thể làm con người của Hàn Yết thay đổi như thế. Cái này sẽ nói sau, còn hiện tại vấn đề chính là tiếp tục xuất hiện thêm một kẻ ghê gớm.

- Chủ thượng.

Nữ tử trắng toát như cái xác chết không có tí máu nào, nàng đứng sau lưng Tử Dai, vẻ mặt băng lãnh đến vô hồn, môi thâm đen đến dọa người. Giải vừa nhìn thấy đã hét hồn, ôm chầm lấy Hàn Yết. Tử Dai xoay người, một tay làm phép khiến cả thân người Mộc Mã đương bất tỉnh lơ lửng, phát ra ánh sáng nhàn nhạt, tay còn lại vung lên kéo thiên hạ kia vào lòng:

- Lệ nhi, nàng lại chạy loạn rồi.

Hàn Yết nuốt nước miếng:

- Đây, người là Diêm Vương mà, sao có thể giao cấu với oan hồn.

Tử Dai đang cười dịu dàng cũng phải trở nên âm lãnh, nhìn thẳng vào Hàn Yết:

- Lệ nhi không phải oan hồn.
- Vậy là ai?.

Ánh mắt Từ Dai nhìn đến Mộc Giải, chợt đôi ngời óng ánh từng tia nhu tình, đậm đà một mùi hương dịu ngọt:

- Một hồn phách, từ ngàn kiếp trước của Giải nhi. Và ngời... Là một nửa linh khí trong ta.

Không gian ngưng bật giữa bốn người, hai người trần và hai kẻ âm tiên, tám con mắt nhìn nhau trong một thoáng. Rồi sau đó cánh cửa trắng toát hiện ra, ký ức của ngàn năm trước được kể lại.

Bạn đang đọc truyện (*12 Chòm Sao*) *Khúc Hát Ngàn Năm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Hồi Ức

Một làn khói trắng mờ ảo che phủ cả cánh rừng âm u, từ đâu những đoạn hồi ức được chấp nối, hình ảnh một lúc rõ ràng mang cả bốn người cùng dõi theo.

Khung cảnh hiện ra thật thơ mộng, hồ điệp cùng ngàn loài hoa không tên khoe sắc dưới những tia nắng trong suốt, xa xa có vài cây cổ thụ khá to, một cây táo già ra trái đỏ mọng, dưới khóm cây là bóng hình nhỏ nhắn của nữ tử tầm tám chín tuổi, hình như cô bé đang trốn ai đó.

- Lệ nhi, mau ra đây.

Giọng nói quát tháo, tức giận, cầm trên tay là cây roi mây khá dài, khuôn mặt cau có khẽ xoay qua bốn người. Mộc Giải nín thở, trợn trắng kinh ngạc. Người này không phải là Từ Dai sao?.

Từ Dai mỉm cười nhẹ, vỗ nhẹ lên vai Giải nhi:

- Đây là hồi ức của ta.

Giải Giải gật đầu, mắt tiếp tục dõi theo câu chuyện.

Người bên trong màn sương dừng dừng sát khí đi lại gần cây táo già, đưa tay lôi mạnh cô bé ra ngoài, thiên hạ nhỏ sợ hãi, khóc toáng:

- Chủ thượng, không phải là con, con không làm vỡ bình Điều Hương mà.
- Vậy là ai? Hử?.
- Là Thượng Tiên Bích Chi.

Về mặt Từ Dai trong hồi ức trở nên hung tợn hơn, vài vạch đen đã nổi khắp trán hấn, đưa tay lên cao.

Chát Chát Chát

Từng đợt roi bông rớt xuống người nữ tử bé nhỏ, cô bé tránh né hết bên này đến bên nọ, nước mắt ẩm ướt chảy dài, khuôn mặt hồng nhuận trở nên nhợt nhạt được bao phủ bởi lớp sương mù dày đặc. Tiếng la không nhận tội cứ vang một lúc thảm thiết hơn, nhưng người cầm roi không nhẹ tay hay dừng lại mà còn đánh mạnh hơn, hung hăng hơn.

- Thiên Từ Dai, chàng ngừng lại đi.

Bỗng nhiên từ đây xuất hiện một tiên nữ xinh đẹp tựa ảo ảnh nắm chặt cổ tay Từ Dai, giọng nói tức giận man mác hàn khí.

Mộc Giải lại lần nữa nhìn sang tên Từ Dai, đó là tên đầy đủ của hấn sao? Sao lúc giới thiệu hấn lại bỏ qua họ của mình thế nhỉ? Có hiềm cơ nào sao?.

- Đừng gọi ta như thế! Ta không mang họ của ông ta.

Thiên Từ Dai cúi bần, về mặt oán khí chồng chất.

- Nhưng đó là phụ hoàng của chàng... Là phụ hoàng của huynh chàng cũng là... Phu quân tương lai của ta.

Biến sắc, Thượng tiên Bích Chi ghen ngào, đôi mắt đảo quanh đến một hướng xa xăm, không dám đối mặt với Tử Dai. Nhưng hắn vội kéo nàng lại, bắt Bích Chi đối mặt với ánh mắt tràn đầy nhu tình, yêu thương của hắn:

- Không, Bích Chi hãy trốn cùng ta.
- Trốn? Tam giới ở đâu không có bóng dáng của Thiên Đế?.

Về mặt giễu cợt, khoe môi cong nhẹ đầy nỗi bi thương. Bích Chi thờ dài, trái tim nàng như vỡ òa trong thiên định không thể thay đổi được. Hắn nắm chặt tay thành quyền, ním chặt môi, hắn nói ba chữ chắc nịch khiến Bích Chi không tin, lùi dần về sau:

- Đến Ưu Minh.
- Chẳng điên rồi.

Bích Chi bay đi, đầu vẫn lắc nguầy nguậy, Ưu Minh nơi ma giới tập hợp, nơi chỉ có bóng tối và cái chết, so với địa ngục nó còn đáng sợ hơn rất nhiều, chỉ có những thân tiên mang trong người oán khí mới có thể đến đó. Một khi vào rồi thì vĩnh viễn không thể ra khỏi.

Lệ nhi mắt ướt nhoe, đưa tay lau lệ rồi ngược nhìn Tử Dai, thấy hắn cứ đứng bất động nhìn theo bóng Thượng tiên Bích Chi bay mất mà lòng chột chùng sâu. Đưa tay, nàng giật nhẹ cổ tay áo hắn:

- Chủ thượng?.

Hắn quay đầu nhìn Lệ nhi, trong ánh mắt chẳng có gì ngoài sự vô cảm, bình lặng như chiếc gương phản chiếu đến đáng sợ, Tử Dai ngồi chồm xuống, ôm lấy nàng vào lòng, giọng dịu dàng:

- Tiểu Lệ, con có dám đến Ưu Minh cùng ta không?.

Nàng biết rõ Ưu Minh là đâu, truyền thuyết về nơi đó đáng sợ ra sao nàng cũng đã được thuật lại rất chi là thực tế, lòng có hoảng sợ nhưng khi nhìn sâu vào đôi mắt tuyệt vọng của chủ thượng, không biết tại sao sự dũng cảm trời dấy, kiên quyết:

- Chỉ cần chủ thượng ở đâu thì Tiểu Lệ sẽ đến đó với người.

Khoe môi hắn cong lên dịu dàng như đường chi nhuyển khiến lòng người điên đảo, làn da hắn thật trắng thật mềm mại khiến Lệ nhi thích thú chạm vào, đôi môi mọng đỏ lướt nhẹ đặt lên vầng trán của nàng. Viên môi nàng nâng lên hạnh phúc, ngây dại:

- Người đừng buồn nữa, sau này Tiểu Lệ sẽ bên người mãi mãi không bao giờ rời bỏ người đâu.
- Con chắc sẽ không bỏ ta?.
- Vâng ạ.

Nụ cười thánh thiện, tinh khiết không vướng bụi trần xao nhãng ý định trong Thiên Tử Dai, nhưng rồi hắn hé môi thờ dài, hắn biết như thế là có lỗi với Lệ nhi. Thế nhưng trái tim hắn không thể để mất Bích Chi được.

Ngày đại hôn của Thượng tiên Bích Chi vào một tháng tới, thẩm thoát thời gian trôi qua rất nhanh những gì lướt được nó cứ chạy theo vòng tròn, hình ảnh mòn một đều hiện rõ. Lệ nhi là Cửu Vĩ Hồ, trong một thoáng nàng đã lớn như nữ tử trưởng thành nhưng đầu óc, suy nghĩ vẫn chỉ như đứa trẻ mười tuổi thôi.

Hôm đó, chốn cung đình đông vui như hội bàn đào, duy Vương Mẫu Nương Nương thì khó chịu ngồi một góc, mặt hầm he bất cứ ai dám đến gần. Thiên Đế ngồi một bên nhấp rượ, khuôn mặt tuấn lãng chẳng hề giống như truyền thuyết miêu tả: nào là râu ria bờm xờm, nào là gầy với độ tuổi trưởng lão. Ôi, ngài ấy chuẩn mực soái ca quốc tế đấy.

Ở một góc khuất khác, Thiên Tử Dai đột nhập cướp tân nương, Lệ nhi bên cạnh không hiểu lắm, vẫn ngây ngô nghe theo hắn, nàng ngồi lại chỗ Bích Chi, vịn trên người bộ y phục tân nương đỏ tươi kiều diễm. Thích thú mê mẩn, nàng mặc hắn nói gì cũng gật đầu và ở lại chơi đùa cùng bộ đồ đáng yêu này.

Và trong một khắc Bích Chi như quất âm rất lớn điều đó nhưng Tử Dai không hề quan tâm đến.

Khúc đó được tua nhanh khiến Mộc Giải như cầu chớp mắt, rồi tới một quang cảnh khác, thác lửa vàng cháy bùng vạn vật đang tuôn trào xuống một vực thẳm, ở đó chỉ có đá và cát vô cùng cần cỗi, chưa kể đến thời tiết thay đổi đột ngột từ lạnh sang nóng. Một khắc trước trên người còn mặc áo bông dày cộm, thì một khắc sau phải điên cuồng cời hết nút thắt. Nóng đến chết.

- Mau giao Thượng tiên Bích Chi cho ta.

Người nam tử tuấn lãng, lãnh khốc lúc này lên tiếng, sau hắn là cả vạn vạn thiên binh, ngàn ngàn thiên tướng, tay cầm những vũ khí có thể giết chết tiên tử. Thiên Tử Dai kéo Bích Chi ra sau lưng, mặt không đổi sắc, chỉ có sự căm ghét:

- Ông không xứng đáng với Bích Chi, không xứng đáng với mẫu thân.

Vương Mẫu Nương Nương đứng bên trong đám thượng thần, khỏe mắt đỏ hoe, lòng đau đớn muốn chạy đến bên Từ Dai để nói hay phù định điều gì đó, nhưng đều bị chặn lại tất thấy lỗi ra. Lệ nhi cũng đứng cùng với Vương Mẫu, dáng vóc còn khá thấp bé nên nàng dễ dàng cúi ra khỏi.

Bên ngoài yên tĩnh một chốc, gió xoáy nổi lên cuộn cuộn, từng đợt cuồng phong bám lấy hai người, Thiên Đế bay lên cao phất nhẹ bàn tay, một đợt đao kiếm xuyên tim hướng thẳng Từ Dai mà buông xuống. Từ Dai nhanh lẹ kéo Bích Chi đi, tránh né từng đợt chiêu thức Thiên Đế ra tay, không hề lưu tình.

Bỗng nhiên một bóng dáng nhanh như tia chớp, thấp thoáng đã xuất hiện bên cạnh Thiên Từ Dai, bị tập kích hai bên nên hắn không kịp tránh né hướng ngay một chướng, đôi tay buông thõng Thượng tiên Bích Chi, thân thể nặng nề ngã ịch xuống đất. Miệng phụt ngum máu đỏ, ánh mắt sắc bén tức giận:

- Thiên Bạch Từ... Huỳnh...

- Đệ đã hiểu lầm phụ thân rồi. Thượng tiên Bích Chi là nương tử của ta, không phải của Thiên Đế.

- Huỳnh nói gì vậy?.

Thiên Từ Dai dường như không nghe rõ được điều gì nữa, đầu óc hắn quay cuồng phần nộ, đánh mắt về phía Bích Chi, nàng ta lắc đầu:

- Ta đã cố nói với chàng, nhưng chàng lại không nghe ta. Ta thật sự yêu Bạch Từ... Đã từ lâu rồi, cảm giác dành cho chàng không còn nữa.

Ngửa cổ hắn cười rống giận, vân đạm khinh phong, về mặt bốn cột nổi căm hờn, trào phúng:

- Thì ra là như vậy?.

Giọng nói vừa ngừng thì bóng dáng cũng lướt nhanh mất bóng, đến khi mọi người nhìn lại mới hay ra Thiên Bạch Từ và Thượng tiên Bích Chi đã không cánh mà bay. Đúng hơn, họ đang nằm trong tay Từ Dai, ánh mắt hắn độc ác nhìn đôi cầu nam nữ, một người hắn yêu thương, một kẻ hắn tôn vinh hơn cả bản thân.

- Đứng...

Lời của Thiên Đế chưa kịp dứt thì bóng dáng hai người trong tay Từ Dai đã rơi xuống vực Ưu Minh, ngài lập tức mở kết giới nhưng không kịp, cánh công vội mở lại dẫn đến luân hồi. Bích Chi rơi thẳng xuống nơi phồn hoa đô thị, còn Thiên Bạch Từ lại nằm chổng mông ngự trị trong thân xác nhóc mồ côi, trôi xuôi theo dòng sông.

Thiên Đế tức giận, lúc này đây ông ấy muốn một tay giết chết nghịch tử dung dưỡng lâu nay. Đưa tay lên cao, vầng hào quang vàng nhạt tích tụ đậm dần, chói mắt mọi người, cả Từ Dai cũng phải che mắt không thể chống đỡ.

Ầm

Chưông vừa đi, tiếng động vang vọng tam giới, nghiêng ngã cả Thiên Cung, cát bụi mù mịt bay lên cao che mờ tầm mắt của mọi người, đến khi cơn gió lạnh phảng phất lùa qua, lớp bụi mờ mới dần yên ổn trả lại không gian tĩnh lặng lúc này.

- Tiê...u...Lê...ệ...

Ngập ngừng, bị thương, Thiên Từ Dai cứng đờ người, miệng mấp máy gọi tên nữ tử trong lòng, nàng đã lao đến đỡ cho hắn. Nếu hắn bị trúng nặng lắm cũng chỉ tổn thất hơn nửa linh khí, còn nàng...

Khỏe môi nàng cong nhẹ, ánh mắt nặng trĩu cố gắng mở ra nhưng đều chớp chớp khó khăn, dòng lệ nóng hổi âm thầm lăn vòng. Nàng ưỡn người, ho ra từng đợt máu tươi, đau đớn nhưng vẫn không quên đến hắn:

- Ch...ù t...hượng, ng...ười đ...ừm...g l...o... Lệ... n...h...i...không rồi... b...ỏ ng...ười đ...âu. Khụ khụ... ch...i cả...n ngườ...i ở đâ...u c...on ...sẽ ...đ...ến đ...ó vớ...i người...

Buông thõng đôi tay, nàng nghiêng đầu về một bên, hơi thở đã dừng lại trong lời nói thơ ngây, cả lúc nàng biết mình không thể nhưng vẫn cố an ủi người mà nàng yêu thương nhất. Từ Dai đau lòng ôm chặt thi thể Lệ nhi trong lòng, ánh mắt cay xè cùng hàng nước mắt đầm đìa.

- LỆ NHI...

Hắn thét thật to, lắc nàng thật mạnh, hắn không tin, Lệ nhi khỏe mạnh như thế không thể nào ngủ yên được. Mái tóc dài đen bóng của hắn bay lượn trong gió ve vãn từng đường nét trên người nàng trông thật tịch mịch, bị thương cùng khung cảnh nơi Ưu Minh chết chóc, đôi tay hắn vuốt nhẹ lên tóc mây nàng, làn tóc mượt như suối chảy dài cùng máu tươi kinh diễm. Và rồi từng đóm nhỏ lấp lánh, nàng tan biến cùng trời đất, hắn như kẻ điên nắm chặt lấy từng đóm sáng vội tắt, linh khí của nàng đã đứt, tu hành cũng biến thành hư vô.

- Dai nhi.

Vương Mẫu Nương Nương đặt tay lên vai hắn:

- Tiểu Lệ sẽ được đầu thai, tiếp tục trở lại điểm khởi đầu của việc tu hành. Vì một phách của con bé vẫn còn ở đây nên chỉ cần một kiếp thôi sẽ được trở

về.

Quay phất lại, hấn mới hay ra một phách của Lệ nhi vẫn còn vương vấn, nàng khờ khạo, ngây ra, ánh mắt hướng về một hướng thẳng duy nhất, Từ Dai bước đến:

- Lệ nhi.

Phách tất nhiên sẽ còn ký ức, có lẽ lúc trút thờ cuối cùng Lệ nhi đã không can tâm, nàng không muốn rời bỏ điều thân thuộc nhất, cả việc oán khí nơi đây quá nặng đã giúp nàng giữ lại một phách:

- Chủ thượng.

Ngoài chữ chủ thượng ra thì hầu hết nàng không nói được gì nữa, khuôn mặt dờ dẩn, phờ phạt lạnh tanh nhìn thẳng vào hấn.

- Không biến mất hết là tốt rồi. Hay quá!.

Hấn nắm lấy phách của Lệ nhi kéo vào lòng, vốn thân tiên và ma chẳng khác bao nhiêu, nên việc chạm vào được cũng chẳng có gì lạ lắm đâu. Từ Dai tự nguyện trút bỏ nửa phần linh khí đạo hạnh của mình rơi vào vòng luân hồi để tìm kiếm và mang Lệ nhi về.

Tới đây thì Mộc Giải đã ướt đầm nước mắt, khuôn mặt đau thương nhìn Từ Dai rồi nhìn Hàn Yết, sau đó ngẩng nhìn Lệ nhi, cô có thể khẳng định một điều. Bản thân là tuyệt sắc giai nhân, nhưng mà cũng không nên tự cao như thế, bởi lẽ đã thua trong tay Thượng tiên Bích Chi kia mà.

Hàn Yết đực mặt ra, ngu ngu ngáo ngáo lên tiếng:

- Vậy khi ta chết, ta sẽ trở thành người?.

- Tất nhiên.

- Ta không muốn.

- Tại sao?.

- Vì khi đó ta sẽ không làm chủ được bản thân.

- Sự thật luôn đau lòng.

Từ Dai bỏ kết giới, khung cảnh rừng âm u cùng Mộc Mã hiện ra, hấn ngoảnh mặt hút gió đầy ngao nghể, trên tay vẫn còn làm phép khiến Mã nhi bay lơ lửng. Mộc Giải lắc đầu, ngán ngẩm, nếu nói như vậy khi chết đi nàng sẽ trở về hòa vào phách kia tiếp tục làm nữ tử uy dũng hy sinh vì tình, còn Hàn Yết vẫn không thể thay đổi bản tính cao cao tại thượng. Thật sự là vô cùng chịu lỗi.

- Từ Dai coi chừng rút Mã nhi.

Bóng lưng Từ Dai dừng lại, cứng đờ, chất giọng cũng trở nên băng lãnh hơn, thống khổ và pha lẫn chút oán hận:

- Ta sẽ không nhẫn tâm bỏ nàng ấy rơi lần nữa đâu.

- Lần nữa?.

Mộc Giải ngáo đá hỏi lại nhưng bóng Từ Dai đã yên vị trên xe ngựa, còn Hàn Yết thì hiểu ra ngay, hấn thở hắt ra, nắm lấy tay Mộc Giải lôi lên xe, đầu vẫn còn quay cuồng vì sự thật quá man rợ lúc này, mâu quang hấn chợt đảo đến Mộc Mã.

Nàng ấy là Thượng tiên Bích Chi?.

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Người Lưu Manh

Mộc Ngưu ngủ li bì trên long sàng của Diệp Kết không thèm xuống, dù ánh mắt của chúng nô tì, thái giám nhìn nàng rất ư không bình thường. Còn Diệp Kết thì sao? Sau khi về đến Hoàng Cung hấn lập tức thượng triều cùng bách tín quần thần, việc hoàng muội sẽ xuất giá làm nương tử cho Dương Ngư cũng được chăm chút rất chu toàn.

Nàng sau khi đánh một giấc thì tỉnh dậy, Tiểu Xảo chạy ủa vào, không hề có quy tắc của một nha hoàn, cũng đứng từ nhỏ đến lớn nàng có bao giờ để ý ai ngoài tiểu thư của mình đâu.

- Tiểu thư, người có muốn ăn gì không?.

Sờ xuống chiếc bụng bằng phẳng, Ngu Ngu cảm thấy dạ dày co thắt, bao tử phát ra những âm thanh thật ngượng ngùng, đưa mắt nhìn ra khỏi khung cửa sổ, môi nàng nâng lên thốt ra những lời ngây ngô:

- Tôi rồi sao? Diệp Kết đâu?.

Lời nói của nàng làm nô tì xung quanh ngượng ngùng hơi thở như hít phải ngậm khí lạnh, Ngu Ngu đương gọi thẳng Hoàng Đế bằng cái tên cúng cơm ít ai dám nói ra dù chỉ là lời thì thầm. Mặt nàng ngó ra nhìn những người xung quanh khuôn mặt xanh như tàu lá chuối.

Tiểu Xảo vui vẻ trả lời:

- Ngài ấy đang cùng Tiểu Thái Bảo ở thư phòng phê duyệt tấu chương.

- Phê tấu chương? Hay cùng tên thái giám thông dâm? Haha...

Khuôn mặt nàng đỏ rần cùng điệu cười đen tối hết mức, Xảo Xảo bên cạnh ngu ngu hỏi lại:

- Thông dâm?.

- À, không có gì, chúng ta đi tìm Diệp Kết thôi.

Mộc Ngu vừa nói vừa vui vẻ đi ra ngoài nhưng bị Tiểu Xảo kéo lại đẩy đến trước gương, Ngu Ngu nhìn vào gương xém tý đã thét lên, nữ tử nào dám giả mạo nàng đứng trong gương thế? Đầu tóc rối bù như bệnh thần kinh, mắt lún sâu thâm quầng, nàng nhớ đã ngủ rất đủ... À không, dư giấc rồi mà. Chưa nói đến y phục nhàu nát trong như một tiểu nữ hài không được bình thường.

Cười ngượng, Ngu Ngu đưa ánh mắt cầu cứu đến Tiểu Xảo, mấy cái quần tóc ở cổ đại thật sự làm nàng vô phương cứu chữa, ngoài cột nửa vờ hay quần một cục ra thì cho xin, nàng chẳng thể làm màu mè hoa lá hệt như những người khác được.

Xảo Xảo từ nhỏ đã sống cùng Ngu nhi nên nàng cũng hiểu tiểu thư rất lười, đúng hơn là tiểu thư bây giờ và ngày trước qua cách nói chuyện hành xử thay đổi, còn cả hai bản chất đều lười như nhau. Tần trang cho Mộc Ngu xong, Tiểu Xảo còn phải thán phục tài nghệ quá điều luyện của mình.

- Đẹp thật!.

Nàng nhìn mình trước gương, bây giờ và lúc này khác nhau một trời một vực, xinh đẹp thanh tú, mái tóc quấn gọn cùng vài cây trâm vàng ngọc lấp lánh, đơn giản, mộc mạc càng tôn lên khí chất thanh cao từ Mộc Ngu nàng.

- Cảm ơn người, Tiểu Xảo!.

- Sao lại cảm ơn nô tì, người trước giờ luôn tài sắc hơn người mà.

Dù nói vậy nhưng Tiểu Xảo cũng rất vui, chưa bao giờ được cảm ơn hết, quả thật tiểu thư lúc này có hơi man man nhưng có cái rất hòa đồng. Cả hai người cùng tung tăng đi dọc hành lang đến thư phòng của Diệp Kết.

Ngu nhi thì ngu đường may ra Xảo nhi rất thạo đường sau mấy ngày chịu khó học hỏi, sau một lúc cả hai đã có mặt trước thư phòng của hấn. Nàng định sai bước vào liền bị thị vệ chặn lại, hấn hơi lúng túng vì không nên xưng thế nào, đành nói:

- Nương Nương mời người trở về Phụng Thanh cung.

Nàng cau mày tỏ vẻ khó chịu:

- Phụng Thanh cung là chỗ quái nào?.

Thật ra từ lúc nàng tới luôn ở tẩm cung của hấn chứ có biết tới bóng dáng Phụng Thanh cung ra sao đâu, mặc tên thị vệ can ngăn, hấn khó xử bởi không thể động tay hay nói nặng, người trước mặt hấn đây, cách vài ngày trước rất hùng hồ... Đánh Hoàng Thượng đến lần, bỏ, lết...

- Ta muốn gặp Hoàng Thượng của người.

Giọng nàng đành lại, ánh mắt tức giận quát tháo, khí chất thanh cao bây giờ đã mọc cánh bay mất hay đúng hơn đã bốc hơi hóa thành đám mây đen đầy sấm chớp rồi.

Không cần nghe hấn nữa, nàng dùng lực rất nhẹ cũng đủ làm hấn ngất tại chỗ... Lý do là vì...

Nàng đang cầm đôi guốc gỗ gõ vào ót hấn, mấy tên thị vệ xung quanh trán lấm tấm mồ hôi lạnh nhìn nàng không dám lên tiếng. Mộc Ngu nheo mắt nhìn

từng tên một, thách thức tên nào dám bước lên cân nặng... Đối với nữ tử yếu đuối như Ngưu Bọn họ rất dễ áp đảo nhưng bề chống sau lưng nàng thì quá to, bọn họ không muốn mất đầu đầu.

Mang lại chiếc guốc, ngẩng cao đầu, nàng đưa mắt nhìn Xảo nhi chết đứng tại chỗ, Tiểu Xảo còn chưa hết kinh ngạc hành động khá vụng về mờ cửa. Mộc Ngưu chỉnh lại y phục, nâng bước dài đi vào. Mắt nàng nhanh chóng nhìn đến phía Diệp Kết, hần rất nghiêm nghị phê tấu chương. Đôi mày anh tuấn khẽ cau lại khi thấy nàng nhưng rất nhanh trở nên gian tà.

Nụ cười trên môi hần làm Mộc Ngưu lạnh sống lưng, run rẩy không phải vì sợ mà là đề phòng. Diệp Kết đứng dậy bước đến gần nàng, giọng nói êm dịu như dòng suối thanh mát:

- Nàng đã dậy rồi, đã dùng điểm tâm chưa?.

Ngưu Ngưu dùng dáng vẻ bất cần đời che giấu đi nụ cười điên cuồng trong lòng, không ngờ sắc đẹp nàng quá ghê gớm khiến cho Diệp Kết điên đảo:

- Vẫn chưa.

- Vậy chúng ta cùng dùng, được không?.

- Ở đây đi, ta không muốn đi đâu xa, mời chân quá!.

- Được, Tiểu Thái Bảo căn dặn ngự thiện phòng làm những món thanh mát, bổ dưỡng mang đến đây cho ta.

Tiểu Thái Bảo cung kính cúi đầu bước khỏi, Tiểu Xảo cũng biết thời thế liền theo chân thái giám biến mất ngoài cửa.

Mộc Ngưu bước đến tủ sách của hần, toàn những hần tự khiến nàng nhức đầu, nàng cũng không hiểu đây là thời kỳ nào, lịch sử thời chiến sự nào? Nhưng nhìn qua nàng chỉ có hai suy đoán, một là thời Trung Hoa cổ xưa không người nhớ đến, hai là Đại Việt ngàn năm bị đô hộ, chữ viết cũng giống như thế. Nghĩ đi nghĩ lại nàng khó hiểu, bọn hần đều nói tiếng việt giống như nàng, lịch sử nàng học qua chưa từng có Diệp Quốc, Hàn Phong Quốc hay Chu Tương Quốc, cũng chẳng hề có vị vua nào bị đoạn tỵ tên Hàn Dương cùng Chu Bình, chưa từng có ông vua nào biến thái chỉ muốn sờ mông mang tên Diệp Kết.

Chóng mặt, nàng dẹp hết mọi thứ qua bên, bước chân cứ từ tốn lướt qua những tủ sách cao dày, đôi tay nàng lướt nhẹ qua từng cuốn sách chợt dừng lại.

- Nàng muốn quyền sách đó sao?.

- Đúng.

Quyển sách nàng đang chạm tới là cuốn duy nhất có chữ viết, nhìn vào nàng liền hiểu, nhưng trong muôn vạn cuốn nơi đây chỉ có mình nó nằm đơn độc, nàng tò mò hỏi:

- Ta muốn biết về nó.

Hần mỉm cười, chấp tay sau lưng, khuôn mặt ngẩng cao tỏ vẻ tự hào:

- Đây là quyển sách rất lạ kỳ được tổ tiên ta ngày xưa duyên cơ tìm thấy.

- Duyên?.

- Đúng, gần một ngàn năm trước, tổ sư gia chỉ là thương buôn vô danh tiểu tốt, ngày ấy tổ sư gia lên một chuyến đò để chuyển hàng, bỗng dưng trời nổi sấm chớp, nước sông cuộn cuộn xém tỹ đã cuốn chiếc đò nhỏ xuống dòng sông. Nhưng qua một lúc thì mặt nước không có chuyển động gì nữa, ông ta vô tình nhìn thấy một đứa bé trôi dạt trên sông, trong chiếc rổ ấy còn có một quyển sách. Và đây chính là nó.

- Còn đứa bé?.

- Ta không rõ lắm, mẫu thân ta chỉ kể đến lúc đứa bé ấy lớn lên trở thành một nam tử hán, hần mang trên người một chiếc ngọc bội xanh ngọc, tay cầm sáo trúc, trong một đêm giông bão hần biến mất vĩnh viễn.

- Tại sao?.

Nàng cứ ngu ngơ, sao chàng trai ấy lại biến mất như thế? Có thể hần là người hiện đại vô tình cũng bị xuyên không trong lúc đọc sách thì sao?.

- Vì ngày đó tổ sư gia ta đứng đầu nghĩa sĩ nông dân vùng lên đòi công lý, tổ sư gia dẹp loạn cả hoàng cung sau đó người lên ngôi, nạp thê thiếp và có những đứa con. Nhưng tổ sư gia chỉ muốn hần kế vị sau khi người mất, nhưng hần không nhận liền bỏ đi không quay trở về nữa, truyền thuyết kể rằng hần có đôi mắt sáng hơn sao bắc đầu, hào quang nhân nhật luôn tỏa ra theo mỗi bước chân hần đi. Ngày hần đứng lên cùng tổ sư gia dẹp loạn thần, thì hần chỉ mới mười hai tuổi nên được người tôn vinh như một vị thần sống, cứu rỗi sinh linh.

Về mặt Diệp Kết ngày càng hưng phấn, lịch sử hào hùng đầy phép màu kỳ diệu hiện ra trong mắt hần, nếu như không gặp phải Từ Đại chắc chắn nàng sẽ nói Diệp Kết thật quá tào lao, đòi làm gì có tiên, phật, yêu ma. Nhưng hiện tại thì nàng rất tin tưởng việc đó:

- Vậy hán tên là gì?.

- Thiên Bạch Tử.

- Hán họ Thiên?.

- Mẫu thân nói là khi tổ sư gia cứu lấy từ dòng sông, thì liền nhận ra trên người hán còn có chữ khắc bằng máu - Thiên Bạch Tử.

Nàng liền gạt đầu lia lịa, đưa tay rút quyển sách ra xem, nhưng khi lấy ra rồi nàng cảm thấy thất vọng tràn trề, bên trong ngoài một tấm thiệp đỏ không chữ thì chẳng có gì cả. Mộc Nguru định trả về chỗ cũ thì hàng chữ thoát ần thoát hiện mập mờ. Nàng đọc theo:

- Thiên Bạch Tử cùng Thượng tiên Bích Chi.

Còn vài chữ nữa nhưng nàng đọc không ra, các ký tự bị xáo trộn tùm lum, nhưng khi hiểu được ngọn ngành vài từ sau đó, miệng cười ngoác lên, vỗ cái bốp vào mặt Diệp Kết:

- Đây rất giống hôn thú, mình chứng hai người đã là của nhau một cách hợp pháp.

- Hôn thú? Minh chứng? Hợp pháp?.

Vừa xuyết xoa cái mặt trắng nõn in hán năm dấu tại, mắt hán hiện lên tia oan ức cùng khó hiểu, Nguru Nguru gạt đầu lia lịa, Thượng tiên Bích Chi chắc chắn không phải người thường, trong đầu nàng liền hiện ra một mối tình đẹp tựa như tiểu thuyết. Cả hai bị chia cắt, chàng trai Thiên Bạch Tử bị lưu đầy nhưng vẫn giữ lấy vật nhắc hán nhớ đến người hán yêu.

Quay đến đối diện với Diệp Kết, Mộc Nguru định nói gì đó nhưng đều bị nghẹn lại nuốt gọn vào trong, mắt mở to tròn trắng nhìn hán:

- Người lưu manh.

Bốp

Cuốn sách giáng thẳng vào mặt Diệp Kết, dám nhìn mông nàng một cách công khai không dè chừng như thế à? Đúng là đồ lưu manh, chẳng ra làm sao. Nàng dùng dùng sát khí dồn Kết lùi ra sau, trong tay là quyển sách to chực chờ hôn vào mặt Diệp Kết thêm mấy cái.

Về mặt Diệp Kết méo xẹo, cười không ra hơi lùi dần về sau, hán nhìn nữ tử đáng yêu tức giận lại cực kì thích thú. Hán chính là muốn làm nàng nổi giận trông muốn cứng nạng thế này đây.

Nhưng Mộc Nguru đâu biết nàng đương thuận theo ý đồ của hán đâu chứ, khuôn mặt cứ đỏ chót, khóe béc nghi ngút, miệng nhếch cao, hán dám lưu manh nàng liền cho hán nếm đủ.

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Xuân Dục

Mới một tháng trôi qua mà cứ như trăm năm nơi địa ngục, lo chống chế lại Diệp Kết mà Mộc Nguru đêm không ăn, ngày không ngủ. Hai mắt thâm quầng như con gấu trúc, mặt xanh xao cùng dáng người ốm nhom như cây que.

- Hán ta hôm nay đi chưa? Ta muốn ngủ.

Nàng hỏi Tiểu Xảo, nha hoàn đáng yêu ngày nào cũng trở nên đồ dẫn tội nghiệp, Xảo nhi ngáp một hơi, thờ dãi:

- Ân, Hoàng Thượng đã thượng triều. Mà tiểu thư này, người giờ đã là nương tử của người ta, ngồi trên ngôi vị Hoàng Hậu - Mẫu Nhi Thiên Hạ rồi. Tại sao không muốn thị tẩm?.

Khóe béc nghi ngút khắp đỉnh đầu Nguru Nguru, nàng ảm ức:

- Ta chính là không tình nguyện lấy, cái tên chết tiệt đó đừng hòng mà thị tẩm ta.

Rầm

Đập mạnh tay xuống bàn, nàng đứng dậy đi đến long sàng của Diệp Kết, chiếm chệch nằm ngủ mặc Tiểu Xảo trợn mắt nhìn, Phụng Thanh Cung được ban cho Mộc Ngưu hiện tại bị bỏ hoang, cũng bởi một điều là ở không quen, lúc mới đến nàng luôn ở cung của hắn, bây giờ bắt qua chỗ khác ngủ thật sự là lòng rất bất an.

Chủ nào tớ nấy, Mộc Ngưu hơi thở dần ổn định đi sâu vào giấc ngủ, tiểu nha hoàn như Tiểu Xảo cũng cần ngủ mà, bước chân xiêu vẹo chột đồ ằm ngủ ngon lành trên tràng kỷ.

Hai người không ai thua ai, thi nhau mà ngáy lớn khiến cho các nha hoàn khác không dám ngẩng đầu, cuối mắt thờ dài. Một tháng qua có lẽ họ đã quen với việc hai người chả biết tý cung quy cũng chẳng để tâm người ta nói gì. Cũng tốt, không có đầu đá phi tần thì nha hoàn bé nhỏ bọn họ cũng được hưởng thái bình kè.

- Bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Hậu đã ngủ say.

Một tên thị vệ bước vào thư phòng hắn, quỳ một gối, tay chấp đũa trên trán, kính cẩn bẩm báo. Diệp Kết hài lòng gật đầu, tên thị vệ biết điều lui ra.

Hắn cong nhẹ khoe môi, cười thâm trong lòng, đẹp mới tấu chương qua một bên, Kết nhắc bước nhẹ nhàng, lòng khoan khoái vui vẻ mà huyết sáo. Tiểu mỹ nhân đang yên ổn trong mộng, hắn chỉ cần chớp lấy cơ hội mà thưởng thức thôi.

Cạch

Khung cảnh trước mắt làm hắn thật vọng lẫn tức giận tràn trề, Mộc Ngưu đang ngồi bên khung cửa sổ, quay lưng lại với Diệp Kết, trông dáng vẻ điệu dàng như đang thưởng thức cảnh vật xinh đẹp.

- Bãi triều sớm thế sao?.

- Nàng muốn ta trên triều cùng các quân thần như gỗ cứng đó?.

Hơi buồn, Ngưu nhi không chấp nhận hắn đã đánh, tới đến còn đập hắn ra khỏi phòng, lưu lạc đến thư phòng để ngủ. Hoàng cung Diệp Quốc không thiếu cung tần mỹ nữ, nhưng đối với họ hắn không hề có cảm hứng hay thích thú, xác thịt không thèm muốn thì ánh mắt và tâm cũng không thể để lại dù cho họ còn vờn quanh trước mặt hắn.

Một lòng đối với Mộc Ngưu, vậy mà nàng nữ lòng nào không chiều lòng hắn một lần.

- À, Diệp Kết ta dẫn ngươi vi hành.

- Ta phải dẫn nàng mới đúng chứ?.

Mộc Ngưu quay mặt lại, ánh mắt sắc bén liếc xéo hắn, cắn môi hăm dọa. Đúng là quá hiệu nghiệm, hắn lập tức gạt đầu lia lia không lời than vãn.

Một tuần sau.

Cả hai người cùng Tiểu Thái Bảo, Tiểu Xảo cải trang làm thường dân đi xem xét dân tình Diệp Quốc, tội nghiệp thay cho Diệp Kết, hắn đương từ phụ quân xuống gia đình của nàng, Tiểu Thái Bảo làm xa phụ khiến tâm tình bất ổn, Tiểu Xảo làm tiểu muội.

Diệp Kết phản đối kịch liệt nhưng đều bị bác bỏ, vô hiệu lực còn bị Mộc Ngưu nhéo lỗ tai bắt tuân theo.

Tối vài hôm sau do ảm ức trong lòng, Diệp Kết quyết định mua xuân dược dụ dỗ Mộc Ngưu uống, để xem sau này nàng còn đàn áp hắn nữa không? Hay là nhu thuận trong lòng hắn.

Cầm gói xuân dược trên tay mà lòng vui vẻ, hắn bước đi nhanh hơn, hôm nay trở tài pha trà cho Mộc Ngưu uống. Lúc đó, Ngưu nhi đang cùng Tiểu Xảo tám chuyện trên trời dưới đất thì bị Kết hù cho thót tim.

Tiểu Xảo chợt nhớ ra gì đó vội lôi kéo Tiểu Thái Bảo chạy nhanh ra ngoài, giờ đây trong phòng chỉ còn hắn cùng ánh mắt giết người của nàng:

- Sao ngươi lại ở đây?.

- Ta muốn pha trà cho nàng thưởng thức.

- Ô, được hoàng thượng cao quý pha trà thật là vinh hạnh nha.

Diệp Kết cười cười, hình như hắn đã pha trước rồi, giờ chỉ còn châm ra tách cho nàng thôi, hương thơm thoang thoang khiến môi Mộc Ngưu nâng cao, lòng không chút mây may định nhâm nhi thử, nhưng trời không cho nàng cái số được hưởng. Bụng tự nhiên đau thốn, bàn tọa co thắt lại, ôi trời có lẽ nàng đang cần được giải quyết nỗi buồn bã đây.

Đặt tách trà xuống, nàng chạy nhanh ra ngoài dưới đôi mắt ngây người của hắn. Diệp Kết bức bối ngồi sụp xuống ghế, mắt đảo quanh khó chịu, tại sao Mộc Ngưu lại tháo chạy, không lẽ nàng biết mưu kế của hắn rồi sao?. Mâu quanh vừa ngẩng lên, hắn liền bàng hoàng đứng dậy lùi ra sau:

- Tiểu Thái Bảo ngươi vừa uống gì đấy?

Thái giám cận thân tay chân ông ọ, miệng the the, tay vỗ ngực:

- Tiểu Xảo khi không lòi thân đi lấy áo quần phơi bên ngoài, mệt muốn đứt hơi hà.

Bỗng nhiên giọng Tiểu Bảo ngừng lại, mặt hần biến đổi lạ thường, hai má đỏ chót như kiêu say rượu nhưng đôi mắt lại đục ngầu thèm thường nhìn Diệp Kết:

- Hoàng Thượng, thần nóng quá!.

Hần bước đến gần Diệp Kết, Kết ca tội nghiệp lùi lại, mặt biến sắc tái mét, không lẽ trình tiết của hần đương nhiên bị tên thái giám cướp mất sao?.

- Không được bước tới, không ta sẽ chém đầu ngươi.

Nhưng lời của hần chẳng khác nào không khí tan biến mất, Tiểu Thái Bảo cứ lần tới cho đến khi cả thân thể hai người dính chặt vào nhau. Diệp Kết tuy là nam tử hán nhưng lại chẳng có tý võ công nào, từ nhỏ sống trong sự đùm bọc của mẫu thân và phụ hoàng, sách thánh hiền đặt trên tất cả. Bây giờ thật sự trí có thừa nhưng lực thì thiếu thốn.

- Hoàng Thượng người thật là đẹp!.

Tiểu Thái Bảo chu mỏ, nhắm mắt từ từ tiến tới khuôn mặt của Diệp Kết, còn hần thì nín thở, hai tay khéo xô tên biến thái ra khỏi, thái giám không được mạnh cho lắm, đương nhiên chụp éch giữa chốn không người.

Rất nhanh sau đó Bảo Bảo đứng dậy, như con ma dai bám lấy Diệp Kết, bị đánh bị đá cũng không thêm buông ra, Kết tức giận, nổi lửa đập bầy nhầy tên không biết trên dưới. Và kết quả, trên người Diệp Kết chỉ chút dấu hôn.

Lúc Mộc Ngưu trở về thì cả thân run lên bần bật, khóe mắt lấp đầy nước... Nàng cười như con bệnh tâm thần, ngón trỏ chỉ vào hai tên y phục không chỉnh tề đang làm chuyện đồi bại, mà nhìn vào rất giống Diệp Kết cường bức Tiểu Thái Bảo. Vì hần đang ngồi trên người Thái Bảo yếu ớt, ra sức thờ đóc mà.

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Ta Muốn Tuyển Nam Thiếp

Không thể tin được Mộc Bảo lại điên rồ nghĩ ra một sáng kiến vô cùng hay, khi đến Chu Tương Quốc nàng không thể chần chừ liền ra lệnh tuyển nam thiếp và tất nhiên là cho... Chu Bình.

Chu Bình dờ khóc dờ cười nhìn nàng tự ý ngồi lên ghế của hần, cầm bút lông nguầy nguậy vài nét, nói thật thì chẳng đọc được gì cả, hần cuối người, khuôn mặt áp sát vào má nàng:

- Nàng đang ghi cái gì vậy?.

Mộc Bảo đánh nhẹ vào vai hần, miệng tùm tùm cười, đôi mắt híp chặt lộ vẻ hài lòng:

- Ngốc! Người ta chiêu quân, ta chiêu thiếp.

- Nữ tử?.

- Không, nam tử.

Khuôn mặt Chu Bình thật nhiều vạch đen, hần đưa tay gạt phẳng tấm giấy trên bàn không ngừng xé tan nát và bỏ vào miệng nhai. Bảo Bảo giật giật khóe môi, không biết nên cười hay nên khóc, nàng đương vận y phục phong phanh, đôi chân ngọc ngà thả trần lộ ra một mảng da trắng ngần, cổ áo khoét rộng, trung y bị nàng xắn lên để lộ đôi tay thon dài mảnh khảnh, nàng nhảy đồng lên:

- Này, sao ngươi lại ăn giấy của ta? Biết ta viết cực lắm không?.

Nhưng đáp lại Mộc Bảo chỉ là ánh mắt sắc bén chết người của Chu Bình, hần hừ lạnh rồi chấp tay sau lưng nâng bước ra ngoài. Bảo nhi không phục, nàng li lợm viết lại tờ mới một cách khó khăn, khôn khéo, đây không phải là chữ quốc ngữ. Không được bỏ cuộc.

Sau vài canh giờ cuối cùng nàng cũng chấp bút xuống nghiêng mực, vẻ mặt nhẹ nhõm vui vẻ với tác phẩm mình mới làm ra, Bảo Bảo xếp gọn tờ giấy đưa

cho tiểu thái giám ngoài cửa, sau đó nhảy chân sáo tìm Chu Bình. Nét điềm đạm, thoát tục của Mộc Bảo trong một khắc đã mất sạch, nàng cứ như nữ tử tùy tiện xông thẳng đến nam nhân.

Chuyện là thế này, lúc nàng đến vườn thượng uyển thì thấy Chu Bình cùng vài bá quan văn võ ngồi chơi cờ, ngâm thơ. Vì nghĩ hán tử nữ tử, nằm dưới luôn mà có gì mà cấm cản, nàng liền lao tới, choàng tay ôm cổ hắn, khẽ trêu đùa:

- Thiếp nhớ chàng quá!

Sau đó hôn nhẹ vào má hắn, lúc đó Chu Bình đang uống trà và sặc đến nước mắt tràn mi, vỗ ngực không ngừng. Mặt hắn đỏ như gấc, bá quan văn võ xung quanh cũng không khác hán bao nhiêu, người nào cũng cuối đầu, vành tai đỏ chót, thế mà Mộc Bảo vẫn bình thản chẳng để ý đến, thậm chí nàng còn không biết ngượng nữa mà.

Chu Bình xoay người: - Đừng làm loạn.

Rồi nhẹ nhàng cởi áo bào khoác cho nàng, thật không tưởng tượng được mẫu nhi thiên hạ tương lai lại là một nữ tử tùy tiện thể hiện tình cảm thái quá trước mặt mọi người. Chưa hết, nàng còn phong tình trong bộ y phục mát mẻ, hình như muốn quyến rũ cánh mày râu. Nhìn tổng quát chỉ có thái giám là bình thường như không có chuyện gì, còn ai cũng ho khan và tạ lỗi khấu đầu với Chu Bình, mong được trở về phủ trước khi tăng xông máu. Bỗng nhiên một giọng nói nhỏ vang lên:

- Xem kia, đây là Hoàng hậu sao? Thật sự là một nổi si nhục quốc thể.

Nói gì thì nói, Mộc Bảo tai rất thính, nàng đang cười tươi như hoa đáp lại ánh mắt vô hồn lãnh đạm của Chu Bình, thì lòng nổi lửa, quay phắt đầu theo hướng phát ra giọng nói:

- Là lắm hả? Giả tạo vừa thôi, mấy người cũng ghê gớm lắm chứ có vừa. Nhà thì thế thiếp xếp hàng chờ, còn ra đường thì đi lầu xanh hằng ngày. Ai không phục lên đây mà nói, đừng có nói xấu sau lưng như thế!.

Người vừa nói liền câm bặt, cả người đỏ mề hôi lạnh, bờ vai ông ta run lẩy bẩy khiến Bảo Bảo nhếch mép cười. Một tên ngự nam tử, đầu đội tã giấy chân đạp cút chó đây mà.

Chu Bình sắp chút nữa đã đánh cho nàng ngất rồi, hắn kiềm nén bồng nàng lên tay, một mạch đi mất hút. Bảo Bảo được ẵm đỡ mỗi chân, thế là nàng liền cười toe hời hán:

- Nàng người thích vạm vỡ anh sái hay là nho nhã thư sinh?.

-... - Hắn im lặng, mắt nhìn về trước, môi không hé mở dù là thờ.

- À, hai cái người đều không thích, vậy ta biết rồi người muốn lại giống cả hai.

Nàng vỗ tay tự dương rằng bản thân nói quá chuẩn, còn choàng tay ôm lấy cổ hắn nữa, xem ra Chu Bình cũng cứng rắn lắm chứ, chỉ là da hắn trắng và mịn cứ như nữ tử ấy. Hắn bồng cuối đầu, mâu quang đục ngầu nổi đầy tia đỏ, miệng hé nhẹ, hơi thở ấm nóng phả vào mặt Bảo Bảo.

Cười nhẹ như băng:

- Biết ta muốn làm gì bây giờ không?.

Bảo Bảo lắc đầu, mắt chờ đợi, khóe môi nâng cao. Chu Bình bình ổn từng câu từng chữ:

- Muốn mang nàng ăn sạch.

Chung hững, Mộc Bảo tái mặt, lắc đầu liên tục, giọng nói nàng lạnh lót vô cùng ngây thơ vô số tội:

- Người là thụ thì sao lên được, ngàn vạn phần không được đâu. Đừng có cố gắng quá sức của mình, ta hiểu, ta thông cảm được mà.

Chặc lưỡi, nàng thật thương cảm cho hắn, chắc là muốn thể hiện bản lĩnh nam tử đầy nhưng mà hắn vốn dĩ đâu có.

Chu Bình gân xanh nổi đầy, hán hừ lạnh, lòng biến tấu từng hồi sóng, hắn muốn nhai nát cái miệng nói nhiều của nàng. Sao mỗi lần Bảo Bảo nói đến việc cho hắn một nam thiếp thì lòng lại khó chịu đến thế, bóng dáng Hàn Dương mờ ảo trước mặt, đôi mắt hắn đờm buồn nhưng rất nhanh che giấu đi, môi mím chặt thành một đường dài, vô thức bước đi không định hướng. Cho đến khi đôi tay bé nhỏ lạnh toát áp lên má hắn:

- Người định đi đông lạnh ta sao?.

Lúc này hắn mới hoàn hồn trở lại, bước chân hắn đã vô tình đưa cả hai xuống mặt thất băng ngọc, nơi lạnh lẽo mà hắn cố tình tạo ra. Bảo Bảo từ tay hắn nhảy xuống, lạnh đến nổi hai hàm răng đánh lập cập vào nhau nhưng biểu hiện của Bình ca thì hoàn toàn ngược lại, hắn chẳng hề mang theo sự lạnh lẽo.

Một khối băng tinh khiết trước mặt làm nàng tò mò bước lại, rất nhanh hắn đã kéo nàng lại vào lòng:

- Trở về thôi.

Nàng không chịu, vùng khỏi tay hắn:

- Cái thứ đó là gì vậy?.

Lời chưa dứt bước chân đã đi đến bên khối băng tuyết ngọc tinh khôi, thân thể nữ tử xinh đẹp thoát tục tựa đang ngủ say nằm bên trong đó, đôi má nàng đã không còn hồng nhuận như dáng vẻ kiêu diễm mỹ lệ này, đôi môi nhỏ nhắn tím tái, da dẻ nàng vẫn rất sống động, sạch sẽ nhưng mang theo một màu trắng kỳ dị. Bảo Bảo bịt chặt miệng, cố ngăn cản tiếng la của bản thân thoát khỏi cổ họng.

Nàng không ngừng nhìn nữ tử bên trong rồi lại đưa mắt về phía Chu Bình đứng chôn chân tại chỗ, hắn không bước tới cũng chẳng đi lùi chỉ đưa tay cùng giọng nói ôn nhu nhất:

- Trở về thôi.

Tất nhiên nàng sẽ không trở về đâu, bởi vì nữ tử bên trong khối băng chính là... Mộc Bảo thời hiện đại trong cung trang cổ đại.

- Đây là?.

Ngón trở thanh tao của nàng khẽ đưa ra chỉ vào thân xác bên trong khối băng, mắt mở to muốn lột tròng, đây chính là thân thể của nàng, đích thị là như thế rồi. Chu Bình bước lại gần kéo nàng vào lòng, thở dài:

- Đây là hoàng muội ta, nàng ấy trúng độc cô và mất cách đây hai năm.

- Còn Chu Giải?.

- Là nghĩa muội kết nghĩa với hoàng muội ta, cả hai đều là người thân cuối cùng, đối với ta đều là muội muội đáng yêu. Ta đã mất một người, nên...

Về chân thực trong giọng nói của hắn, và cả ánh mắt đầy áp yêu thương bao phủ tầng sương mỏng khiến tim nàng nhẹ động, lời của hắn là thật, người bên trong này chắc có lẽ chỉ là trùng hợp?.. Bảo Bảo kinh ngạc:

- Người tiếp cận Hàn Dương cũng vì Chu Giải, người muốn bảo vệ muội ấy?.

Chu Bình thoáng ý cười:

- Nàng không ngờ như ta tưởng! Nhưng đối với Hàn Dương, tình của ta giành cho huynh ấy là thật.

Gật đầu, nàng hiểu mà:

- Ân.

Vỗ vào tấm lưng rộng lớn đang muốn ngã vào người nàng, Mộc Bảo nắm tay hắn tìm đường ra theo trí nhớ lúc được đưa vào. Nàng còn ở trong đây chốc nữa sẽ đóng thành băng đó, trước khi rời khỏi nàng vẫn cố gắng quay đầu lưu luyến thân xác hoàng muội của Chu Bình, lòng nàng đau như thắt. Tại sao tên Từ Đại kia thích chơi xỏ quá vậy?.

Cơ mà, Bảo nhi đúng là người nhớ rất dai: - Người muốn nam thiếp của người cao hay lùn.

Chu Bình khóc không ra nước mắt, nài nài của hắn ơi!.

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Người Cũng Có Thể Sao?

Một tháng sau.

Mọi nỗ lực tuyển nam thiếp của Bảo nhi đều trở thành cát bụi tan theo gió, nàng không tin được cái tên Chu Bình chết tiệt đó khóa chặt cửa thư phòng, ngồi lì trong đó kêu gào cỡ nào cũng không thêm ra gặp nàng.

Khoanh tay đứng trước cửa phòng của Chu Bình, Mộc Bảo đưa tay sờ cảm ra về suy nghĩ, mắt nàng nheo chặt cùng cái bóng đèn phát sáng trên đỉnh đầu, hắn không ra thì nàng vào trong đó cũng được mà. Tấm lụa trắng từ trung y nàng tuân ra như làn suối mơ xinh đẹp, mọi người ở đó được chứng kiến một màn quá rực rỡ đến nỗi mắt đờ cứng, khó hiểu nhìn nàng. Dáng vóc nhỏ lại thanh mảnh sao có thể nhét nhiều lụa vào trong trung y đến như

thế?.

Luồn qua khe cửa, nàng điều khiển tấm lụa mở chốt bên trong lập tức cánh cửa bung ra, nàng hón hờ thu lại bạch lụa, nhảy chân sáo kéo theo hai tên nam nhân một cao một thấp, một vạm vỡ, một nhỏ nhả thanh lịch. Chưa thấy được Chu Bình nàng đã lạnh lạnh giọng hót:

- Chu Bình, ta mang cho ngươi hai nam thiếp đây.

Lúc bấy giờ Chu Bình đương tựa lưng vào tròng kỷ tịnh dưỡng, thì giật mình, cả người run lên bởi giọng cười giòn tan đó. Hắn quỳnh quáng tìm đường lui vào mật thất, nhưng chưa kịp tẩu vi thượng sách đã bị nàng nắm cổ áo lôi ngược trở ra. Hắn kinh hoàng hỏi: - Sao nàng lại có thể vào được đây?.

Mắt nàng tỏa sáng như ánh đèn pha: - Ta đây thần thông quảng đại có gì mà ngăn cản được. - Sau đó quẹt mũi tỏ vẻ ta đây. Hắn nhìn thấy hai tên nam nhân bên cạnh nàng, đầu đầu như búa bổ, ngời sụp xuống tròng kỷ, tay không ngừng xoa hai bên thái dương.

"Chát"

- Lên đi, cố gắng mà hầu hạ Hoàng thượng cho tốt vào.

Nàng thật thô bạo tán vào mông hai tên nam nhân, sau đó còn hất mảy bảo chúng đến "chăm sóc" cho Chu Bình nữa, nàng phui hai tay chuẩn bị nâng bước đi ra, về mặt mẫn nguyện hải lòng làm hắn vừa giận vừa buồn cười. Nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn của nàng:

- Ta thật sự không cần đâu.

Mộc Bảo vỗ vai hắn, ôn nhu nói: - Ta biết trước kia chỉ có mình Hàn Dương cùng người í ó, nay hai người thì hơi quá sức, nhưng đừng có lo họ biết đường dừng lại và giúp ngươi đạt được khoái cảm nha.

Chu Bình dường như muốn bật khóc, nắm lấy tay áo Mộc Bảo: - Không, ta nói ta không cần họ. Ta cần nàng.

Thấy hắn cứ càng quấy, tỏ vẻ thẹn thùng, Bảo Bảo ngậy thơ khờ dại tưởng hắn khó xử, nàng cũng có lòng tốt lắm đó chứ liền cất tiếng an ủi: - Được rồi dù sao thì ta với ngươi cũng cùng một loại, thôi thì thế này nhé, ta ở lại đây giúp ngươi thoát y phục.

Nàng cư nhiên không hiểu được lòng hắn mà, hắn muốn tán cho nàng mấy cái để tỉnh ra, nhưng như vậy thì đàn bà quá, mà đánh nàng thì vũ phu. Hết biết đường trị nàng, hắn chỉ biết thờ dài phẩy tay kêu hai người kia lui ra, lệnh của vua như lưỡi dao ngay cổ, chỉ cần trái lời liền đứt lia đầu như chơi. Dù bọn họ còn e ngại Mộc Bảo nhưng không có cách nào ngoài việc cuối đầu lui ra.

Chu Bình nghiêm túc, quần áo chỉnh tề nắm lấy nàng ôm chặt vào lòng, đôi môi mỏng tà mị thờ hất ra làn khói nóng ran:

- Muốn ta chứng tỏ bản lĩnh không? Hôm nay chúng ta cùng thử.

Bảo Bảo kinh ngạc mở to hai mắt: - Ngươi cũng có thể sao?.

Hắn nhếch môi cười nham nhở, sau đó cời lấy y phục bên ngoài của nàng, thoát dần cho đến khi chỉ còn chiếc áo yếm màu hồng nhạt cùng chiếc quần trắng ngang đầu gối, từng tấc da thịt trắng nõn nà hiện ra trước mặt hắn, Chu Bình khó khăn nuốt nước bọt, tay hắn chậm rãi thoát y phục bản thân.

Thấy hắn có vẻ chán chừ, Bảo Bảo cười giễu: - Đừng có cố quá! Không thì thành quá cố để lại ta thành góa phụ đấy.

Không muốn trở thành góa phụ đâu, nếu ở thời hiện đại chồng chết vẫn có thể bước tiếp mà không bị ai nói nặng nói nhẹ ngược lại còn chúc phúc nữa. Nhưng ở thời này thì không, nàng sẽ bị người ta dèm pha, dấn cho nàng cái mác lăng lo đê tiện, không chung tình thủ tiết thờ chồng đến chết, với lại làm thế thiếp cho Hoàng đế chẳng phải ở trong cung đến chết sao? Định bức tử người ta à?.

Quảng bộ y phục rờn rã sang một bên, cơ thể cường tráng vạm vỡ xuất hiện, dù làn da trắng mịn dị thường nhưng lại rất khỏe mạnh. Mộc Bảo chăm chăm nhìn xuống hạ thân của hắn, mắt không đảo, tai không đỏ, sau một lúc mới trầm trồ khen ngợi:

- Tiểu Bảo của ngươi quả thật rất dài nha!.

Hắn xem ra đã muốn ngã quy, nàng có phải nữ nhi không đây? Thấy cơ thể nam nhân mà cứ như bình thường ấy, và rồi hắn nhớ lại xuất thân của nàng - Một nữ tử lầu xanh.

Điều đó làm hắn xụ mặt, đôi mâu quang sa sầm cùng những hình ảnh gớm giếc, thân thể nàng eo lá rên rì đung đưa trên thân thể của những người nam nhân khác. Sự khác thường của hắn làm nghi hoặc, nghiêng đầu hỏi: - Sao vậy?.

Lắc đầu, hắn bước đến cạnh nàng, ôm Bảo Bảo vào lòng ngực rắn chắc, hít nhẹ hương thơm thoang thoảng trên tóc nàng. Và hắn không hề làm bất cứ việc gì lẩn tránh giọng nói.

Mộc Bảo lần đầu tiên tiếp xúc cơ thể nam nhân trong tình trạng thiếu vải, thật ra cũng ngại đó nhưng chẳng hiểu sao lòng nàng lại dâng lên một cảm giác vô cùng khó chịu, khoái cảm, lực hút, đam mê cuộn trào trong từng mạch máu.

- Nay ngươi chỉ được nhiều đó thôi hả?.

Vỗ vào lòng ngực hắn, nàng bức bối ngồi dậy, tay không ngừng sờ loạn xạ. Chu Bình thở dài, kéo nàng nằm xuống: - Đừng làm loạn, ta nghỉ một chút mới có sức chứ.

Dù là lời nói rất nhẹ, rất êm đềm nhưng có biết bao sóng gió đang dâng lên trong hắn. Nàng không hiểu hay sao, giờ đây trong đầu hắn chỉ có hình bóng nàng cùng nam tử khác hoan ái, tâm trạng đầu mà lên nữa. Hắn không hiểu tại sao bản thân lại có cảm giác, phản ứng dữ dội như vậy đối với nàng chứ? Tại sao?

Hai tháng sau tại hoàng cung Hàn Phong Quốc.

- Chẳng đừng có tư tưởng đến Hàn Dương, không thì ta thian, ta thian.

Nàng vừa nói vừa làm hình cây kéo. Chu Bình cười như khóc:

- Ta biết rồi mà, yêu nàng đến thế sao có thể?.

Mộc Bảo gật đầu nhẹ nhõm, mắt vẫn còn lờm lờm, chỉ cần một chút biến, nàng liền cắt!.

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Làm Loạn Và Hậu Quả Khôn Lường

Sau khi Song Song hỏi ngu một tẹo cũng đã mấy ngày rồi ngày nào nàng cũng chỉ ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, buồn buồn thì tìm cách quậy phá Hàn Dương mọi việc cứ lặp đi lặp lại khiến nàng khá chán đến lú mất nên quyết định lên xuất cung.

Liên tiếp mấy đêm sau lúc nào cũng nghe tin trong cung có ma khiến mọi người cứ đêm xuống là sợ không dám ra ngoài, làm cho trong cung không ngày nào được yên, cứ xôn xao bàn tán khắp nơi. Có người nói đã thấy con ma bay từ tòa nhà này sang tòa nhà khác có người nói vô tình thấy con ma mới ở đây liền thấy con ma ở kia, có người nói có nghe tiếng ai oán của con ma nữa a. Điều này khiến Hàn Dương thật sự không vui, chàng đã ở đây bao lâu rồi vậy mà bây giờ lại xuất hiện tin đồn trong cung có ma.

Cũng đã tối rồi, chẳng phải nhanh chóng giải quyết vấn đề này thôi. Đang lăm lăm thì chàng đã đến Ân Dạ từ lúc nào không hay... có lẽ chàng đã mệt quá rồi, tất cả sự mong nhớ của Dương đan lẫn vào hình ảnh của nàng. Vì sao hình bóng nàng vô ý hay cố tình khác ghi vào tim của hắn tự bao giờ? Đang trong ngẩn người thì...

HỪ

RẦM

BỤP

ÀO

- Hahahaha hiểu quả hơn ta nghĩ nha hahahaha.

Sau đây là tường thuật lại những tiếng động trên, sau khi nàng Song nhà ta quyết định trốn ra thành đi chơi cứ nửa đêm là mặc bộ đồ đen chạy trên nóc nhà rồi đi, đến sáng sớm thì trốn vào lại. Hôm nay nàng Song nhà ta vô tình thấy bóng dáng Dương Dương bản thân đứng ngấm trắng, nên quyết định hù chàng một phen kết quả là sau khi hù thì... Dương dường như theo phản xạ tự nhiên mà ngã nhào, lăn quay về phía trước, không ngờ đụng trúng nàng Song..

Và chẳng may đôi môi bạc trắng của Hàn Dương vô tình đập nhẹ xuống cánh môi mềm mại nơi Song, cũng theo phản xạ nàng tự nhiên, nàng Song nhà ta hốt hoảng đẩy hắn ra xa. Sau khi bị đẩy ra, số quá nhỏ, chàng Dương chẳng may bị vấp vào hòn đá bé tẹo tèo tèo... Cuối cùng thì... Bao nhiêu năm sống trên đời, chàng cũng đã được uống thử nước dưới hồ.

Hàn Dương đứng dậy, cả người ướt sũng, tức giận nói:

- Mộc Song nàng to gan lắm dám xô ta xuống nước mau kéo ta lên!

- Xí! Giỡn có tí xiu gì mà ghê vậy?.

Mộc Song nói, miệng nàng khê chu ra trông rất đáng yêu nha. Mộc Song chìa tay để nắm lấy bàn tay to lớn lạnh toát của Hàn Dương mà kéo lên. Lên được bờ, hắn không quên đánh mắt, neoh chặt mi tiếp, hỏi:

- Mộc Song sao nàng lại mặc bộ đồ đen vậy ?

Nghe thấy câu hỏi của Hàn Dương, cùng cái ánh mắt muốn giết người của hắn. Song nhi nàng chột dạ, quýnh quýnh không biết giải thích làm sao cho nên...

Tò mò

Hàn Dương lại bị cho xuống nước lần thứ hai.

- Tata..t..a....thả...y...n..ó...đệ..p...nê...n...mặ..c....th..ô..i!

Hàn Dương đầu đầy hắc tuyến sau khi bị Mộc Song cho tắm rửa, uống và thưởng thức nước hồ lần thứ hai. Nghe thấy vậy trên đỉnh đầu hắn lại càng nhiều sấm chớp hơn nữa, màu quang lân cảm chăm chăm hướng về phía Mộc Song. Nàng đương vận một bộ y phục của dân thường, nó cũng không đáng chú ý mấy nhưng tại sao lại là dạ y và có thêm áo choàng nữa. Chẳng lẽ muốn đi trộm cắp hay giết người sao?.

- Thôi nhanh vào thay áo đi, tối nay lạnh lắm đó!

Song nhi cắt ngang dòng suy nghĩ của Hàn Dương, vừa nói Song nhi khéo léo đẩy hắn ra ngoài Ân Dạ rồi nhanh chóng chuồn đi. Chạy là thượng sách.

Mộc Song sau khi đẩy Hàn Dương ra ngoài thì một mình trốn ra ngoài thành chơi, đang loay hoay vui vẻ thì bỗng có một bàn tay nắm lấy tay Song nhi. Giật mình nàng định rút kiếm ra cho tên thất lễ một nhát, nhưng bỗng nghe thấy tiếng nói rất nhỏ nhẹ, tuy nhiên lại mang theo chút gì đó đáng thương.

- Tỷ Tỷ ! tỷ cho đệ xin một ít tiền đi ! muội muội đệ đang sốt nặng không ...c..ó t..i..ề..n ..mu..a thuô..c muội..i á..y sắ..p ch..ết rò..i

Càng nói tiểu đệ này càng khóc, nước mắt nhạt nhòa phủ lấy khuôn mặt tiều tụy, xanh xao và có đôi phần mất hồn. Tiểu đệ đệ gầy guộc trơ xương làm lòng Mộc Song không khỏi giật thót.

Song nhi vuốt má tiểu đệ, hỏi:

- Đệ đệ tên gì? Đừng khóc, nói cho ta biết tiểu muội của đệ đang ở đâu?

- Híc....híc.... ở ...p...hí...a... đ...ôn...g... c...óc...ái... mế...u... nh...ỏa?

Mặc dù không hiểu gì nhưng tiểu đệ vẫn trả lời, sau đó thì cảm thấy một lực mạnh nắm chặt cổ tay tiểu đệ chạy thật nhanh về cái miếu nhỏ.

(Là mộc Song khi nghe vậy lập tức kéo tiểu đệ đi tìm tiểu muội muội và mang đến thái y cứu chữa. Tua nhanh đi nha ta ngu việc kẻ lắm a ~)

Sau khi quay về hoàng cung, Mộc Song cứ nghĩ đến mãi chuyện của tiểu đệ ấy thì... Cứ giữ lại và nghĩ ngợi mãi, thật sự thì nàng cũng muốn cho và giúp mấy đứa nhỏ ấy nhưng mà nghĩ lại từ ngày nàng và tỷ tỷ được Hàn Dương và Chu Bình cứu thì nàng cũng chả có bao nhiêu vận tề nữa là, làm sao đây nhỉ? Cứ nghĩ mãi cũng chả làm được gì hay là... cô trộm một ít đồ trong Ân Dạ đem bán cho bọn nhóc đó nhỉ?

Nghĩ là làm, nàng bắt tay vào làm khi đêm xuống, đem những thứ rất ư là đặc a, mọi thứ có giá trị của cung cũng bị Song Song lấy mất. Đang mãi ngắm xem cái bình cổ trong phòng sẽ được bao nhiêu vận tề thì một bàn tay vỗ vào tay nàng khiến nàng giật bắn người, quay lại kinh ngạc mở tròn mắt, người mới đánh nàng là Hàn Dương. Lập tức nàng tìm cách né chàng.

Lại nói tới cái người đang ở sau lưng Mộc Song, sau khi tìm cách mấy ngày mấy đêm để dẹp loạn tin đồn nhảm nhí kia, thì hắn còn phải lo việc triều đình, mấy hôm nay hắn không thể nào thờ nổi mà khổ thay, cứ mỗi lúc không có việc gì làm, hắn lại ngồi thần ra. Những hình ảnh thướt tha, tình quái của Song Song cứ lần lượt hiện ra, bước chân Hàn Dương vô thức đi đến Ân Dạ, và phải thất vọng khi thấy nàng đã tắt đèn mất rồi. (Cua: Cái này là Song Tỷ ta trốn đi chơi a~ M/S: Ai bảo người khai hà * phi điệp* Cua : ta có tội tình gì đau a' chỉ mới giải thích thôi mà *khóc rùng khóc thét* M/S: im ngay lo mà viết tiếp đi * tiếp tục phi điệp*), đặc biệt gần đây thấy nàng rất ngoan, cũng không quậy phá gì chẳng lẽ nàng bị đau, nghĩ đến đây hắn liền lên tiếng hỏi han nàng:

- Đạo này nàng không khỏe sao?

Thật sự thì không phải gần đây hắn không thấy nàng quậy phá gì, mà cũng có một phần là cứ mỗi lần gặp nàng là thấy nàng ăn mặc kì quái. Trên dưới toàn là màu đen khiến hắn có chút sinh nghi trong lòng, nhìn nàng từ đầu tới cuối. Lại mặc dạ y bên vai mang theo một túi nải chứa khá nhiều thứ có giá trị. Vậy là điều hắn nghi ngờ thật sự có rồi.

Nàng buông chiếc túi xuống, hôm nay Hàn Dương có phải là ám đầu không? Sao hắn đi hỏi chuyện nàng khỏe hay không?

Trong đầu Hàn Dương thì nghĩ nàng muốn hỏi của sau đó đi trốn cũng tên nam nhân khác, hồng hạnh xuất tường, hắn không thể để nữ tử này làm càn được nữa. Mộc Song chưa kịp lên tiếng đã bị hắn kéo mạnh, cả thân người lao đảo ngã xuống sàn.

Không ngờ lực hắn lại mạnh đến như vậy.

- Này người định làm cái gì thế? Giết chết ta à?... Ừm...

Mắt nàng mở to hết cỡ, hân đang đang hôn môi nàng, hai đôi mắt chạm vào nhau, hân không ngừng ngấu nghiến, nuốt lấy hết vị ngọt thanh nơi nàng...

Không phải hân bị đoạn tụ sao?

Hai tay Mộc Song bị Hàn Dương khóa chặt, hân kéo tay nàng ghi qua đầu, đôi môi nóng bỏng lướt xuống chiếc cổ dài thon thả của nàng, rồi tất cả y phục trên người nàng đều bị xé toạt rách nát. Hân tà mị nói:

- Muốn lấy đồ của ta đi, nàng cũng nên trả lại cái gì đó chứ!

Mộc Song như muốn ngất tại chỗ, nước mắt đầm đìa, khóc rồi lại cười:

- Vạn lần đừng nha, trăm lần đừng động thủ nha... Người... người... chỉ có thể với nam nhân thôi...

Mâu quang Hàn Dương chợt tối sầm, nụ cười trên môi dần nâng lên, hân không thêm đoái hoài sự cự tuyệt, chống cự đến vô vọng đáng thương và vô cùng dơ của nàng. Ôi! Nước mũi hòa cùng nước mắt vị chua nhòn đang bên trong miệng của Song, Dương có hơi buồn nôn nhưng vẫn nhắm mắt cho qua.

Hàn Dương động thủ, cố gắng không nhìn vào môi nàng, không thêm liếc đến khuôn mặt ma chê quỷ hờn tèm lem nước mũi và dãi của nàng.

- Đừng... Đau!!! AAAA...

Và rồi...

Hân đã vô lễ, ăn hết đậu hũ trên người Mộc Song một cách vô tội vạ. Còn Mộc Song bị hân hành tảm sáu đến bảy lần, cả đêm la hét, rên rỉ, chửi bới... Thành ra... Nàng đuối sức ngủ lì bì ba hôm trên giường, nhìn thấy hân như nhìn thấy La Sát, trốn trong chăn không dám lộ đầu dù chỉ một sợi tóc.

Thật là tội hủ!

(Kun: Truyện được hợp tác viết, văn chương của chap này trên là của bạn Cua nhà ta :) còn phía dưới là của Kun, mong mọi người không chê bai ạ <3)

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thành Ý Của Thái Hậu

Buổi sáng sau khi Hàn Dương ăn sạch Mộc Song nhà ta vài lần nữa, Mộc Song chết sợ với Hàn Dương nên cứ trốn trong chăn mãi không dám chui ra. Cho đến khi Hàn Dương đi thượng triều, nàng mới dám thò cái đầu nhỏ bé ra ngoài chăn, nói đến việc này nàng cự tuyệt không dám tin nổi rằng hân dám ăn sạch nàng. Chả phải hân bị đoạn tụ sao? Chẳng những vậy hân còn làm tòi sáu bảy lần, hại cô không thể ngồi dậy nổi, đã vậy cô đắp chăn lên đầu ngủ luôn cho đỡ bực mình.

Hàn Dương sau khi phê duyệt ở triều về thì Mộc Song vẫn đang còn trên giường, đáng lẽ nàng nên mặc xiên y và y phục rồi chứ! Lắc đầu chán nản, đến gần thì hân đơ luôn một lúc lâu. Lí do là vì bây giờ chiếc chăn mỏng đã bị nàng đá không thương tiếc xuống giường, còn nàng đang ngủ trong một tư thế rất bá đạo với chiếc áo mỏng cháy mất mà trước khi đi Dương đã cố tình mặc vào cho nàng. Hân cứ nghĩ rằng nàng là gái thanh lâu nên.... Thật là trong lúc tức thời, bây giờ chàng đã biết nàng vẫn còn là xử nữ, thân thể bạch ngọc đã bị hân cắn xé, ăn đến không chứa một chút gì luôn (Cua: *ngây thơ vô số tội*)

- Hoàng Thượng! Hoàng Thượng! Thái Hậu triệu người ... học... học ...

Bỗng có tiếng éo lá cất lên là giọng thái giám đang chạy vội vào gọi, Hàn Dương như lấy lại được hồn phách lơ lửng trên mây, hân thoáng nhấc chân nhẹ nhàng như bay đến đóng cửa lại, rồi từ tốn đi đến chỗ Mộc Song. Dương Dương không phải là người dễ dãi, càng không thể để thái giám chiêm ngưỡng bộ dạng của nữ nhân hân, chưa nói đến... Song nhi không có mặc y phục nha, nữ tử thì có thể, nhưng hân bỗng nhớ đến Mộc Song không thích được người khác hầu hạ.

Từ tối hôm qua hân đã xác định rằng tình cảm của mình dành cho nàng ra sao, bây giờ nàng đã là của hân rồi, không thể cứ để nàng thông dong buông thả thế được, thế là hân phải lắc đầu, thờ dài thườn thượt đầy ngán ngấm, lần đầu tiên một vị vua lại đi thay y phục cho nữ nhân của mình. Mộc Song bị chạm, nàng giật bắn người, la oai oái:

- Nè người làm gì vậy hả? Bỏ ra bỏ ra aaaaaaa... Ta tự làm được không phiền người giúp đâu(đã lượt bỏ 1000... chữ)

Nói tới Mộc Song đang ngủ tự nhiên có cảm giác ai đó thập thò muốn giờ trò gian manh, chạm vào người, từ nhỏ nàng đã không thích bị ai tự tiện đụng

vào thân thể của nàng, trừ mấy tí muối ra hoặc là bị hấn cưỡng ép không thể chống chế được. Hàn Dương bặm miệng nàng lại, thôi không cho hét ầm lên nữa, chỉ là giúp nàng mặc y phục mà, có cần phải hoảng sợ đến như vậy không? Chuyện phu thê mà cứ nghĩ như là chuyện gì kinh thiên động địa lắm vậy.

Nếu là bình thường thì nàng đã đá hấn ra khỏi phòng rồi nhưng nhớ đến đêm hôm qua, thêm cả việc cơ thể cảm thấy cực kỳ ê ẩm, tay chân bủn rủn cứ như kiệt sức ấy (Kur: e hèm, làm tới mấy hiệp sao không kiệt sức. Trâu bò à?. HD: *nhột*).

Sau một hồi vật vờ, Hàn Dương cuối cùng cũng hài lòng với những gì mình làm, mặc dù đây là lần đầu hấn thay trang phục cho nữ nhân nhưng cũng rất hoàn hảo chứ bộ. Có điều không khéo léo, tí mi mảy.

- Hừm... cũng không tệ.

Mộc Song chiêm ngưỡng mình trong gương, hấn cũng có tài về chuyên viên trang phục lắm, nếu là ở hiện đại chắc sẽ theo ngành quản lý quần áo. (Tội, từ vua xuống người làm rồi)

- Hừ...

Hàn Dương hừ lạnh liếc xéo Mộc Song, hấn cũng chẳng muốn nhìn Mộc Song nữa, bản tánh vốn điềm tĩnh đã bộc lộ, bùng nổ, cắn trả nàng. Làm cho tên tiểu thái giám đứng mãi chờ ngoài cửa để mặt mũi, lê lét ôm cột đình bên ngoài cửa phòng.

(Cua : thật là tội nghiệp a~

Tiểu thái giám : chứ không phải tại nguoi sao*uất ức nói*

Cua: ta làm sao *giọng đầy ngây thơ nhưng mà tiểu thái nhà ta đã run rồi*

Tiểu thái giám : nguoi nguoi rõ ràng nguoi có ý a

Cua : ta không biết gì hết a~ haha)

Hai người cứ mãi đấu khẩu đến nỗi Thái Hậu giá đáo mà cả hai cũng không biết nữa là... Cho đến khi Thái Hậu phì cười, hai người mới ngạc nhiên, ngây người, dừng lại cuộc đấu khẩu của mình.

- Tham kiến Thái Hậu/ Mẫu Hậu.

Cả hai cùng đồng thanh, quỳ xuống, không may Mộc Song nhà ta vẫn còn đau đứng không vững nên đã ngã vào người Hàn Dương khiến cả hai cùng ngã nhào ôm sán. Cứ tưởng Thái Hậu sẽ trách phạt, nhưng ngược lại, bà phẩy tay, cười hiền, bảo:

- Miễn lễ.

- Đa tạ Thái Hậu/ Mẫu Hậu.

- Xem ra ta đã đến không đúng lúc rồi.

Mộc Song và Hàn Dương lúng túng không biết trả lời làm sao thì lại nghe tiếp.

- Tuy nhiên ta cũng không thể rời đi được, ta đến đây là muốn cùng hai con chuẩn bị lương thực, xuất cung vào ngày mai.

- Ý Mẫu Hậu là...

Hàn Dương ngạc nhiên, hấn cũng định sẽ đi hành nhưng chờ cho đến khi Mộc Song lên ngôi Hoàng Hậu, bây giờ mẫu hậu của chàng lại muốn cả hai xuất cung chắc hẳn sẽ có lý do gì.

- Đúng, chắc các con đã nghe qua tên gọi Bạch Tử Hồn? Ta muốn các con xuất thành đi tìm Bạch Tử Hồn và Tiểu Mã, một người cũng có thể.

Mộc Song nghe tới đây liền phản ứng dữ dội, chẳng phải Thái Hậu đây muốn ám chỉ tới Mã nhi nhà nàng sao? Mộc Song vui vẻ, liền lập tức đồng ý, mặc xác cái tên bên cạnh thích hay không thích, và đặc biệt nhất là nàng sẽ được đi chơi a. Hay là rủ cả Mộc Nữ nữa? Nghĩ đến đây liền thưa:

- Thần thiếp mạo muội có thể xin Thái Hậu một ân sủng không ạ? Thần chỉ xin Thái Hậu, cho phép Mộc Nữ và Dương Ngư cùng xuất cung đi hành.

Thái Hậu khá ngạc nhiên, Mộc Song rất đẹp, cho dù nàng không trang điểm gì cả, trên khuôn mặt nàng ánh lên nét tinh nghịch lạ thường. Khuôn mặt phúc hậu của bà chợt giãn ra tạo thành một nụ cười:

- Đừng khách khí cứ gọi ta là Mẫu Hậu, người một nhà cả mà, con muốn thế nào cũng được.

- Đa tạ mẫu hậu

Mộc Song cảm động, cổ họng ặc ặc. Sau khi mẹ mất, ba nàng phải một mình nuôi dưỡng sáu chị em nàng, bây giờ các nàng ở đây không biết ba nàng

có buồn không, mặc dù ở hiện đại các nàng vẫn còn sống nhưng chỉ là những cái xác rỗng tuếch không hồn. Nghe Thái Hậu nói vậy, nàng cảm thấy hạnh phúc, ấm lòng, nhẹ nhàng mỉm cười nhìn người. Còn Hàn Dương khi nghe thấy vậy liền nhìn Mộc Song, quan sát từng biểu hiện ở Song, hần đường như đoán ra rằng bây giờ nàng đang suy nghĩ về điều gì đó rất sâu xa. Nhất định hần sẽ giữ chặt lấy Mộc Song, không để nàng rời khỏi tầm tay.

- Ta nên về cung thôi. Các con cứ việc tiếp tục đi.

Bóng dáng của Thái Hậu và tiểu thái giám chợt khuất dần, nhưng vang đâu đó một giọng nói lớn đầy trêu chọc:

- À mà mau mau cho ta một đứa cháu đi haha...

Cả hai im lặng, bầu không khí tự nhiên yên ắng lạ thường. Hàn Dương thấy vậy liền cất tiếng hỏi:

- Tại sao nàng lại muốn Dương Ngự và Mộc Nữ đi cùng?

Mộc Song thấy Hàn Dương hỏi, liền trả lời nửa thật nửa hư:

- Tại ta thấy nếu có nhiều người đi cùng sẽ tiện tìm người hơn thôi

Đang nói bỗng bụng nàng kêu gào đòi ăn. Thế là cả hai gọi người đem thức ăn đến Ân Dạ và cuộc chiến giành thức ăn lại bắt đầu.

Sau khi ăn xong, Hàn Dương lấy cớ đi xem tấu chương, một chốc đã rồi đi bỏ mặc Mộc Song trong Ân Dạ, hần truyền ý chỉ xuống cho Dương Ngự và Mộc Nữ cùng đi hành vào ngày mai. Vì chán quá, nàng quyết định lấy chiếc kèn báo tin ra thổi, một lá thư gửi được trao đi đến Mộc Bảo và một chuyện động trời đã xảy ra, Hàn Dương không còn là đoạn tụ nữa.

Tối đến, Hàn Dương cứ để bước chân mình đi đến Ân Dạ trong tiềm thức, và rồi hần hoảng hốt, ngạc nhiên khi Mộc Song rất vô tư đọc sách cảm mà hần cất giấu rất kỹ lưỡng (thực chất nàng vô tình thấy nó ở dưới chậu hoa nên lấy ra đọc).

- Nàng đang đọc cái gì thế hả?

Hàn Dương chạy tới giật lấy không cho Mộc Song xem nữa. Thấy Hàn Dương giành lại cuốn sách, dòng nước dãi trên môi bị nhỏ xuống đất, mắt nàng tí hí, nheo chặt hừng hồ là hét:

- Trả cho ta, ta tìm thấy mà!

- Không được.

Mộc Song đang say mê, bị cuốn hút và nằm giữa chùng của sự kích thích, cả người cô đỏ ran, khó chịu, cứ dán thân thể mềm mại vào lòng Hàn Dương.

Nữ tử nhỏ nhắn, đáng yêu lại quyến rũ trước mặt, một tên nam nhân như hần sao có thể kiềm lòng cho được, Hàn Dương không thể chịu nổi nữa, hần lật người nàng nằm sấp xuống giường, vội vã cời nhanh y phục mỏng trên người Song ra, hai tay hần ma mẫn se lấy nhụy hoa hồng nhuận, một hơi thúc mạnh vào bên trong Mộc Song.

Cả đêm tối bình lặng, vạn vật đã ngủ say, nhưng Hàn Dương lại ra sức hoạt động không cho Mộc Song ngủ, hần đương ăn sạch Mộc Song một lần nữa. Nàng hoàn toàn đuối sức, ngất lịm trong lòng hần, khi Hàn Dương cấu chặt vào vai nàng, hần rống lên như con thú bị thương. Một dòng sữa trắng nóng hôi hơ bao phủ bên trong cô bé non mềm đã một rữ rượi yên lặng.

Bạn đang đọc truyện (*12 Chòm Sao*) *Khúc Hát Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Ta Nói Rồi Đây Thôi!

Những ngày gần đây Nữ cảm thấy rất buồn chán nên đã quyết định rủ Dương Ngự đi chơi, chứ ở nhà một mình thật là... Tên Ngự chết tiệt không biết cứ mỗi lần Nữ rủ hần uống rượu thì lại nấp đi đâu chứ, chả lẽ vì cảm thấy có lỗi vì chuyện đó sao. thật là dù sao cũng sẽ là phụ thể mà! Nên nàng quyết định phải bám đuôi theo Dương Ngự đòi phải dẫn nàng đi chơi mới được.

Khu chợ náo nhiệt, vui vẻ biết bao người người vậy mà cái tên chồng sắp cưới, à phải nói là hôn phu của nàng đây lại mang cái danh đi tuần tra thể mới đau. Nàng cảm thấy hần đúng là một người vì dân quên mình vì xã quên thân... Nhưng có điều nhờ vậy mà nàng cảm thấy hần là một người tốt và yêu dân. Cái không khí lúc này thật là... nàng lên tiếng phá tan sự im lặng của hai người:

- Sao vậy huynh bị sốt à? Sao cả đoạn đường mà huynh không nói một lời nào vậy?

Người nào đó giật mình , tự nhiên lại tránh mặt đi theo phản xạ. Có lẽ hắn vẫn bị ám ảnh câu nói của nàng (Cua : Để ta nhắc lại lúc Mộc Nữ bị Dương Ngự ăn sạch, sau khi tỉnh lại khi Ngự ca nhà ta muốn gọi người hầu vào, thì Xứ bảo nàng không thích bị người khác chạm vào). Rồi sau đó cố gắng tự nhiên nhất trả lời với nàng rằng:

-À Không ta chỉ là đang tập trung vào nhiệm vụ mà thôi! nàng không phiền chứ !

-Hừ... Không tất nhiên là không rồi, nhưng mà chàng à thôi.

Sau khi nghe Dương Ngự nói vậy bỗng trong lòng Nữ cảm thấy khó chịu không thôi. Nàng muốn nói với hắn rằng rõ ràng đây là cuộc đi chơi của nàng và hắn mà, sao lại có việc công trong đây, nhưng rồi lại thôi.

- Nàng có gì ...

Chưa nói hết câu Nữ đã chen lấn, rồi chạy một mạch đến trước cửa hàng bán bao hương. Như biết trước ai đó sẽ nói gì nên nàng đã chạy thật nhanh.

- A bên kia có cái gì hay quá !

Dương Ngự ngạc nhiên chả lẽ nàng thích bao hương ư? Hắn không biết có nên mua một cái tặng cho nàng không . Nếu nàng thích, có lẽ... Dương Ngự bỗng ngạc nhiên, sao hắn có thể nghĩ tới chuyện nàng có thích hay không?

- Đây, huynh còn ở đó làm gì mau qua đây đi!

Nữ la lên mặc dù nàng đến đây với thân phận công chúa, nhưng không bao giờ quá chú trọng lễ nghi, để bản thân mất đi sự vui tươi cả.

Giật mình sau khi bị câu nói của Mộc Nữ, Ngự lấy lại tinh thần và hắn tự cho mình suy nghĩ quá nhiều. Bước tới bên cạnh nàng, hắn thấy Nữ cầm trên tay một bao hương có kết cấu rất tỉ mỉ (như hình). Là một cặp sao? Rất đẹp, hương thơm thật tinh tế, nàng không hổ danh là một vị công chúa vừa xinh đẹp lại thông minh không dừng ở đó, nàng còn thật biết cảm nhận mọi thứ.

Là một cặp sao? Rất đẹp, hương thơm thật tinh tế, nàng không hổ danh là một vị công chúa vừa xinh đẹp lại thông minh không dừng ở đó, nàng còn thật biết cảm nhận mọi thứ

- Chà tiểu thư, cô đúng là một người có mắt cảm thụ đấy. Đây là bao hương được nhiều người ưa chuộng nhưng tiểu thư có biết hai cái bao hương đặc biệt ở đâu không?

Người bán hàng nói với giọng đầy kỳ bí làm tăng lên sự tò mò cho Nữ và Ngự, cả hai đều lắng tai nghe người bán hàng nói.

- Tiểu thư, đây là hai bao hương một cặp duy nhất trên thế gian này! Và nó có một mùi hương vô cùng đặc biệt, khi hai cái túi ở gần nhau sẽ phát ra hương thơm dịu nhẹ, nhưng khi ở xa, mùi hương càng trở nên thơm phức. Không biết vị đại ca này có muốn mua để tặng cho người mình yêu không?

Câu nói này làm Dương Ngự khựng lại, chẳng phải ý của người bán hàng này là đang ám chỉ hai người yêu nhau? Dương chỉ biết mỉm cười rồi nhìn sang Mộc Nữ, vô tình bắt gặp ánh mắt chờ đợi. Đang định nói gì đó, thì có một người đi ngang qua, đẩy gian hàng tạp hóa của người bán hàng xuống và bắt lấy Mộc Nữ cất tiếng nói:

- Mau bỏ vũ khí xuống.

Tiếp sau đó là những tiếng chạy và dừng lại. Thì ra là đoàn binh đi tuần tra đang thích khách. Mọi người ai nghe nói cũng đều bản loạn không biết giải quyết ra sao, rồi từ từ buông vũ khí xuống nói:

- Người bình tĩnh đừng làm hại đến người vô tội.

Dương Ngự này giờ đều ứng biến không kịp xoay sở, khi tên cướp chạy tới đẩy gian hàng hắn chỉ kịp đỡ lấy người bán hàng nhưng khi tên cướp chạm vào Mộc Nữ thì hắn đã biết nên đưa tay ra nắm lấy tay nàng nhưng không kịp. Hắn cau mày:

- Mau thả nàng ra! Nếu không, ngươi sẽ hối hận không kịp đâu!

Tên cướp nghe vậy thì lập tức kéo nàng chạy đi đến một nơi hoang vu, đao kẻ sát cô uy hiếp:

- Không được manh động. Nếu không tiểu nha đầu này sẽ đi châu diêm vương ngay bây giờ. Trong con dao này có độc, ngươi có dám bước lại gần không, Dương Ngự?

Tiếng cười ghê rợn vang lên làm Dương Ngự và Mộc Nữ giật mình.

- Ngươi biết ta?

Đáp lại câu trả lời của chàng là một câu nói khác đáng sợ hơn:

- Ngự tiền thi vệ Dương Ngự, chả lẽ ngươi đã quên khuôn mặt này sao? Nhưng không sao bây giờ ta đã có thể trả thù ngươi.

- Chả lẽ người đã có mục đích ư?

Mộc Nữ lên tiếng hỏi, mọi chuyện này giờ xảy ra đối với nàng thật sự vượt quá sự tưởng tượng rồi. Dám động vào nàng mà không có sự cho phép của nàng, liệu hắn đã ăn gan hùm ư? Đã vậy còn dám lấy nàng làm con tin, dẫn nàng đến cái khi gió cò gáy gì nữa không biết nữa. Chưa hết, còn dám diễn kịch làm thích khách, bắt quá bây giờ nàng cũng nên giả điên một tý, à phải nói là xem ra cần diễn kịch một tý.

- Đúng vậy đó tiểu nha đầu ! Hùm người xem ra không chỉ xinh đẹp mà lại còn thông minh đấy?

- Mau thả nàng ra, chuyện ân oán giữa ta và người không nên lôi thêm một người khác vào làm gì.

- Hahahaha... người nghĩ ta ngu ngốc lắm sao. Thả tiểu nha đầu này ra chả phải chuốc họa vào thân sao? Nhìn xem tiểu nha đầu này đã khóc tới nơi rồi ! hahahaha...

Bây giờ Dương Ngự mới để ý khòe mắt Mộc Nữ đã rung rung trong thâm tâm bỗng nhiên có chút gì đó rất khó chịu. Có lẽ bây giờ nàng đang rất sợ hãi. Hắn vội lên tiếng:

- Người muốn gì ?

- hahahaha..... Thông minh đấy, ta muốn trao đổi sinh mạng nhỏ bé trong tay ta với người.

- Ý người là

- Muốn huynh ấy chết ư? Vạ phần không được... không được!

Mộc Nữ thấy không ổn liền ra tay đánh bước diễn tiếp theo. Nói về Dương Ngự khi thấy Mộc Nữ tỏ ra lo lắng cho hắn. Trong lòng liền cảm thấy vui nhưng cũng có cảm giác man mác buồn.

- Sao người có dám không ? Ta đây rất mong chờ câu trả lời của người.

- Được.

Dương Ngự nói một lời liền cầm lấy thanh kiếm đưa sát vào cổ chuẩn bị thì bỗng khựng lại thấy cảnh trước mắt.

Nói tới Mộc Nữ, sau khi thấy Dương Ngự định tự sát thì lập tức rút tiêu độc ra thổi cho tên chết tiết nào đó trúng độc, rồi chạy tới Dương Ngự .

- Huynh không được làm vậy đâu nha! Tuyệt đối không được nha.

Dương Ngự thấy vậy thì trong lòng không khỏi bất ngờ nhìn Mộc Nữ. Nàng đương đã có kế hoạch, lại mang theo vũ khí. Khi thấy Mộc Nữ vì chàng mà đánh tên chết tiết nào đó, cái cảm giác đó thật khó mà diễn tả nên lời. Chàng bỗng nở nụ cười nhẹ nhìn nàng.

Còn Mộc Nữ thấy Dương Ngự cười tưởng bị trúng độc liền qua lời tên đáng chết nào đó đây, đánh cho mấy phát hỏi hắn nhưng không được liền định đánh cho hắn chết luôn thì Dương Ngự can lại.

- Được rồi nếu còn đánh nữa thì tên đó sẽ chết mất, mà nàng đã làm gì thế kia vậy?

- À! cũng chả có gì cả. Vhi là cho tên đó một ít độc.

Mộc Nữ im lặng một chốc:

- Khoan đã, ta phải xử tên này cho xong đã, tên này dám động vào ta mà không được cho phép.

Và thế là ... Nói sao nhỉ! Sau khi Mộc Nữ xử xong thì đã giao tên chết tiết kia cho Dương Ngự. Tiếp theo là quay về. Người nào đó chỉ biết cười khở trong lòng mà thôi.

Write: Cua

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Thì Ra Cũng

Sáng hôm sau, sau khi quay về, Dương Ngự cũng hết né tránh Mộc Nữ mà ngược lại còn trở nên quan tâm tới nàng nhiều hơn. Mộc Nữ giỏi cầm kì thi họa, nhanh nhẹn, thông minh khiến Dương Ngự không hết lần này đến lần kia bất ngờ.

Càng gần Mộc Nữ, Dương Ngự càng cảm thấy gần gũi, nhưng chàng vẫn hoài nghi có gì đó không đúng lắm. Nỗi lòng Dương Ngự càng ngày càng trở nên rối rắm. Đang suy nghĩ miên man thì nghe giọng Mộc Nữ hét ầm lên:

- Huynh có nghe ta nói cái gì không vậy?

- Hừ? À... ừm..

Thật ra sau cái ngày được tận mắt chứng kiến Mộc Nữ sử dụng tuyệt chiêu liên hoàn cước, thì mọi cử chỉ của Hàn Dương luôn toát ra vẻ dè dặt.

- Thật là đang nói chuyện huynh nghĩ đi đâu thế không biết!

- Xin lỗi nàng!!! Mà nàng đang nói đến đâu rồi nhỉ?

- Ta nói là không biết Mộc Song và Hàn Dương đã tìm ra chưa.

Mộc Nữ khó chịu nói, có lẽ vì Dương Ngự lơ là lời nàng nói nên mới thế này. Thật ra không phải nàng không có cách để liên lạc với Mộc Mã mà là vì nàng không muốn bị phát hiện ra.

- Nàng không nên nói tên của Hoàng Đế như vậy, lỡ có ai nghe được thì nguy. Có việc... cái này tặng nàng.

Dương Ngự đưa ra một bao hương trước mặt Mộc Nữ. Chiếc bao hương được thêu rất tinh xảo lại toát lên hương thơm nhẹ nhàng.

- Đây là Cái này sao huynh..

Mộc Nữ không nói lên lời. Dương Ngự lên tiếng đáp:

- Ta thấy nàng rất thích, nên mới mua tặng nàng.

Dương Ngự nở nụ cười nhẹ nhàng, lấy bao hương bỏ vào lòng bàn tay của Mộc Nữ. Nụ Cười của Dương Ngự khiến Mộc Nữ bỗng nhiên đỏ mặt, không biết dùng từ ngữ nào cho thỏa đáng. Mộc Nữ hơi chần chừ lấy từ trong túi ra một chiếc bao hương giống y hệt của Dương Ngự đưa cho nàng, nói :

- Lúc bị tên thích khách bắt, muội đương giữ bao hương chưa kịp trả. Sau khi quay lại thì chủ tiệm đã dọn hàng và biến mất tiêu rồi.

Nói xong bầu không khí trở nên im lặng lạ thường, mùi ngượng ngịu quẩn quanh đâu đây. Cả hai dần đắm chìm trong suy nghĩ của mỗi người, bỗng nhiên lại muốn phá tan bầu không khí khó chịu này nên cất tiếng.

-Huynh / Nàng có muốn...

- Ở nàng / Huynh nói trước đi!

- À muội / ta

Cả hai đồng thanh rồi nhìn nhau rồi mỉm cười(của: à không nên nói là cười ha hả luôn như mấy tên tâm thần ấy; MN và DN : Lo làm việc của người đi * phi dép*; của : ơ ơ * vừa chạy vừa la làng * Kim Tuyền nàng xem nhận vật của nàng hại ta nè T.T ; Kim Tuyền: *đét vô mộng* =.= gọi tên ta cũng sai được à? Hừ! không thêm bệnh năng đâu của oi!)

--- Ta là đây phân cách dễ thương / Ta bay đến lữ khách vào buổi tối ---

Sau khi trở về và hội tụ lại, Mộc Song và Mộc Nữ đã vọt vào phòng riêng để mặc hai tên quân gia nào đó ở dưới. Mộc Song đến bây giờ mới cất tiếng lên hỏi:

- Chuyện của hai người có phải đang tiến triển rất tốt không?

- Ý tỷ là sao?

Thường ngày Mộc Nữ rất thông minh nhưng dính vào chuyện tình cảm... nàng thật sự rất mơ hồ. Kiểu như kẻ trong cuộc luôn mù mờ hơn người ngoài ấy!

- Thì có phải hai người càng ngày càng thân thiết hơn?

Mộc Song cười gian nhìn Mộc Nữ đầy ẩn ý. Đặc biệt khi thấy cả hai hàng ngày đi chung về chung, hôm nay cũng vậy, điều đầu tiên nàng vô tình nghĩ thấy đó là một hương khá nhẹ, nằm ở hai cái bao hương giống nhau được buộc trên thắt lưng của mỗi người.

- Ở thì đúng vậy mà muội cũng không biết nói sao nữa. Muội cứ có cảm giác huynh ấy lúc gần lúc xa. Một nam nhân khó nắm bắt tâm tình...

- Không sao đâu ta thấy hai người sẽ đến được với nhau thôi.

Mộc Song như hiểu ý liền khuyên Mộc Nữ. Chuyện của Mộc Nữ cũng không khó giải quyết lắm, chàng có tình nàng có ý, đến với nhau là việc thường tình. Song nhi chỉ đang lo, không biết bao giờ các tỷ muội nàng mới họp mặt đầy đủ đây.

- Không biết Mộc Mã hiện tại ra sao, quan binh truy đuổi thế này liệu muội ấy có gặp nguy hiểm không?
- Đúng vậy! Song tỷ nghĩ xem hay tìm cách gửi thư cho Mộc Mã xem sao. Có thể muội ấy sẽ nhận được?
- Cũng đáng thử.

Sẵn tiện có giấy bút các nàng ngồi bu lại với nhau, viết cho mỗi người một bức thư. Rồi cầm chiếc còi màu vàng mà Mộc Nữ cho là nó thật què mùa lên gọi Thích Ứng.

Còn về các soái ca, hiện tại họ đang rất nhàn rỗi hàn huyên, nhâm nhi ly trà nóng:

- Bệ hạ, thần cảm thấy có chút khuất mắt!
- Ngươi cứ việc hỏi.
- Thái Hậu muốn ta tìm Bạch Tử và Tiểu Mã về là có ý gì?
- Việc này... e rằng có liên quan đến sự việc trước khi đi phụ thân qua đời đã nói.
- Ý của bệ hạ là?
- Đúng vậy! Việc này ta vẫn còn nhiều thắc mắc thực sự ta cũng không...
- Á Á Á Á Á Á...

Hàn Dương và Dương Ngự đang nói chuyện thì bỗng bị tiếng la hét cắt ngang, mà chủ nhân của giọng la thánh thót này không ai khác chính là Mộc Nữ và Mộc Song. Chẳng hiểu sao hai nữ tử siêu cấp quái đản lại đi sợ một con sâu lông, không những vậy còn làm quá lên nữa.

- Có chuyện gì ? nàng không sao chứ ! Mộc Song/ Mộc Nữ!!!

Hàn Dương và Dương Ngự rút khiên ra chuẩn bị, có điều, nguy hiểm không thấy, mà chỉ thấy con sâu lông bị hai nàng hành hung bết nhè.

- Mau mau vút ngay con sâu đó đi, nhìn ghê quá!!

Mộc Song la lên bảo Hàn Dương thế là hấn phải đích thân cúi người, khom lưng ném con sâu đáng thương ra ngoài. Khôi hài nắm lấy tay nàng lôi đi.

Thấy Mộc Nữ không lên tiếng chỉ đứng yên bất động , cảm thấy hơi lạ nên đến gần lay nói:

- Nàng không sao chứ?

Chưa nói xong thì Dương Ngự chợt thấy cơ thể Nữ Nữ run lên. Dương Ngự không hiểu là mình đang làm gì, nhưng trong đầu chàng chỉ có một ý nghĩ là phải bảo vệ cho bằng được Mộc Nữ.

Mộc Nữ cảm thấy hơi ám thì ngược mặt nhìn lên, vô tình chạm đến đáy mắt Dương Ngự. Mộc Nữ đỏ mặt quay đầu đi. Còn nói về Dương Ngự, sau lần ân ái trước, trong lòng hắn không ngừng nghĩ đến làn da non mịn của nàng. Đôi môi hân mấp máy:

- Ta muốn ăn sạch nàng.

Không chờ Mộc Nữ phản ứng, Dương Ngự đã mang nàng vào giường, thả rèm xuống. Ái dục khó nhìn khiến Dương Ngự chau mày, đôi mắt sáng quắc luôn mang theo sự lạnh lẽo giờ đây lộ ra ngàn ngọn lửa cháy bùng. Nhẹ nhàng cởi bỏ y phục của Mộc Nữ, cả hai cùng nhẹ nhàng hòa quyện vào nhau.

Bên ngoài cửa sổ, Thích Ứng đã trở về lúc nào, mang trong mình một bức thư được gửi đến chỉ vụn vụn một đoạn ca dao, nét chữ thanh thoát nhẹ nhàng mùi mực có vẻ mới được viết cách đây không lâu và một hàng chữ ngay ngắn nhưng nếu nhìn kỹ thì đây là chữ hiện đại.

"Mộc Mã bây giờ ở chỗ ta , mọi người không cần lo lắng. Có nhiều chuyện ta cần phải gặp trực tiếp mới nói được.

Cửu thiên chi tế, hồn hô vô vãng

Tề dĩ thần huyết, trường vô tuyệt chung.

Ký gửi: Mộc Giải"

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Sói Lang Nổi Dậy

Sau khi mọi chuyện gần như ổn thỏa với Mộc Bảo, thì mọi thứ lại trở nên quá chán nản đối với nàng. Cho dù nàng đã thực hiện xong quyết tâm của mình một là bề con hai là dựng thẳng cho Chu Bình thì bây giờ có lẽ nàng đang lo lắng. Dự cảm chẳng lành vì chuyện tình cảm trước của bản thân hay chỉ là đơn giản rằng nàng đã lỡ yêu Chu Bình mất rồi. Đang suy nghĩ, bỗng từ đâu một bàn tay vòng tới ôm chặt lấy Mộc Bảo khiến nàng khá ngạc nhiên mà quay đầu lại, dù biết rõ chủ nhân bàn tay này là ai.

Nói về Chu Bình sau khi bãi triều, hắn liền hướng bước chân đến nơi nàng ở. Bóng dáng Bảo Bảo nhỏ nhắn đang trầm ngâm suy nghĩ, mang theo sự cô đơn khiến hắn cảm thấy nhói lòng. Bước nhẹ nhàng đến, hắn vòng tay qua eo nàng mà ôm lấy.

- Bãi triều rồi sao?

- Ân, nàng đang suy nghĩ gì mà thất thần thế kia?

- Không có gì to tát đâu, ta chỉ là đang nhớ tới các muội của mình mà thôi!

- Ý nàng là Mộc Song à!

Chu Bình ngạc nhiên từ khi nào mà nàng ấy có nhiều muội thế nhỉ?

- Ừm Mộc Song , Mộc Giải, Mộc Nữ , Mộc Mã , Mộc Ngưu nữa .

- Nhiều vậy sao?

Thấy Chu Bình trầm ngâm, Mộc Bảo mới nhận ra mình lỡ lời nhưng mà thôi quan tâm làm gì dù cho có nói hắn cũng không tin về việc mình xuyên tạc đây. Nghĩ đến việc bản thân không phải kẻ nơi đây, nàng lại rầu rĩ, linh hồn nàng sớm ngày cũng trở về hiện đại. Không thể động tình cùng nam nhân.

- Nàng có muốn cùng ta ra ngoài?

Mộc Bảo hơi ngạc nhiên quay sang nhìn Chu Bình. Hắn ôn nhu nói:

- Ta cảm thấy gần đây khá nhàm chán nên muốn ra ngoài cho khuây khỏa. Nàng có muốn đi cùng ta không nào?

Chu Bình là kẻ không biết viện lý do, nên lời nói cũng đơn giản hóa vấn đề.

- Thật không? Vậy thì còn gì bằng chứ! Cứ ở suốt trong hoàng cung này mãi, ta sắp sinh bệnh rồi! Nào ghé tay đi nào!

Mộc Bảo nghe vậy vui sướng nhảy tung tăng rồi chợt nghĩ đến khả năng tên Chu Bình lừa nàng lắm, thế là nàng muốn hắn ghé tay với mình.

- Ghé tay? chả lẽ nàng không tin tưởng ta giữ được lời hứa với nàng được à?

- Chứ sao! Nào ghé tay đi .

Nói xong Mộc Bảo chạy tới nắm lấy tay của Chu Bình, tự động ghé rồi mỉm cười khiến cho tim ai đó đã loạn nhịp chỉ vì nhìn thấy nụ cười rạng rỡ nơi viên môi nàng.

- Hoàng hôn khởi hành. Ta còn chút việc cần giải quyết.

- Ân! Khoan đã ta muốn Ơc...Ơc...Ơc...Ơc...

Chưa nói hết câu bụng của nàng đã biểu tình kịch liệt khiến Bảo nghi ngờ mặt mà muốn đào hố chui vào.

- À... - Chu bình bấm bụng nhịn cười:

- Ân.

Trên bàn toàn là đồ ăn ngon hết sức, nào là thịt gà, heo quay sữa, canh hạt sen, bào ngư... thơm lừng nước mũi.

- Lâu rồi ta mới được thưởng thức đấy! Chu Bình không ăn à?

- Há! À ta cảm thấy không đói nàng cứ dùng trước.

- Hử? Chẳng có chuyện gì vậy? Cứ nói đi ta luôn kê sẵn tai nghe chẳng nói mà. Chẳng biết không, người ta có thể cố tìm cách thay đổi diện mạo, thái độ, che đậy suy nghĩ, nhưng cái thần của đôi mắt và cái khí chất của con người là thứ không cách nào giả mạo được.

Mộc Bảo vừa ăn vừa nói khiến cho Chu Bình cảm thấy rất đáng yêu. Bất quá nàng có hơi thấu lòng người quá!

-Hoàng thượng!Hoàng thượng. Thuộc hạ tham..

Một tiểu thái giám hốt hải chạy đến, nhìn trang phục không chỉnh tề, bầy phần đoán được việc cấp báo vô cùng quan trọng.

- Miễn lễ. Nói!

Chu bình cất giọng, khi ở trước mặt những thần dân. Chu Bình như một con người khác vậy, lạnh lùng nhưng lại tỏ vẻ kiêu ngạo không những vậy còn toát lên khí chất ta đây là nhất không giống như lúc mới đầu Mộc Bảo gặp Chu Bình (Cua : có cần nhớ dai tới vậy không; MB: người nói cái gì không phải người viết sao hả ; Cua : Ủ thì mà cái đó là nàng Kun viết mà liên quan gì đến ta chứ nhưng mà không phải viết theo ý của người à*chạy biến*; MB: Ờ khi nào chứ *phi dép*)

- Thừa hoàng thượng, bá quan văn võ đang đợi người. Hình như... hình...

- Được rồi, lui ra đi!

- Vâng, thưa hoàng thượng.

- Nàng cứ ăn đi, ta đi một chút sẽ quay lại.

- Ân, ta chờ.

Ít lâu sau có một cung nữ tới báo rằng Chu Bình bận việc chính sự, không thể đưa nàng ra ngoài thành dạo chơi được. Thế là Mộc Bảo tức giận đứng dậy bỏ đi.

Bước vào phòng ngủ, hần giật mình khi thấy một sinh vật lạ đang ngồi ở góc giường tự kỉ.Chu Bình tiến đến, ôm Mộc Bảo từ phía sau, nhẹ nhàng nói:

- Nàng sao vậy? Vẫn giận ta?

Hôm nay hần hứa sẽ tranh thủ thời gian đưa Bảo Bảo đi chơi. Cuối cùng, triều đình có việc đột xuất, thành ra phải thất hứa nhưng hần biết làm thế nào được. Chuyện này đúng là lỗi của hần. Nhưng cũng phải trách Mộc Bảo rất trẻ con, sao lại giận hờn vô cớ thế.

Mộc Bảo né tránh cái ôm của Chu Bình, nhích sang chỗ khác. Không ngờ nàng lại sử dụng chiêu trò này, tính làm mặt lạnh rồi ăn vạ hần sao? Chu Bình khẽ thở dài, trò này Mộc bảo dùng nhiều rồi. Đột nhiên chàng nảy lên ý tưởng nếu nàng muốn thì hần sẽ chơi đến cùng.

- Ta cứ định cùng nàng ra ngoài... Nhưng với tình hình này thì có lẽ phải hủy bỏ thôi!

Chu Bình liếc trộm Bảo Bảo, vừa hay lại thấy người nàng cứng ngắc. Cười thầm trong lòng, coi như bước đầu thành công...

Không nhanh mà cũng không chậm, hần từ tốn nói tiếp, đã kích dần dần vào ý chí dễ bị lay chuyển của Mộc Bảo:

- Vừa nãy ta có thấy một tiểu miều rất xinh, tính về hỏi ý kiến nàng. Nhưng tâm trạng nàng xấu như vậy, chắc không muốn chăm sóc tiểu miều đâu nhỉ?

Nghe xong câu này, Mộc Bảo run rẩy. Ách... Nữ nhi chính lad thích những thứ mềm mại, đáng yêu. Đúng tròn tâm lý, Bảo Bảo không biết có nên quay đầu lại? Suy nghĩ một lúc, Mộc Bảo quyết định tiếp tục ngồi lì ra đó, hại ai kia thờ dài không biết bao nhiêu lần. Mộc Bảo hình như ngày càng ngoan cố thì phải. Đã vậy, chàng đành phải sử dụng đến chiêu trò cuối cùng. Dụ dỗ không được thì phải làm sao? Đương nhiên là đi đe dọa rồi :

- Vẫn không nguôi giận? Được, ta nói cho nàng nghe. Một khi ta đã giận thì nàng sẽ biết hậu như thế nào! Tối nay...

Chu Bình chưa nói hết câu, bỗng có một thân thể mềm mại lao vào lòng cùng với giọng nói như đang mèu:

- Ta hết giận rồi, hết thật rồi! Chẳng bỏ qua đi, ta muốn có tiểu miều...

Khóe môi nhếch lên hình bán nguyệt, Chu Bình chính là muốn ăn Mộc Bảo, hần cười xấu xa, nghiêng người đóng cửa phòng lại.

- Nàng có hối lỗi thì cũng muộn rồi. Ta phải phạt nàng vì tội giận dai mới được...

Mộc Bảo còn ngơ ngác không hiểu chuyện gì thì đã bị Chu Bình ôm chặt đem lên giường. Bản tính sói lang nổi dậy, tiểu Bảo bị ăn sạch sẽ...

(Cua đứng phía ngoài phòng ngủ, đồng tai nghe ngóng. Cuối cùng không nghe thấy gì, đành cảm quyền sở, thất thểu ra về TT^TT . AAAAA ta bị lây nàng Kun rồi!!! ôi!!! sự trong sáng của ta)

Bạn đang đọc truyện (12 Chòm Sao) Khúc Hát Ngàn Năm được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

